

รวมบทความย้อนองงานวิจัย

ปี พ.ศ. 2550 - 2553
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

เผยแพร่ในงาน

การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ครั้งที่ 2
14 - 17 มกราคม 2554

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

โทรศัพท์ : 044 611221 ต่อ 3505

โทรสาร : 044 612858

Website : <http://www.rdi.bru.ac.th>

▶ วัตถุประสงค์

1. เพื่อเผยแพร่และส่งเสริมการนำผลงานวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม
2. เพื่อสร้างเครือข่ายการวิจัยกับนักวิชาการจากองค์กรอื่นพร้อมทั้งถ่ายทอดความรู้จากงานวิจัยสู่สังคม

▶ ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง
ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ กัลยพฤษก์
รองศาสตราจารย์ ดร.กิตติชัย ไตรรัตนศิริชัย
ดร.เทิดชาย ช่วยบำรุง
รองศาสตราจารย์ ดร.อดุลย์ อภินันท์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์เจนวิทย์ ผาสุข
อาจารย์ภูมิภักดิ์ พิทักษ์เขื่อนขันธุ์

▶ คณะกรรมการประจำสถาบันวิจัยและพัฒนา

1. รองศาสตราจารย์โกวิท เชื่อมกลาง
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมเกียรติ กัลยพฤษก์
3. อาจารย์พิสมัย ประชานันท์
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมศักดิ์ จีวัฒนา
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ครุปรกรณ์ ละเอียดอ่อน
6. อาจารย์โกวิท วัชรินทรางกูร
7. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิ่งแก้ว ปะติตั้งไข
8. ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงลักษณ์ ทองศรี
9. ผู้ช่วยศาสตราจารย์จันทิราพร ศิรินนท์
10. อาจารย์ ดร.สมหมาย ปะติตั้งไข
11. อาจารย์สนิท พาราษฎร์
12. อาจารย์ ดร.ปรีชา ปาโนรัมย์
13. อาจารย์ธัญลักษณ์ นุสายรัมย์
14. นางกนกกันต์ จรุงรักษ์
15. น.ส.พัชรียา วิชาสอน
16. น.ส.กชพรรณม ต้นประเสริฐวงศ์

คำนำ

การพัฒนาประเทศให้อยู่ในฐานะที่พึ่งพาตนเองได้ สามารถแข่งขันได้ จำเป็นต้องอาศัย “การวิจัย” เป็นเครื่องมือในการชี้นำ และขับเคลื่อนภายใต้สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว จึงจะสามารถยืนอยู่ได้ในโลกของการใช้ความรู้เป็นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม จึงนับได้ว่าการวิจัยเป็นเครื่องมือสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ในฐานะเป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น จึงได้ให้การสนับสนุนบุคลากรและคณาจารย์ของมหาวิทยาลัย ได้ใช้กระบวนการวิจัยเป็นเครื่องมือในการสร้างองค์ความรู้ และถ่ายทอดองค์ความรู้ให้แก่นักศึกษา ชุมชน ท้องถิ่น เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นต่อไป

การจัดงานประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัย-งานประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ ครั้งที่ 2 ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม กำหนดจัดขึ้นระหว่างวันที่ 14 - 17 มกราคม 2554 มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ได้นำผลงานวิจัยเข้าร่วมนำเสนอ และเผยแพร่ ในรูปแบบต่าง ๆ ประกอบด้วยเอกสารรวมบทความ งานวิจัยซึ่งเป็นผลงานวิจัยที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชนที่ได้นำมาสรุปไว้ในเอกสารดังกล่าว รูปแบบการบรรยาย และรูปแบบโปสเตอร์ สำหรับท่านที่สนใจรายละเอียดรายงานวิจัยสามารถติดต่อค้นคว้าได้ที่ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามในฐานะเจ้าภาพ การจัดงานครั้งนี้ ขอขอบคุณนักวิจัยทุกท่านตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนที่ร่วมกันจัดทำเอกสาร รวมบทความวิจัยฉบับนี้ จนสำเร็จด้วยดี และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเอกสารรวมบทความวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง และผู้ที่สนใจนำไปใช้ประโยชน์และศึกษาค้นคว้าตลอดจนนำไปใช้ เป็นแนวทางในการพัฒนากระบวนการเรียน การสอน การพัฒนาคุณภาพการปฏิบัติงานในหน้าที่รับผิดชอบ และการทำวิจัยต่อไป

(รองศาสตราจารย์โกวิท เขื่อมกลาง)
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

สารบัญ

หน้า

การศึกษา

- แนวทางการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน
สมบัติ ประจัญสถานต์ 6
- ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีต่อการเข้าค่ายภาษาอังกฤษ
ชูเกียรติ จารัตน์ 10
- สิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Publishing) กับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองของนักศึกษา
รุ่งฤดี อนุสรณ์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 12
- การศึกษาสาเหตุของการมีผลการเรียนที่ตกต่ำและการฟื้นฟูสภาพการเป็นนักศึกษา
รวมทั้งแนวทางในการแก้ปัญหา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
มาลินี จุฑาปะมา ประคอง กาญจนการุณ สุพัตรา รักการศิลป์ และคณะ 14
- การนำแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติของนักศึกษา
จุรีพร จันทร์พาณิชย์ และจตุพร จันทร์รัมย์ 16

วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

- การศึกษาเปรียบเทียบบ้านดิน 2 ชั้นที่เสถียรธรรมสถานกับตึกดิน 2 ชั้นในจังหวัดอุบลราชธานี
दनัย นิลสกุล 19
- การสกัด ทดสอบฤทธิ์ทางชีวภาพและการย้อมสีไหมของผักเม็ก
สมหมาย ปะติตั้งไข สมศักดิ์ จีวัฒนา จิตรี ภูตระกูล และคณะ 20
- การเปลี่ยนแปลงลักษณะทางพยาธิสภาพเนื้อเยื่อของพ่อแม่พันธุ์กิ้งก่ากรมการ ที่ติดเชื้อไวรัส
Macrobrachium rosenbergii Nodavirus และ Extra Small Virus
ศุภมาศ ศรีวงศ์พุก 22
- การควบคุมและตรวจสอบอุปกรณ์ไฟฟ้าผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตโดยตรง
ธนกร ดุจเพ็ญ 23
- การศึกษาอัตราส่วนที่เหมาะสมของปุ๋ยเคมีผสมระหว่างสูตร 16 - 20 - 0 และ 15 - 15 - 15
ต่อการเจริญเติบโตของผักคะน้าในระบบไฮโดรโปนิกส์
อารยา มุสิกกา และนิจพร ณ พัทลุง 24
- ความหลากหลายของชนิดปลาน้ำจืด และการใช้ประโยชน์ อย่างยั่งยืนในแม่น้ำมูล
ในเขตอำเภอพทุโฮง จังหวัดบุรีรัมย์
พยอม รอตมงคลดี จ้านงค์ รอตมงคลดี และงามตา โอภาสดี 26
- การเรียนโยคะและซิกงที่มีผลต่อสมรรถภาพทางกายเกี่ยวกับสุขภาพ
กริชเพชร นนทโคตร 28
- การสกัด การแยกสาร และการศึกษาฤทธิ์ต้านเชื้อมาลาเรียของใบมะขวิด
สุวรรณา จันคนา 30
- ผลการเสริมกระเทียม (Allium sativum) และกวาวเครือขาว (Pueraria mirifica)
ต่อระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดงและผลผลิตไข่ในไก่ไข่
นฤมล สมคุณา 32
- การสกัด การแยกสาร และการศึกษาฤทธิ์ต้านมะเร็งเต้านมของใบย่านาง
สุวรรณา จันคนา 34
- พันธุศาสตร์เซลล์ของค้างคาวหูหนוטินโตเล็ก
สรารุช แก้วศรี และกุลธิดา ธรรมรัตน์ 34

การพัฒนาเชิงพื้นที่

- รูปแบบการยกระดับสินค้าและพัฒนาหัตถกรรมชุมชน สู่ความเข้มแข็งและยั่งยืน
เขาวลิต สิมสวย 38
- การวิเคราะห์ปริมาณธาตุพิษในดินและข้าวพันธุ์ขาวดอกมะลิ 105 ที่ปลูกในพื้นที่ จังหวัดบุรีรัมย์
สุธีรา สุนทรารักษ์ 39
- อโรคยศาลา : โรงพยาบาลขอมในประเทศไทย
สมมาตร ผลเกิด 40
- การประยุกต์เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศเพื่อศึกษาการถือครองที่ดินเขตพื้นที่ชายแดน
กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์
ครรชิต พิระภาค 44
- การพัฒนารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของเกษตรกร
รายย่อยในจังหวัดบุรีรัมย์โดยกระบวนการมีส่วนร่วม
ดำรง กิตติชัยศรี จรัส สว่างทัฬหะ บรรยง ศรีตะวัน และนฤมล สมคุณา 46
- กลยุทธ์การตลาดของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์กรณศึกษากลุ่มประเภทอาหารกึ่งจ่อม
อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์
อรรถกร จิตกุล 48
- การศึกษาริบบิ้นชุมชน บ้านม่วงหวาน ตำบลจันตุม อำเภอพลับพลาย จังหวัดบุรีรัมย์
ธานินทร์ ไชยเชษฐ์ สุริยา รักการศิลป์ และวิหาญ พะนุรัมย์ 50
- บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง
ของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
จรีพร จันทร์พาณิชย์ และจตุพร จันทร์รัมย์ 52
- ภูมิปัญญาในการสร้างเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์พื้นบ้านและสมุนไพรไทย ชุมชนบ้านนาลาว
ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์
ปิยาภรณ์ ศิริภาณุมาศ 54
- การศึกษาแบบบูรณาการเพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชุมชนโดยใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
กรณีศึกษาบ้านหนองขวาง ตำบลพรสำราญ อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
ปรีชา ปาโนรัมย์ กนกกันต์ จรูญรักษ์ และทศพร แก้วขวัญไกร 55

วิจัยสถาบันของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

- พฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปิยาภรณ์ ศิริภาณุมาศ 58
- ภาวะการมีงานทำของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจาก คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
ปีการศึกษา 2549 – 2550
กระพันธ์ ศรีงาน และธนพล ตีรชาติ 59
- การศึกษาความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการงานการเงินและบัญชี
ศิริลักษณ์ ดั่งบุตรศรี และไชคชัย วิเศษศรี 62
- ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต
เพ็ญพักตร์ วงศ์ชัยสิน 63

การท่องเที่ยว

- การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อบริหารจัดการปรับภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยว
และความเป็นไปได้ในการเพิ่มศักยภาพให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวประจำจังหวัด
กรณีตำบลหนองตาต อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
ปรีชา ปาโนรัมย์ 63

● การพัฒนาเส้นทางการจัดการท่องเที่ยวแหล่งอารยธรรมขอม ในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศไทย	67
ฐิตาภรณ์ เวียงวิเศษ ขนิษฐา ศรีตะวัน ดวงใจ ลิ้มอำไพ และอารีรัตน์ เมืองแสน	
● มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน กรณีศึกษาอุทยานประวัติศาสตร์ ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานใต้	74
ธานินทร์ โขยเขชนันท์ ศิระ เพ็ชรจำเริญสุข และสุวัฒน์ มณีวรรณ	
● การศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก ในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้	76
นงลักษณ์ ทองศรี ปราณิพันธ์ จารุวัฒน์พันธ์ และจตุพร จันทารัมย์	
● รูปแบบการให้บริการนักท่องเที่ยวของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึกในอีสานใต้	78
พัชรินทร์ ศิริอำพันธ์กุล บุษงา ชูสุวรรณ และกระพิน ศรีงาน	
● พฤติกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้	80
พิสมัย ประชานันท์ สุนันทา วีรกุลเทวัญ นวมินทร์ ประชานันท์ และอรธกร จัตตุกุล	
● คุณภาพสื่อประชาสัมพันธ์ของแหล่งท่องเที่ยวในอีสานใต้	83
จุรีพร จันทร์พาณิชย์ อาลัย จันทร์พาณิชย์ และวิรัช กิตติธนาจรณ์	
● การใช้และความต้องการสารสนเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ในกลุ่มอีสานใต้	85
กิงแก้ว ปะติตั้งไข สมหมาย ปะติตั้งไข และจิตร์ ภูตระกูล	
● รูปแบบพันธมิตรธุรกิจการท่องเที่ยวระหว่างไทย-กัมพูชา	89
พิสมัย ประชานันท์ นรินทร์ กุลทานันท์ นงลักษณ์ ทองศรี และคณะ	
● การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในอีสานใต้	91
รุ่งรัตน์ หัตถกรรม อารีรัตน์ สมานคุณิณี และราเมศร์ พรหมชาติ	
● การศึกษากลยุทธ์ด้านราคาของผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในเขตอีสานตอนใต้	92
ปรีชา ปาโนรัมย์	
● การศึกษาภาพลักษณ์การท่องเที่ยวอีสานใต้	94
สายใจ ทันการ สุรชัย ปิยานุกุล และจงกล ศิริประภา	
● การศึกษาแนวทางการจัดการทางการตลาดของวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้	98
อัจฉรา หลาวทอง อรรถณพ แสงภู และสนิธา พาราษฎร์	
● โครงการวิจัยแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ แบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้	102
ปิยาภรณ์ ศิริภาณุมาศ สาธิต ผลเจริญ และกมลรัตน์ สมใจ	
● การจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้	104
จารุณี ชัยโชติอนันต์ ธิพิพรรณ พงษ์อินทร์วงศ์ และปิยะนันท์ สายยันต์ปทุม	
● โครงการพัฒนานวนอุทยาน อุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าในเขตอีสานใต้	106
นรินทร์ กุลทานันท์ ถวิล แสนตรง และสุนทร ทศสวัสดิ์วงศ์	
● การศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวในหมู่บ้านข้างในพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานตอนใต้	108
เพื่อการเชื่อมโยงสู่การท่องเที่ยวแบบอื่น ๆ	
สันติ ปานน้อย ชาวลิต สิมสวย และเสนอ ตรีวิเศษ	
● โครงการวิจัยการพัฒนาเส้นทางการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับเทศกาล การท่องเที่ยวประจำปีของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้	110
ภคณิชา อภิศุภกรกุล และกุลกันยา ศรีสุข	
● การศึกษาการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์	112
วิไลรัตน์ ยาทองไชย ชูศักดิ์ ยาทองไชย และพวงเพชร ราชประโคน	
● แนวทางการจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้	118
สมบัติ ประจัญสานต์ ดนัย นิลสกุล และจักรกริช พรหมราษฎร์	
● แนวทางการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านข้างในอีสานใต้	121
สมาพร คล้ายวิเชียร เกษสุตา บุรณพันธ์ศักดิ์ และกัญญา นาคินชาติ	

การศึกษา

แนวทางการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน The Guideline on Developing the Appropriate Curriculum for Student's Condition

สมบัติ ประจัญศานต์ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพของผู้เรียน และ 2) เพื่อเสนอแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรที่เหมาะสมกับสภาพผู้เรียน ซึ่งมีวิธีดำเนินการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ มีวิธีการศึกษาจากศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสภาพของผู้เรียนและความคิดเห็นของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตร โดยการสอบถาม การทดสอบ การวัดเจตคติ การสนทนากลุ่ม และสัมภาษณ์เจาะลึก โดยมีประเด็นการศึกษาตามหลักการ CIPP MODEL ได้ผลการวิจัย ดังนี้

ผู้เรียนส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ บิดาและมารดาประกอบอาชีพทำนา มีเหตุผลที่เลือกศึกษาต่อ ณ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์เพราะประหยัดค่าใช้จ่าย โอกาสในการมีงานทำในอนาคต และมั่นใจในคุณภาพของการจัดการศึกษาโดยเลือกเรียนสาขาวิชาเทคโนโลยีสถาปัตยกรรม เพราะโอกาสในการมีงานทำเมื่อสำเร็จการศึกษา เป็นสาขาวิชาที่ตรงกับความถนัดความสนใจและความสามารถของตนเอง

ก่อนเข้าศึกษาต่อผู้เรียนส่วนใหญ่มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงดี มีความถนัดหรือความสามารถพิเศษด้านกีฬา และพบผู้เรียนบางส่วนมีความพิการและโรคประจำตัวที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน ด้านเจตคติผู้เรียนส่วนใหญ่มีสิ่งภูมิใจที่สุดในชีวิตเป็นเรื่องโอกาสศึกษาต่อมีความคาดหวังกับการเรียนที่มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ว่าเมื่อเรียนสำเร็จจะมีงานทำที่มั่นคงเพื่อจะได้ช่วยเหลือครอบครัว ผู้เรียนส่วนใหญ่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมในช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของผู้เรียนในระดับน่าพอใจ (2.00-2.49) และมีผลการเรียนวิชาศิลปะในระดับดีมีความถนัดหรือความสามารถพิเศษด้านศิลปะวาดภาพ แต่จากการทดสอบวัดความถนัดพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ด้านสังคมผู้เรียนส่วนใหญ่มีการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนเดิมและมีงานอดิเรกด้านกีฬาและดนตรี

จากความคิดเห็นของที่มีต่อกระบวนการจัดการศึกษาของหลักสูตร พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าคำอธิบายรายวิชาของรายวิชาเฉพาะสาขาเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน ผู้สอนเข้าสอนสม่ำเสมอ ตรงต่อเวลา มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อนักศึกษา วางตัวเป็นกันเอง เข้าใจผู้เรียน ปรับตัวเข้าหากันได้ทำให้ผู้เรียนกล้าที่จะเข้าพบเพื่อขอคำปรึกษา วิธีการสอนของอาจารย์โดยรวม เข้าใจง่าย สอนได้ลึก ชัดเจนดี และนำไปปฏิบัติได้จริง มีการวัดและการประเมินผลมีความเหมาะสมโดยใช้ความสามารถของผู้เรียนในการตัดสินใจ ใช้สื่อการสอนที่สามารถสร้างความเข้าใจได้พอสมควรถึงดี แต่เห็นว่าห้องเรียนมีจำนวนน้อย ขนาดห้องจำกัด ไม่พร้อมใช้งาน เครื่องเรือนครุภัณฑ์การศึกษา ไม่ดีต้องปรับปรุงอย่างมาก

เมื่อได้เข้ามาศึกษาแล้วผู้เรียนบางคนคาดไม่ถึงว่าการเรียนสาขานี้จะเป็นการเรียนที่หนัก เรียนยากกว่าที่คิดไว้ มีงานที่อาจารย์มอบหมายจำนวนมาก ทำให้ต้องอดนอน เกิดภาวะเครียด ค่าใช้จ่ายซื้อวัสดุอุปกรณ์การเรียนสูง และยอมรับว่าเรียนไม่รู้เรื่องทั้งหมด ผู้เรียนส่วนใหญ่ยอมรับว่าต้องฝึกตนเองให้ขยัน อดทน รับผิดชอบต่องาน และหลายคนภาคภูมิใจในทักษะความสามารถของตนเองที่เพิ่มพูนขึ้นและสิ่งที่ได้เรียนรู้วิถีแก้ความแตกต่างหรือลดความแตกต่างกันระหว่างความคาดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้น คือ การทำใจ ยอมรับและเข้าใจธรรมชาติของวิชาที่ต้อง

อาศัยความพยายาม อดทน มีสมาธิ โดยจะพยายามขยันเรียนให้มาก คิดก่อนทำงาน ฝึกปฏิบัติและรู้จักแบ่งเวลา รู้จักลำดับความสำคัญของงาน

จากผลการวัดคุณภาพชีวิตของกรมสุขภาพจิตกระทรวงสาธารณสุขโดยการประเมินตนเองพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีจำนวน 7 ใน 10 คนมีคุณภาพชีวิตโดยรวมระดับปานกลาง ซึ่งมีจำนวน 1 ใน 4 คนที่มีคุณภาพชีวิตโดยรวมที่ดี และมีจำนวนเพียง 1 ใน 20 คนมีคุณภาพชีวิตโดยรวมที่ไม่ดี

ข้อเสนอแนะสำหรับคณะกรรมการบริหารหลักสูตร คือ ปรับโครงสร้างของหลักสูตรให้เป็นหลักสูตรสหกิจศึกษา ปรับปรุงหลักสูตรให้มีลักษณะบูรณาการรายวิชา โดยไม่แยกส่วน หรือกระจัดกระจายลดรายวิชาที่เรียน เพื่อเผื่ออนาคตต้องใช้ ให้เหลือรายวิชาสำคัญที่จำเป็นต้องใช้ที่มีลักษณะบูรณาการ เพิ่มรายวิชาในกลุ่มวิชาที่เน้นศึกษาและค้นหาเครื่องมือในการออกแบบเป็นการประยุกต์ทฤษฎีมาสู่การปฏิบัติหรือปรับปรุงเนื้อหาของรายวิชา พื้นฐานการออกแบบสถาปัตยกรรม และเสนอแนะต่อผู้สอนว่าควรพัฒนาวิธีการสอนที่หลากหลายและเหมาะสมกับสภาพผู้เรียนในรายวิชาปฏิบัติให้มีการวัดและการประเมินด้วยการให้คะแนนแบบอิงพัฒนาการของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไปในอนาคตควรทำวิจัยพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง และวิจัยเชิงปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตร

Abstract

The purposes of this research were 1) to study students' condition; 2) to offer the guidelines on developing the appropriate curriculum for students' condition. The research method was the quality research which was studied from documents, texts and the related research, and students' condition and the learners' opinion on the curriculum by asking, testing, measuring attitude, group focus, and interview in depth according to CIPP MODEL. The results of this research showed as follows:

Most students' domicile was from Muang district, Buriram and their parents were farmers. They have decided to study at Buriram Rajabhat University because it was economical, it would be the opportunity to get a good job in the future, and it made them confident in the educational system management. They have decided to study at Architectural Technology program because it would be the opportunity to get a good job after they graduated and it was the program that was right for their skillfulness and interests.

Before furthering their education, most students were healthy and skillful or good at sports, and it was found that students who were disabled and diseased were the obstacle with the class. With regard to most students' feeling, the thing that made them very proud was the opportunity to continue their education and they hoped that when they finished the education, they would get a good job to look after their family. The students' previous educational qualification was the high school level (Mathayom 6) and the total average results were at the satisfactory level (2.00-2.49). The average results of the art subject were at the good level. They were skillful and had a special ability of the art and the picture drawing, but after they were tested about their skillfulness, it was found that most students got lower points than the specific standardized one. Most students participated in school activities and their hobbies were sports and music.

In the opinion on the educational management process of the curriculum, it was found that the course description of the purposive course was appropriate for students' need. Lecturers always entered the class to teach and were punctual. At the equal part, it was found that lecturers had a good relationship with students, understood them, and were adapted to students so that they were brave to ask for some advice. The lecturers' teaching methods as a whole were easy to understand and they taught in details and clearly, and they were used to apply in the real situation. The measure and evaluation were appropriate by using the students' ability to make decision. Using the teaching media could make understanding in a fair way up to a good one. However, it was found that there were a little of classrooms, and the rooms were not enough to be ready to use. The educational durable articles were not good and they should be fixed a lot.

After some students came to study at BRU, it was difficult that they were unexpected. The lecturers assigned a lot of homework so that they had to stay up late and felt serious. Expenses of learning instruments were very high. They did not understand at all when they studied and

most of them thought that they had to try to be diligent, patient, and responsible for the work. Most were proud of their ability that was better and the thing that they learned of how to solve the difference and reduce the difference between expectations to the things that happened, that is, trying to accept and understand the characteristics of the subjects that they had to use the effort, patience, and had meditation. They tried to study hard, that is, before working, they practice and knew how to set the time and knew the important level of work.

From the result of measuring the life quality of Department of Mental Health, Ministry of Public Health with self-measurement, it was found that there were 7 students from 10 who had the life quality as a whole at the medium level; 1 from 4 who had the life quality as a whole at the good level, and 1 from 20 who had the life quality as a whole at the poor level.

The suggestions for Curriculum Administration Committee consisted of transforming the curriculum structure into the Cooperative Education Curriculum, reforming the curriculum as the integrated course, supplementing the foundation course that had the emphasis on the education and finding the designing equipments of applying the theory to the action or reforming the foundation course content of Architectural Design in the practical course for the measurement and the evaluation by providing the mark based on the students' development, giving the suggestion to lecturers at the low level that they should develop the various teaching methods that were appropriate for the students' condition without the detachment or the diffusion, and reducing the learning course in order that the necessary courses would be used in the integrated way in the future.

The suggestion for the next research was that the foundation research of the students' condition and the action research of the curriculum development should be continuously conducted.

ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีต่อการเข้าค่ายภาษาอังกฤษ Satisfaction of Elementary Level Students Towards English Camp

ชูเกียรติ จารัตน์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “ความพึงพอใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีต่อการเข้าค่ายภาษาอังกฤษ” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่มีต่อการเข้าค่ายภาษาอังกฤษ 2) เปรียบเทียบระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อกระบวนการฝึกอบรมค่ายภาษาอังกฤษจำแนกตามเพศและอาชีพของผู้ปกครอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้น ป.4-6 โรงเรียนอนุบาลบุรีรัมย์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 1 จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวนทั้งสิ้น 100 คน โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบสอบถาม มีลักษณะเป็นรายการให้เลือกตอบ (Checklist) และคำถามปลายเปิด (Open-ended Questions) จำนวน 15 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า t-test และ F-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการเข้าค่ายภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 2.66$)
2. นักเรียนที่มีเพศแตกต่างกันมีระดับความพึงพอใจต่อกระบวนการฝึกอบรมด้านความสนุกสนาน ด้านการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ด้านกิจกรรมการส่งเสริมการอ่าน และด้านกิจกรรมการออกเสียงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกนั้นนักเรียนมีระดับความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน
3. นักเรียนซึ่งผู้ปกครองมีอาชีพที่ต่างกัน มีระดับความพึงพอใจต่อการเข้าค่ายภาษาอังกฤษในทุกด้าน ได้แก่ ด้านปัจจัยนำเข้า (Input) ด้านกระบวนการฝึกอบรม (Process) และด้านผลการฝึกอบรม (Output) ไม่แตกต่างกัน

Abstract

The purposes of this study were 1) to study satisfaction of elementary level students towards English camp, and 2) to compare satisfaction levels towards the process of English camp classified by genders and guardians' occupations. The subjects were 100 grade 4-6 students of Anuban Buriram school, Educational Service Office Area 1, Buriram Province. The tools used to collect data were checklist questionnaires and open-ended questions totalling 15 items. The statistics used to analyse the data were Mean (\bar{X}), Standard Deviation (S.D.), t-test and F-test. The findings were as follows:

1. The satisfaction of elementary level students towards English camp was at a high level ($\bar{X} = 2.66$).
2. The satisfaction levels towards the process of English camp in aspects of enjoyment, creative support, reading support and pronunciation activities of the students who have different genders were statistically different at the level of .05. Other aspects were not different.
3. The satisfaction levels towards English camp in all aspects: input, process, and output of the students whose guardians have different occupations were not different.

สิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Publishing) กับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเอง ของนักศึกษา

Electronic publications (e-Publishing) with the inquiry by the students themselves

รุ่งฤดี อนุสรณ์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาลักษณะการใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ (e-Publishing) ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ และเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองของนักศึกษาระดับปริญญาตรี และนักศึกษาระดับสูงกว่า ปริญญาตรีมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ภาคเรียนที่ 1/2551 ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) โดยจำแนกตามระดับการศึกษาได้แก่ ระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี คือ ในระดับปริญญาตรี เป็นนักศึกษาภาคปกติของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 362 คนและในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งประกอบด้วย นักศึกษาที่ศึกษาในระดับปริญญาโท ประกาศนียบัตรบัณฑิต และปริญญาเอก จำนวน 198 คน รวมทั้งสิ้น 560 คน โดยการเปรียบเทียบสัดส่วนระหว่างประชากรกับกลุ่มตัวอย่างจาก ตารางเลขสุ่มของ Krejcie and Morgan ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. การพิจารณาโดยรวม พบว่า การใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งในระดับการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี

2. ด้านประเภทของสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ พบว่านักศึกษาระดับการศึกษาปริญญาตรี และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในด้านประเภทของสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ อยู่ในระดับน้อย ทั้งสองระดับ เมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ใช้ประโยชน์เรียงตามลำดับของค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข่าวสารออนไลน์ (e-News) รองลงมาคือ บทความ (Article) และจดหมายข่าวอิเล็กทรอนิกส์ (e-Newsletter) ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีการพิจารณาในการใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ด้านประเภทของสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์โดยเรียงตามลำดับของค่าเฉลี่ยมากที่สุด คือ ข่าวสารออนไลน์ รองลงมาคือ วิจัย และบทความตามลำดับ

3. ด้านสถานที่ที่ใช้ค้นคว้า พบว่า นักศึกษาในระดับการศึกษาปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในด้านสถานที่ที่ใช้ค้นคว้า อยู่ในระดับปานกลาง และนักศึกษาที่ศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับน้อยเมื่อจำแนกเมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี ค้นที่ศูนย์อินเทอร์เน็ตของมหาวิทยาลัย มากที่สุด ส่วนนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ค้นที่บ้าน (หรือที่หอพัก) มากที่สุด

4. ด้านแหล่งที่ค้นแล้วได้ข้อมูลที่ต้องการ พบว่านักศึกษาที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในด้านแหล่งที่ค้นแล้วได้ข้อมูลที่ต้องการ อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีได้ข้อมูลจากหน้าเว็บไซต์ห้องสมุด/

ศูนย์วิทยบริการต่าง ๆ มากที่สุด ส่วนนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ได้ข้อมูลจากหน้าเว็บไซต์มหาวิทยาลัยต่าง ๆ มากที่สุด

5. ด้านเหตุผลที่ค้นคว้าเพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ พบว่านักศึกษาที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในการใช้เหตุผลที่ค้นคว้าเพิ่มเติม อยู่ในระดับปานกลาง และสูงกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับมากเมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า เหตุผลที่ใช้ในการค้นคว้าเพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ ของนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีคือ ค้นคว้าเพิ่มเติมเพราะอาจารย์สั่งงาน ส่วนนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่าปริญญาตรี ค้นคว้าเพิ่มเติมจากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ เพราะสามารถค้นได้ตลอดเวลา

6. ด้านรูปแบบของเนื้อหา พบว่า นักศึกษาที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในด้านรูปแบบของเนื้อหา อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า รูปแบบของเนื้อหาที่มีการใช้ประโยชน์มากที่สุด คือ บทคัดย่อ/เรื่องย่อ/สาระสังเขป (Abstract) และหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งที่เกี่ยวข้อง ทั้งสองระดับ

7. ด้านหมวดหมู่ของเนื้อหาที่ค้นคว้า พบว่านักศึกษาที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในด้านหมวดหมู่ของเนื้อหาที่ค้นคว้า อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า หมวดหมู่ของเนื้อหาที่นักศึกษาทั้งสองระดับค้นคว้ามากที่สุดคือ ความรู้ทั่วไป (คอมฯ,บรรณารักษศาสตร์, ฯลฯ)

8. ด้านวิธีการสืบค้นข้อมูล พบว่า นักศึกษาที่อยู่ในระดับการศึกษาปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีการใช้ประโยชน์โดยพิจารณาในด้านวิธีการสืบค้นข้อมูล อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามรายข้อพบว่า วิธีการสืบค้นข้อมูลคือ ค้นจากหัวเรื่อง (Subject heading) ทั้งสองระดับ

9. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี และนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี พบว่า การใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์ในการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยตนเองของนักศึกษา โดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายด้าน ปรากฏว่าด้านสถานที่ที่ใช้ค้นคว้าและด้านรูปแบบของเนื้อหาพบว่า นักศึกษา ระดับปริญญาตรี และนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี มีการพิจารณาในการใช้ประโยชน์จากสิ่งพิมพ์อิเล็กทรอนิกส์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ พบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

**การศึกษาสาเหตุของการมีผลการเรียนที่ตกต่ำและการพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา
รวมทั้งแนวทางในการแก้ปัญหา กรณีศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์**

**A study of the factors influencing on the low education grade and
effecting on the retirement as well as the tendency of problem solution :
a case study of the students in the Buriram Rajabhat University**

มาลีนี จุฑาปะมา ประคอง กาญจนการุณ สุพัตรา รักการศิลป์ นลินทิพย์ พิมพักลัด
ศิริราณี จุฑาปะมา ธิติ ปัญญาอินทร์ ปรีชา ปาโนรัมย์ กนกเกล้า แก้วกล้า
และชมพู่ ยอดไพอินทร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสาเหตุของการมีผลการเรียนที่ตกต่ำและการพ้นสภาพการเป็นนักศึกษา และเพื่อศึกษาหาแนวทางการในการแก้ปัญหาเพื่อให้นักศึกษาที่มีผลการเรียนที่ตกต่ำได้มีโอกาสในการพัฒนาตนเองเพื่ออนาคตทางการศึกษาที่ดีในอนาคต ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มี 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 นักศึกษาที่มีผลการเรียนที่ตกต่ำ จำนวนทั้งหมด 115 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โดยใช้วิธีการเจาะจง (Purposive Sampling) เฉพาะนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยไม่เกิน 1.60 กลุ่มที่ 2 ได้แก่ นักศึกษาที่ได้พ้นสภาพไปแล้ว โดยใช้การระดมความคิดเห็น (Focus Group) จำนวนทั้งหมด 10 คน สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีเกรดเฉลี่ยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อยู่ที่ 2.01-2.50 ภายหลังจากที่เข้ามาศึกษาที่มหาวิทยาลัยสาเหตุที่มีผลการเรียนที่ตกต่ำเรียงลำดับ ได้ดังนี้ ความรู้พื้นฐานการศึกษาไม่ดีพอไม่สามารถแบ่งเวลาในแต่ละวันได้อย่างเหมาะสม ไม่อยากเรียน มีแผนในขณะที่เรียนหนังสือ ส่วนข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาได้แก่ 1) ควรมีการจัดตั้งหน่วยแนะแนวให้คำปรึกษาได้ทุกเรื่อง 2) ควรมีการเปิดริเกรดใหม่ในช่วงภาคฤดูร้อน 3) ควรมีการให้รางวัล หรือ ยกย่อง หรือ มอบประกาศนียบัตรแก่นักศึกษาที่เคยมีผลการเรียนที่ตกต่ำและสามารถประพฤติตัวใหม่โดยมีเกรดเฉลี่ยที่ดีขึ้นในช่วงที่เหมาะสม

Abstract

The objectives of this research were to study the factors influencing on the low education grade and effecting on the retirement as well as the tendency of problem solution: a case study of the students in the Buriram Rajabhat University. The examples in this research had two groups as first was the 115 persons of the students getting the low education result in the first semester of 2009 by purposive sampling, second was the 10 students retired from the University. The statistic for analysis of the data was percentage.

The results were found that the most students were the female getting the average grade in the high school at 2.01-2.50. After studied in the University, they specified the causes of low education grade because of reason as follows; the basic knowledge had less, it could not classify the time for education and private work in each day, they did not love the education and at last they had the girlfriend or boyfriend while studied the education. For the recommendation in order to develop the University, it could be that 1) it could make the suggestion office where could suggest in everything, 2) it could open the education during the summer semester for re-grading and 3) it could appreciate or give the certificate to the student who ever had the low education grad and then could get the good grade in the later semester.

การนำแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติของนักศึกษา
Taking the Concept of Sufficiency Economy Philosophy into
Practice of Buriram Rajabhat University Students

จุรีพร จันท์พาณิชย์ และจตุพร จันท์รัมย์ คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษา เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจกับการปฏิบัติตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบการปฏิบัติตามแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงจำแนกตามเพศ อายุ คณะที่นักศึกษาสังกัด รายได้ต่อเดือนของนักศึกษาและรายได้ต่อเดือนของบิดา-มารดา ประชากรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่นักศึกษาภาคปกติทุกคณะที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์จำนวน 4,982 คน กลุ่มตัวอย่างจำนวน 371 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าความถี่ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่ T-test F-test และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ Pearson (Pearson r) ผลการวิจัยพบว่า

การวิจัยเรื่องการนำแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ โดยสรุปผลการวิจัย ดังนี้

1. นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงในระดับปานกลาง โดยตอบถูกมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ หลักปรัชญาเศรษฐกิจสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในทุกระดับ และเข้าใจว่าหลักเศรษฐกิจพอเพียงคืออะไร และหลักการเศรษฐกิจพอเพียง เป็นการดำเนินชีวิตที่สันติสุข ใช้จ่ายเงินตามฐานะและรู้จักวางแผนการใช้เงิน
2. นักศึกษามีระดับการปฏิบัติตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงโดยภาพรวมในด้านความพอประมาณ ความมีเหตุผล การมีภูมิคุ้มกัน เงื่อนไขความรู้และการมีคุณธรรมอยู่ในระดับมาก
3. ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงกับการนำไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์ในด้านความมีเหตุผล การมีภูมิคุ้มกันและเงื่อนไขคุณธรรม
4. การเปรียบเทียบการปฏิบัติตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่มีเพศและรายได้ต่อเดือนของนักศึกษาแตกต่างกัน มีการนำแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. การเปรียบเทียบการปฏิบัติตามแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของนักศึกษา จำแนกตามช่วงอายุ พบว่า นักศึกษาที่มีช่วงอายุต่างก็มีการนำแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติในด้านการมีภูมิคุ้มกันแตกต่างกัน จำแนกตามคณะที่สังกัด พบว่า นักศึกษาที่สังกัดคณะแตกต่างกัน มีการนำแนวปรัชญาเศรษฐกิจไปใช้ต่างกันในด้านความพอประมาณ ความมีเหตุผลและการมีภูมิคุ้มกัน และเมื่อจำแนกตามรายได้ของบิดา-มารดา พบว่า แตกต่างกันในด้านการมีภูมิคุ้มกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Abstract

The purposes of this study were to study the levels of knowledge and understanding about the principles of Sufficiency Economy Philosophy of Buriram Rajabhat students, study the relation between knowledge and understanding and practices according to the principles of Sufficiency Economy Philosophy of students, and to compare the practice accordingly to the concepts of Sufficiency Economy. The samples were categorized accordingly to their sex, age, faculty, students' monthly income, and their parents' monthly income. The number of population used in this study were 4982 full time students of Buriram Rajabhat University and the samples were 371 students drawn through stratified random sampling. The statistics employed to analyze the data were frequency, standard deviation, percentage, and mean. The researchers tested the hypotheses with t-test, F-test, and Pearson Correlation Coefficient. The research findings were below.

1. The students' knowledge and understanding about the principles of Sufficiency Economy Philosophy were at moderate levels. The most 3 correct answers were about the principles of the Sufficiency Economy Philosophy could be applied in all levels, the students understood what the principle of the Sufficiency Economy was, and the principles of the Sufficiency Economy was earning one's life peacefully, spend money suitably to their income, and know how to spend money wisely.

2. The students took the principles of Sufficiency Economy into practice in the following issues: suitable actions, logic, immunity, knowledge conditions, and morality.

3. The knowledge and understanding about how to take the concepts of Sufficiency Economy Philosophy to practice had the relation with logic, immunity, and morale conditions.

4. The result of comparing the implementation of the Philosophy of Sufficiency Economy was the students who had different sex and monthly income took the guidelines of taking the Philosophy of Sufficiency Economy differently. The differences were at .05 statistical significances.

5. The results of comparing the implementation of the Philosophy of Sufficiency Economy classified by students' ages were the students who had different ages took the concepts of the immunity into action differently. Being categorized accordingly to the students' faculty, it was found that the students who were under different faculty took the concepts of suitable actions, logic, and immunity into action differently. After considering through the income of their parents, the researchers found that there was statistical significant difference at .05 level in the aspect of having immunity.

วิทยาศาสตร์เทคโนโลยี
และสิ่งแวดล้อม

การศึกษาเปรียบเทียบ
บ้านดิน 2 ชั้นที่เสถียรธรรมสถานกับตึกดิน 2 ชั้นในจังหวัดอุบลราชธานี
ดนัย นิลสกุล คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม
พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

กระแสการสร้างบ้านดินที่เกิดขึ้นในปัจจุบันนับเป็นทางเลือกใหม่ของการสร้างที่อยู่อาศัยได้รับรูปแบบมาจากการสร้างบ้านดินในประเทศทางตะวันตกโดยการนำมาของคุณโจน จันโต ชาวบ้านชาวไร่ที่ได้อลองมาทำที่อยู่อาศัยของตนเองและกำลังขยายไปในวงกว้าง แต่เมื่อย้อนกลับไปกว่า 100 ปีที่ผ่านมาพบว่าการสร้างบ้านดินโดยเฉพาะในแถบภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทยซึ่งได้รับรูปแบบมาจากทางประเทศจีนตอนใต้โดยการนำรูปเข้ามาของผู้อพยพชาวจีนเพื่อสร้างเป็นที่อยู่อาศัยซึ่งเป็นอาคารที่มีลักษณะเฉพาะตัว และปัจจุบันยังสามารถใช้งานได้จนถึงปัจจุบัน จึงเป็นเหตุผลที่ควรศึกษารูปแบบอาคารทั้งสองอย่างยิ่ง

ดังนั้นจึงทำให้การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบทั้งรูปแบบการใช้สอย โครงสร้าง และวัสดุของบ้านดินที่เสถียรธรรมสถานกับตึกดิน 2 ชั้นในจังหวัดอุบลราชธานี โดยวิธีวิจัยจะเริ่มต้นจากการศึกษาข้อมูลทางประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของการสร้างอาคารทั้งสองแห่ง จากนั้นก็ทำการสำรวจทั้ง 2 อาคาร และนำข้อมูลที่ได้จากการสำรวจมาวิเคราะห์เปรียบเทียบถึงลักษณะร่วมและข้อแตกต่างของอาคาร สุดท้ายก็นำข้อมูลทั้งหมดเป็นแนวคิดในการสร้างบ้านดินในปัจจุบัน

ผลการศึกษาชี้ข้อเสนอแนะว่า แม้อาคารทั้งสองมีที่มาและรูปแบบที่ต่างกัน แต่ก็มีผลผสมผสานแนวคิดระหว่างธรรมชาติ (Passive) และวัสดุอุปกรณ์ (Active) เข้าด้วยกัน จึงเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมการศึกษาการสร้างบ้านดินด้วยวิธีการผสมผสานระหว่างเทคนิคการสร้างบ้านดินแบบดั้งเดิมกับเทคนิคการสร้างบ้านดินแบบสมัยใหม่อีกครั้ง เพื่อเป็นทางเลือกให้แก่การสร้างที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน

การสกัด ทดสอบฤทธิ์ทางชีวภาพและการย้อมสีไหมของผักเม็ก

Extraction Biological Investigation and Dying Property of Kanchanaburi gratum

สมหมาย ปะติตั้งโช สมศักดิ์ จิวัดมณา จิตรี ภูตระกูล สุเทพ เทียนวรรณ

และสุวรรณา จันคนา คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำการศึกษากการสกัด การทดสอบฤทธิ์ทางชีวภาพและการย้อมสีไหมของผักเม็กที่ได้จากการสกัดสมุนไพรผักเม็ก โดยการนำใบแห้งหนัก 300 g แช่ในตัวทำละลายอินทรีย์ได้แก่ hexane, dichloromethane, ethyl acetate, ethanol และ methanol ปริมาตร 500 ml ต่อครั้ง จำนวน 3 ครั้ง แล้วลดปริมาตรลงและทำให้แห้งจะได้สารสกัดที่มีน้ำหนัก 22.21,60.01, 80.14,90.03 และ 42.36 g ตามลำดับ และปริมาณของ phenolic เรียงลำดับจากมากไปน้อยคือ crude ethanol, crude methanol และ crude ethyl acetate ตามลำดับ เมื่อนำสารสกัดแต่ละส่วนมาทดสอบความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระเทคนิค DPPH และ FRAP และความสามารถในการต้านเชื้อแบคทีเรียชนิด *E.coli*, *Klebsiella spp.*, *Enterobacter spp.* และ *Citrobacter spp.* พบว่าสารสกัดจากใบผักเม็กโดยตัวทำละลาย hexane, dichloromethane, ethyl acetate, ethanol และ methanol มีความสามารถในการต้านอนุมูลอิสระ DPPH. ซึ่งมีค่า IC_{50} เท่ากับ 579.573,1466.941, 60.078, 53.650 และ 53.647 ppm ตามลำดับ การทดสอบความสามารถการต้านอนุมูลอิสระโดยวิธี FRAP พบว่าสารสกัดที่มีความสามารถในการรีดิวซ์จากมากไปน้อยที่สุดคือ crude ethanol, crude ethyl acetate, crude methanol เท่ากับ crude dichloromethane และ crude hexane ตามลำดับ ส่วนผลของการทดสอบความสามารถในการต้านการเจริญเติบโตของแบคทีเรียพบว่า crude ethanol, crude ethyl acetate, crude methanol และ crude dichloromethane สามารถต้านการเจริญเติบโตของ *E.coli*, *Klebsiella spp.*, *Etherobacter spp.* และ *Citrobacter spp.* ได้ดี สำหรับผลการย้อมสีของผ้าไหม พบว่าสารสกัดจาก ethanol ทั้งที่ย้อมแบบโดยตรงและแบบมอร์แดนที่ให้โซนสีเหลือง น้ำตาลที่ติดทนสีไม่ตกด้วยสนิมเหล็ก

Abstract

This project deals with extraction biological evaluation and dyeing properties of *Kanchanaburi gratum* (Wight) S.W. Mitra, var, *gratum*. The solvents that used for extraction were hexane, dichloromethane, ethyl acetate, ethanol and methanol by taking the dry 300 g ferment with the organic solvent three times. Crude extracts of them were analyzed for antioxidant and antimicrobial activity. The DPPH and FRAP assays were used for determining all of crude extracts as antioxidant activities and polyphenolic contents. For polyphenolic contents were arranged from maximum to minimum: crude ethanol, crude methanol and crude ethyl acetate, respectively. Total antioxidant activity of crude extract by which DPPH assay has IC_{50} 53.65 ppm for ethanol and methanol extract, they were the best antioxidant capacity. The other extracts such as hexane, dichloromethane, ethyl acetate extract have IC_{50} 579.573, 1466.941, and 60.078 ppm. For total antioxidant activity by FRAP assay gain the highest ferrous concentration were crude ethanol, crude ethyl acetate, crude methanol equal to crude dichloromethane, and crude hexane respectively. Some of bacteria as *E.coli*, *Klebsiella spp.*, *Enterobacter spp.* and *Citrobacter spp.* were uses for determining all crude extracts against microbial growth. Only crude hexane wasn't inhibit but for crude of dichloromethane, ethyl acetate, ethanol and methanol inhibit all bacterial use in the ranges of concentration. For dyeing properties of crude ethanol get shade of yellow and brown which such durable by effect of rust.

**การเปลี่ยนแปลงลักษณะทางพยาธิสภาพเนื้อเยื่อของพ่อแม่พันธุ์กุ้งก้ามกราม
ที่ติดเชื้อไวรัส *Macrobrachium rosenbergii* Nodavirus และ Extra Small Virus
Histopathological Changes of *Macrobrachium rosenbergii* Nodavirus and
Extra Small Virus infection in Broodstock of Giant Freshwater Prawn**

ศุภมาศ ศรีวงศ์พุก คณะเทคโนโลยีการเกษตร

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางพยาธิสภาพเนื้อเยื่อของพ่อแม่พันธุ์กุ้งก้ามกรามที่ติดเชื้อไวรัส *Macrobrachium rosenbergii* Nodavirus และ Extra Small Virus 2) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางพยาธิสภาพเนื้อเยื่อของพ่อแม่พันธุ์กุ้งก้ามกรามที่ปกติ และที่ป่วยเป็นโรคไวรัส *Macrobrachium rosenbergii* Nodavirus และ Extra Small Virus สำหรับกุ้งก้ามกรามถือว่าเป็นสัตว์น้ำเศรษฐกิจที่สำคัญชนิดหนึ่งของประเทศไทย ปัจจุบันอุตสาหกรรมการเพาะเลี้ยงกุ้งก้ามกรามของประเทศไทย ประสบปัญหาการระบาดของโรคเนื่องจากการติดเชื้อไวรัส *Macrobrachium rosenbergii* Nodavirus (MrNV) และ Extra Small Virus (XSV) ในพ่อแม่พันธุ์ ทำให้เกิดการตายของกุ้งครั้งละจำนวนมากถึง 50-80 เปอร์เซ็นต์ในระยะเวลาอันรวดเร็ว จากการศึกษาลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางพยาธิสภาพเนื้อเยื่อในกุ้งที่ป่วย พบว่าเซลล์เนื้อเยื่อบริเวณตับและตับอ่อน (hepatopancreas) มีขนาดเล็กลง (atrophy) ปริมาณเม็ดไขมันมีอยู่น้อยมาก เมื่อเทียบกับในกุ้งปกติ พบ inclusion bodies ลักษณะเหมือนกับ Cowdry type A จำนวนมาก นอกจากนี้ยังพบ pyknotic nuclei หรือมีนิวเคลียสของเซลล์ที่แตกออกเป็นชิ้นเล็ก ๆ (karyorrhexis) และพบ haemocyte จำนวนมากแทรกตัวอยู่บริเวณที่เกิดการตายของเซลล์ (necrotic cells) บริเวณตับและตับอ่อน กล้ามเนื้อหัวใจ เนื้อเยื่อเกี่ยวพัน และที่เส้นประสาท

การควบคุมและตรวจสอบอุปกรณ์ไฟฟ้าผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตโดยตรง

ธนกร ดุจเพ็ญ คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเสนอวิธีการควบคุมและตรวจสอบอุปกรณ์ไฟฟ้าผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ต นำมาประยุกต์ใช้งานกับชีวิตประจำวัน ในงานวิจัยนี้ได้ทำการควบคุมเปิด/ปิดหลอดไฟฟ้าและควบคุมเปิด/ปิดเครื่องปรับอากาศและตรวจสอบอุณหภูมิห้องโดยใช้ไอซีเบอร์ DS1621 เป็นชุดตรวจสอบอุณหภูมิและใช้ไมโครคอนโทรลเลอร์ PIC24FJ128GA008 เป็นชุดควบคุมและยังได้มีการนำเทคนิคการตั้งค่าของกระแสและแรงดัน โดยใช้ Current Transformer (CT) มาใช้ในการตรวจสอบผลของการสั่งงานโดยใช้อินเทอร์เน็ตเป็นตัวแสดงสถานะและสั่งงานไปควบคุมอุปกรณ์ไฟฟ้าโดยใช้โปรแกรมวิซวลเบสิกเป็นตัวสื่อสารกับไมโครคอนโทรลเลอร์

ดังนั้น การสั่งงานอุปกรณ์ไฟฟ้าผ่านทางระบบอินเทอร์เน็ตสามารถตรวจสอบและควบคุมการใช้พลังงานไฟฟ้าซึ่งแสดงสถานะ ON-OFF เป็นอนาล็อกที่เว็บไซต์ได้และได้ผลที่เป็นไปตามที่ออกแบบไว้

การศึกษาอัตราส่วนที่เหมาะสมของปุ๋ยเคมีผสมระหว่างสูตร 16 – 20 – 0 และ 15 – 15 -15 ต่อการเจริญเติบโตของผักคะน้าในระบบไฮโดรโปนิคส์

The Study of the Appropriated ratio of Chemical Fertilizer between 16 – 20 – 0 and 15 -15 - 15 Formula for Chinese Kale growth in Hydroponics Systems

อารยา มุลิกา และนิจพร ณ พัทลุง คณะเทคโนโลยีการเกษตร

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการใช้ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 และ 16-20-0 ทดแทนสารละลายธาตุอาหารที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของคะน้าในระบบไฮโดรโปนิคส์ ซึ่งในการทดลองนี้ใช้ระบบไฮโดรโปนิคส์ประยุกต์ประดิษฐ์โดยวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีบุรีรัมย์ ประกอบด้วย การทดลองที่ 1 วางแผนการทดลองแบบ RCBD จำนวน 7 วิธีการทดลอง ดังนี้ 1) สารละลายมาตรฐาน (ชุดควบคุม) 2) ปุ๋ยสูตร 15-15-15 3) ปุ๋ยสูตร 16-20-0 4) ปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ 5) ปุ๋ย 15-15-15+16-20-0 (1:1) 6) ปุ๋ยสูตร 15-15-15 + ปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ (1:1) และ 7) ปุ๋ย 16-20-0 + ปุ๋ยน้ำหมักชีวภาพ (1:1)

ผู้วิจัยพบว่าการใช้สารละลายมาตรฐานจะส่งผลให้คะน้ามีการเจริญเติบโตดีที่สุด ($p < 0.01$) ขณะที่การใช้ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 ผสมกับ 16-20-0 อัตราส่วน 1:1 มีแนวโน้มจะทำให้คะน้าเจริญเติบโตดีที่สุด แม้ว่า จะไม่มีความแตกต่างจากการใช้ปุ๋ยวิธีการอื่นๆ ดังนั้นจึงดำเนินการทดลองที่ 2 โดยวางแผนแบบ CRD จำนวน 4 วิธีการทดลอง ดังนี้ 1) สารละลายมาตรฐาน (ชุดควบคุม) 2) ปุ๋ยเคมี 15-15-15 + 16-20-0 (1:1) 3) ใช้ปุ๋ยเคมี 15-15-15 + 16-20-0 (1:1.5) และ 4) ปุ๋ยเคมี 15-15-15 + 16-20-0 (1:2) ชุดทดลองละ 50 ต้น และทุกวิธีการทดลองเสริมด้วยน้ำหมักชีวภาพ ยกเว้นชุดควบคุม ผลการทดลองพบว่า การใช้สารละลายมาตรฐานจะส่งผลให้คะน้ามี

การเจริญเติบโตดีที่สุด ($p < 0.01$) ขณะที่การใช้ปุ๋ยเคมีสูตร 15-15-15 ผสมกับ 16-20-0 อัตราส่วน 1:1 มีแนวโน้มจะทำให้คะน้าเจริญเติบโตดีที่สุด อย่างไรก็ตามผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นได้เพียงแนวทางในการนำปุ๋ยเคมีมาใช้ทดแทนสารละลายธาตุอาหารพืชในระบบไฮโดรโปนิคส์ที่ดัดแปลงโดยวิทยาลัยเกษตรกรรมและเทคโนโลยีบุรีรัมย์ จึงควรทำการศึกษาเพื่อหาอัตราส่วน และค่าความเข้มข้นที่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโตของคะน้าต่อไป

Abstract

The experiment was to compare the using of chemical fertilizer 15-15-15 and 16-20-0 as alternative solution in hydroponics system for growth and yield of Chinese Kales. The experiment was set at Faculty of Agricultural Technology, Buriram Rajabhat University with two experiments. First experiment was designed into RCBD with 7 treatments 3 replications namely; 1) standard solutions (control) 2) 15-15-15 3) 16-20-0 4) Bioextract 5) 15-15-15 + Bioextract 6) 16-20-0+ Bioextract and 7) 15-15-15 + 16-20-0. The using of standard solutions showed highest growth of Chinese Kale with highly significant ($p < 0.01$). However using 15-15-15 + 16-20-0 ratio 1:1 trended increase Chinese Kale growth more than other ones. Second experiment was designed into CRD with 4 treatments 50 replications (one plant) namely 1) standard solutions, EC = 0.4 mS / cm (control) 2) 15-15-15 + 16-20-0 (1:1) EC = 0.4 mS/cm 3) 15-15-15 + 16-20-0 (1:1.5) and 4) 15-15-15 + 16-20-0 (1:2) EC = 0.6 mS/cm. Plant height, width and number of leaves at 15 days, 30 days and 45 days after planting and fresh weight, dry weight at harvested were collected and analyzed in ANOVA and DMRT. Although using of chemical fertilizer formula 15-15-15 and 16-20-0 as alternative solution showed highly significant ($p < 0.01$) lower in height, width and number of leaves fresh weight and dry weight than using standard solution from College of Agriculture and Technology Buriram but using chemical fertilizer formula 15-15-15 and 16-20-0 (1:1) , 20 ml of bio-extract, EC = 0.4 mS /cm showed higher growth and yield than the mixing 1:1.5 (EC = 0.5 mS /cm) and the mixing 1:2 (EC = 0.6 mS /cm). The result suggested that chemical fertilizer should be used as alternative solution in hydroponics system however appropriate chemical fertilizer formular should be studied in further.

ความหลากหลายของชนิดปลาน้ำจืด และการใช้ประโยชน์
อย่างยั่งยืนในแม่น้ำมูล ในเขตอำเภอพุทไธสง
จังหวัดบุรีรัมย์

Species Diversity of Freshwater Fishes, and Sustainable Utilization in Mun
River, Phutthaisong District, Buriram Province

พยอม รอตมงคลดี จำนงค์ รอตมงคลดี และงามตา โอกาสดี คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

จากการศึกษาความหลากหลายของชนิดปลาน้ำจืดในแม่น้ำมูล ในเขตอำเภอพุทไธสง จังหวัดบุรีรัมย์ ในระหว่างเดือนตุลาคม พ.ศ. 2551 ถึงเดือนกันยายน 2553 พบปลาน้ำจืด จำนวน 22 วงศ์ 54 สกุล 77 ชนิด คือ *Chitala marte*, *Notopterus notopterus*, *Clupeichthys aesapnensis*, *Paralaubuca typus*, *Parachela siamensis*, *P. maculicauda*, *Esomus metallicus*, *Rasbora borapetensis*, *R. tornieri*, *R. trilineata*, *Thynnichthys thynnoides*, *Cyclohellichthys furcatus*, *C. apogon*, *C. repasson*, *Mystacoleucus argenteus*, *Puntioplites proctozysron*, *Barbonymus altus*, *B. gonionotus*, *B. schwanefeldi*, *Puntius brevis*, *Systomus orphoides*, *S. partipentazona*, *Osteochilus hasselti*, *O. melanopleura*, *Labeo rohita*, *Morulius chrysophykadian*, *Hampala dispar*, *Henicorhynchus ornatipinnis*, *H. siamensis*, *Labiobarbus siamensis*, *Acanthopsis thiemmethdi*, *Yasuhikotakia modesta*, *Y. morleti*, *Syncrossus helodes*, *Pangio anguillaris*, *Wallago attu*, *Ompok krattensis*, *Micronema apogon*, *M. bleekeri*, *Kryptopterus cheveyi*, *K. geminus*, *Clarias batrachus*, *C. macrocephalus*, *Pangasius macronema*, *P. larnaudii*, *P. hypophthalmus*, *Helicophagus leptorhynchus*, *Pseudomystus siamensis*, *Heterobagrus bocourti*, *Mystus singaringan*, *M. mysticetus*, *Hemibagrus filamentus*, *H. wickioides*, *Bagarius yarrelli*, *Glyptothorax lampris*, *Xenantodon cancella*, *Dermogynys siamensis*, *Euryglossa harmandi*, *Anabas testudineus*, *Trichopsis pumila*, *T. vittatus*, *Trichogaster trichopterus*, *T. pectoralis*, *Betta smaragdina*, *Channa lucius*, *C. micropeltes*, *C. striata*, *Parambassis siamensis*, *Pristolepis fasciatus*, *Nandus oxyrhynchus*, *Oreochromis niloticus*, *Oxyeleotris mamoratus*, *Macrogathus siamensis*, *M. semiocellatus*, *Mastacembelus armatus*, *Monopterus albus* และ *Monotrete fangi*

Abstract

Species diversity and distribution of freshwater fishes were studied in Mun River, Phutthaisong District, Buriram Province, Northeast Thailand, during October 2008 to September 2009. Freshwater fishes were found 77 species in 22 families as *Chitala ornata*, *Notopterus notopterus*, *Clupeichthys aesapnensis*, *Paralaubuca typus*, *Parachela siamensis*, *P. maculicauda*, *Esomus metallicus*, *Rasbora borapetensis*, *R. tornieri*, *R. trilineata*, *Thynnichthys thynnoides*, *Cyclohellichthys furcatus*, *C. apogon*, *C. repasson*, *Mystacoleucus argenteus*, *Puntioplites proctozysron*, *Barbonymus altus*, *B. gonionotus*, *B. schwanenfeldi*, *Puntius brevis*, *Systemus orphoides*, *S. partipentazona*, *Osteochilus hasselti*, *O. melanopleura*, *Labeo rohita*, *Morulius chrysophykadian*, *Hampala dispar*, *Henicorhynchus ornatipinnis*, *H. siamensis*, *Labiobarbus siamensis*, *Acanthopsis thiemmethdi*, *Yasuhikotakia modesta*, *Y. morleti*, *Syncrossus helodes*, *Pangio anguillaris*, *Wallago attu*, *Ompok krattensis*, *Micronema apogon*, *M. bleekeri*, *Kryptopterus cheveyi*, *K. geminus*, *Clarias batrachus*, *C. macrocephalus*, *Pangasius macronema*, *P. larnaudii*, *P. hypophthalmus*, *Helicophagus leptorhynchus*, *Pseudomystus siamensis*, *Heterobagrus bocourti*, *Mystus singaringan*, *M. mysticetus*, *Hemibagrus filamentus*, *H. wickioides*, *Bagarius yarrelli*, *Glyptothorax lampris*, *Xenentodon cancella*, *Dermogynys siamensis*, *Euryglossa harmandi*, *Anabas testudineus*, *Trichopsis pumila*, *T. vittatus*, *Trichogaster trichopterus*, *T. pectoralis*, *Betta smaragdina*, *Channa lucius*, *C. micropeltes*, *C. striata*, *Parambassis siamensis*, *Pristolepis fasciatus*, *Nandus oxyrhynchus*, *Oreochromis niloticus*, *Oxyeleotris mamoratus*, *Macrognathus siamensis*, *M. semiocellatus*, *Mastacembelus armatus*, *Monopterus albus*, and *Monotrete fangi*.

การเรียนรู้โยคะและชิกงที่มีผลต่อสมรรถภาพทางกายเกี่ยวกับสุขภาพ

Effects of Learning to Yoga and Chigong of Physical fitness on Human Health

กริชเพชร นนทโคตร คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเรียนรู้โยคะและชิกงที่มีผลต่อสมรรถภาพทางกายเกี่ยวกับสุขภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ชั้นปีที่ 3 คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 15 คน ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณใช้วิธีการวัดอัตรา การเต้นของหัวใจ ความแข็งแรงของขา ความจุปอดและความอ่อนตัว ก่อนการเรียนรู้ และหลังเรียนสัปดาห์ที่ 6 และ หลังเรียนสัปดาห์ที่ 12 จากนั้นทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแบบวัดซ้ำ (One Way Analysis of Variance with Repeated Measure) และการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ใช้วิธีการของตุกี (Tukey) โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาพบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยอัตราการเต้นของหัวใจของกลุ่มทดลองภายหลังการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 12 ดีกว่าก่อนเรียน และหลังเรียนสัปดาห์ที่ 6 นอกจากนี้ คะแนนเฉลี่ยของอัตราการเต้นของหัวใจ หลังเรียนสัปดาห์ที่ 6 ดีกว่าหลังเรียนสัปดาห์ที่ 12 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. ความแข็งแรงของขาของกลุ่มทดลองภายหลังการเรียนรู้สัปดาห์ที่ 12 ดีกว่าก่อนการเรียนรู้และหลังเรียนสัปดาห์ที่ 6
3. ส่วนคะแนนเฉลี่ยของความอ่อนตัวของกลุ่มทดลองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

Abstract

The purposes of this study were to explore the effects of learning to yoga and chi gong of physical fitness on human health. Participants were 15 person 3rd Year Sport Science students of Faculty of Science of Buriram Rajabhat University. Collected Data (pre – course, post – 6 th week and post 12 th week of the courses) are as several aspects including heart rate (HR), leg strength, lung capacity, and flexibility with samples. Data analysis were accomplished by pair - t test in .05 level as follows.

1. Mean scores of heart rate (HR) of experimental group after the 12 th test is higher than pre – test and post – test of the 6 th. Other wise, the mean of heart rate (HR) of post – test of the 6 th is higher than the 12 th test of and 6 th significant difference.
2. Mean scores of leg strength of experimental group after the 12 th test is higher than pre - test and post – test of the 6 th.
3. Mean of flexibility of experimental group were no significant difference.

การสกัด การแยกสาร และการศึกษาฤทธิ์ต้านเชื้อมาลาเรียของใบมะขวิด
Extraction Isolation and Study on Anti-malaria Activity of
Limonia acidissima Linn. Leafs

สุวรรณา จันคณา คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสกัดสาร และแยกสารจากใบมะขวิด พร้อมทั้งนำสารที่สกัดและแยกได้ไปทดสอบการออกฤทธิ์ต้านเชื้อมาลาเรีย โดยนำใบมะขวิดแห้งจากจังหวัดเพชรบูรณ์มาสกัดร้อนด้วยเครื่องสกัดซอกเลต (soxhlet extraction) ตัวทำละลายที่ใช้คือ เฮกเซน ไตคลอโรมีเทน เอทิลอะซิเตท และเอทานอล ได้สารสกัดหยาบเฮกเซน สารสกัดหยาบไตคลอโรมีเทน สารสกัดหยาบเอทิลอะซิเตท และสารสกัดหยาบเอทานอล โดยมีเปอร์เซ็นต์สารสกัดหยาบต่อน้ำหนักพืชแห้งคือ 1.579, 1.425, 1.355 และร้อยละ 9.203 ตามลำดับ นำสารสกัดหยาบทั้งหมดไปทดสอบฤทธิ์ต้านเชื้อ Plasmodium falciparum ที่ก่อให้เกิดโรคมาลาเรียด้วยวิธี Microculture Radioisotope Technique พบว่าสารสกัดหยาบไตคลอโรมีเทน และสารสกัดหยาบเอทิล อะซิเตทออกฤทธิ์ต้านเชื้อ Plasmodium falciparum โดยมีค่า IC_{50} เท่ากับ 3.35 และ 4.11 ตามลำดับ นำสารสกัดหยาบไตคลอโรมีเทนมาแยกโดยวิธี Column chromatography และทำให้บริสุทธิ์ด้วยวิธีการตกผลึกใหม่ได้สารกึ่งบริสุทธิ์ ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีเบื้องต้นด้วยวิธี Thin Layer Chromatography และ IR Spectroscopy พบว่ามีสารประกอบไฮโดรคาร์บอนเป็นองค์ประกอบ

Abstract

The aims of the research were to extract and isolate *Limonia acidissima* leaflets moreover evaluate on how it potential anti-malarial activity. The air-dried leaflets of *Limonia acidissima* from Phetchabun province were extracted by soxhlet extraction with hexane, dichloromethane, ethyl acetate and ethanol to give the hexane, dichloromethane, ethyl acetate and ethanol extracts in 1.579, 1.425, 1.355 and 9.203 % dry weight, respectively. All four type extracts were tested for anti-malarial activity. The results demonstrated that the dichloromethane and ethyl acetate extracts had anti-malarial activity with IC_{50} value of 3.35 and 4.11 mg/mL, respectively. Isolation of the dichloromethane extract with column chromatography followed by recrystallization gave semi-pure hydrocarbon substance.

ผลการเสริมกระเทียม (*Allium sativum*) และกวาวเครือขาว (*Pueraria mirifica*) ต่อระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดงและผลผลิตไข่ในไก่ไข่

Dietary Supplementation of Garlic (*Allium sativum*) and White Kwao Krua (*Pueraria mirifica*) on Egg-yolk Cholesterol Level and Egg Production in Laying Hens

นฤมล สมคุณา คณะเทคโนโลยีการเกษตร

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลการเสริมกระเทียมร่วมกับกวาวเครือขาวที่ระดับต่างๆ ต่อระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดงและผลผลิตไข่ในไก่ไข่ โดยใช้ไก่ไขพันธ์ุ ซี.พี. บราวน์ อายุ 19 สัปดาห์ จำนวน 72 ตัว ให้ได้รับอาหารทดลองจำนวน 6 ทริทเมนต์ ทริทเมนต์ละ 4 ซ้ำๆ ละ 3 ตัว อาหารทดลองประกอบด้วย สูตรอาหารควบคุม (T1) (ไม่ผสมทั้งกระเทียมและกวาวเครือขาว) กลุ่มที่เสริมกระเทียมร่วมกับกวาวเครือขาว ที่ระดับ 1: 0.02 (T2), 2:0.04 (T3), 3: 0.06 (T4), 4: 0.08 (T5) และ 5: 0.10 (T6) เพอร์เซ็นต์ ทำการศึกษาเป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ช่วงคือ 0-4 สัปดาห์ และ 5-8 สัปดาห์ เก็บข้อมูลผลผลิตไข่ ผลผลิตไข่สะสมในโรงเรือน ปริมาณอาหารที่กินต่อวัน น้ำหนักไข่ อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นไข่ และสุ่มเก็บตัวอย่างไข่ไก่ที่สัปดาห์ที่ 0, 4 และ 8 ของทริทเมนต์ เพื่อตรวจหาระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดง ใช้แผนการทดลองแบบสุ่มตลอด (Completely randomized design, CRD) และเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ ด้วยวิธี Duncan's New Multiple range Test (DMRT)

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าการเสริมกระเทียมร่วมกับกวาวเครือขาวที่ระดับต่างๆ มีผลทำให้ผลผลิตไข่ ผลผลิตไข่สะสมในโรงเรือน น้ำหนักไข่ ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) ในขณะที่ปริมาณการกินอาหาร อัตราการเปลี่ยนอาหารเป็นไข่ และระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดงของไข่ไก่ทุกกลุ่มที่ได้รับการเสริมด้วยกระเทียมและกวาวเครือขาวมีค่าต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) โดยกลุ่มที่ได้รับการเสริมที่ระดับ 1 : 0.02 เพอร์เซ็นต์ มีระดับคอเลสเตอรอลในไข่แดงต่ำที่สุด จากการศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่าการเสริมกระเทียมร่วมกับกวาวเครือขาว ที่ระดับ 1: 0.02 เพอร์เซ็นต์ ทำให้ไข่แดงมีระดับคอเลสเตอรอลต่ำที่สุด และไม่มีผลกระทบต่อผลผลิตไข่

Abstract

The objective of this study was to compare the effects of dietary supplementation of dried garlic (*Allium sativum*) and White Kwao Krua (*Pueraria mirifica*) on egg-yolk cholesterol level and egg production in laying hens. Seventy-two laying hens (C.P. Brown strain) age 19 weeks old were used in this study. There are six treatments for experimental feeding. Treatment diet were T1 (no supplementation both dried garlic and white kwao krua), T2, T3, T4, T5, and T6 were supplemented with dried garlic and white kwao krua in the ration of 1 : 0.02, 2 : 0.04, 3: 0.06, 4: 0.08, and 5: 0.10 percent respectively. The experiment was conducted for 8 weeks by divided into 2 periods (0-4 week and 5-8 week). Data of egg production (% Hen day production, % HD and % Hen house Production, % HH), feed consumption (gram per day per hen), egg weigh (gram), feed conversion ration (FCR), and to sampling the eggs of each treatment at 0, 4, and 8 week for evaluation of egg yolk cholesterol level. The data were computed in terms of their statistical design. Data analysis was computed in analysis of variance (ANOVA) in completely randomized design (CRD) for treatment and significance mean comparisons by Duncan's New Multiple Range Test (DMRT).

The results have shown that there were no significant different ($P>0.05$) in egg production both % HD and % HH, and egg weight. While feed consumption and FCR showed significant different ($P<0.05$). Egg yolk cholesterol level in all treatment groups were significantly lower than control group ($P<0.05$). By the egg cholesterol level in T2 showed the lowest value when compared with the others ($P<0.05$). It was concluded that dietary supplementation of dried garlic and white kwao krua in the ratio of 1: 0.02 percent reduced egg yolk cholesterol level by it had no effects on egg production in laying hens.

การสกัด การแยกสาร และการศึกษาฤทธิ์ต้านมะเร็งเต้านมของใบย่านาง
(*Tiliacora triandra* Diels)

Extraction Isolation and Study on Anti-Breast Cancer Activity of *Tiliacora triandra* Diels Leafs

สุวรรณา จันคนา คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2553

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อสกัดสาร และแยกสารจากใบย่านาง พร้อมทั้งนำสารที่สกัดได้ไปทดสอบการออกฤทธิ์ต้านมะเร็งเต้านม โดยนำใบย่านางแห้ง มาสกัดร่อนด้วยเครื่องสกัดซอกเล็ต (Soxhlet extraction) ตัวทำละลายที่ใช้คือ เฮกเซน ไดคลอโรมีเทน เอทิลอะซิเตท และเอทานอล ได้สารสกัดหยาบเฮกเซน สารสกัดหยาบไดคลอโรมีเทน สารสกัดหยาบเอทิลอะซิเตท และสารสกัดหยาบเอทานอล โดยมีเปอร์เซ็นต์สารสกัดหยาบต่อน้ำหนักพืชแห้งคือ 3.12, 1.32, 3.71 และร้อยละ 13.12 ตามลำดับ นำสารสกัดหยาบทั้งหมดไปทดสอบฤทธิ์ต้านมะเร็งเต้านมด้วยวิธี Resazurin Microplate assay (REMA) พบว่าสารสกัดหยาบไดคลอโรมีเทน ออกฤทธิ์ต้านมะเร็งเต้านม โดยมีค่า IC_{50} เท่ากับ 31.36 mg/ml ตามลำดับ นำสารสกัดหยาบไดคลอโรมีเทน และสารสกัดหยาบเอทิลอะซิเตท มาแยกโดยวิธี Column chromatography และทำให้บริสุทธิ์ด้วยวิธีการตกผลึกใหม่ได้สารบริสุทธิ์ ทำการวิเคราะห์หมู่ฟังก์ชันของสารโดยวิธี IR Spectroscopy และทำการวัดจุดหลอมเหลวของสาร พบว่าเป็นสารประกอบแอลเคน (Alkane)

Abstract

The aims of the research were to extract and isolate *Tiliacora triandra* leaves moreover evaluate on how it potential anti-breast cancer activity. The air-dried leaves of *Tiliacora triandra* were extracted by soxhlet extraction with hexane, dichloromethane, ethyl acetate and ethanol to give the hexane, dichloromethane, ethyl acetate and ethanol extracts in 3.12, 1.32, 3.71 and 13.12 % dry weight, respectively. All four type extracts were tested for anti-breast cancer activity. The results demonstrated that the dichloromethane extract had anti-breast cancer activity with IC_{50} value of 31.36 mg/ml. Isolation of the dichloromethane extract with column chromatography followed by recrystallization gave pure alkane substance.

พันธุศาสตร์เซลล์ของค้างคาวหูหนูตีนโตเล็ก
Cytogenetics of Horsfield's bat *Myotis horsfieldii* (Temminck, 1840)

สรารัฐ แก้วศรี และกุลธิดา ธรรมรัตน์ คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2553

บทคัดย่อ

เก็บตัวอย่างค้างคาวหูหนูตีนโตเล็กทั้งเพศผู้และเพศเมียจำนวนเพศละ 6 ตัว โดยใช้ตาข่ายดักจับค้างคาวที่อาศัยอยู่ในสะพานบริเวณถนนเลี้ยวเมือง อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด มาตรวจสอบโครโมโซมจากเซลล์ไขกระดูก และเซลล์จากอวัยวะชนิดสเปอร์มาโตโกเนียม จัดทำคาริโอไทป์ และอิดิโอแกรมมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่าค้างคาวหูหนูตีนโตเล็กมีจำนวนโครโมโซมดิพลอยด์เท่ากับ 44 แห่ง และมีจำนวนโครโมโซมพื้นฐานเท่ากับ 62 ทั้งในเพศผู้ และเพศเมีย โดยโครโมโซมร่างกายประกอบด้วย โครโมโซมชนิดเมทาเซนทริกขนาดใหญ่ 6 แห่ง อะโครเซนทริกขนาดกลาง 2 แห่ง เทโลเซนทริกขนาดกลาง 2 แห่ง เมทาเซนทริกขนาดเล็ก 2 แห่ง ซับเมทาเซนทริกขนาดเล็ก 2 แห่ง และโครโมโซมชนิดเทโลเซนทริกขนาดเล็ก 28 แห่ง ส่วนโครโมโซมเพศประกอบด้วย โครโมโซมเอ็กซ์ชนิดเมทาเซนทริกขนาดใหญ่ และโครโมโซมวายชนิดซับเมทาเซนทริกขนาดเล็ก สำหรับสูตรคาริโอไทป์ของค้างคาวหูหนูตีนโตเล็ก คือ $2n (44) = L_6^m + M_2^a + M_2^t + S_2^m + S_2^{sm} + S_{28}^t + \text{sex chromosome}$

การพัฒนาเชิงพื้นที่

รูปแบบการยกระดับสินค้าและพัฒนาหัตถกรรมชุมชน สู่ความเข้มแข็งและยั่งยืน The Type of Products Upgrade and Development of Local Community Handicraft to be Sustained Status

เชาวลิต ลิมสวय คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อค้นหากระบวนการยกระดับและพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมท้องถิ่นให้มีคุณภาพและมาตรฐานเป็นที่ยอมรับแก่บุคคลทั่วไป เพื่อสังเคราะห์องค์ความรู้ตลอดขบวนการในด้านการบริหารจัดการหัตถกรรมท้องถิ่นให้เกิดความเข้มแข็งและยั่งยืน และเพื่อค้นหาจุดร่วมในการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการยกระดับและพัฒนาผลิตภัณฑ์ หัตถกรรมสู่ชุมชนให้มีความเข้มแข็ง โดยใช้วิธีการค้นหาคำตอบ คือ การแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ กลุ่มผู้นำ และกลุ่มสมาชิก เข้ามาผ่านกระบวนการ 3 รูปแบบ คือ การฝึกอบรม การศึกษาดูงานกรณีตัวอย่าง และการประชุมเชิงปฏิบัติการ โดยมีเป้าหมายหรือตัวชี้วัดอยู่ที่การมีรูปแบบของผลิตภัณฑ์เครื่องจักสานใหม่เกิดขึ้นหรือไม่ ผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นพบว่า กลุ่มผู้นำไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์แต่อย่างใด ในทางตรงข้ามกลุ่มสมาชิกก็ให้การตอบสนองเป็นอย่างดี คือมีผลิตภัณฑ์ชนิดใหม่เกิดขึ้น ด้วยการสร้างสรรค์ของกลุ่มสมาชิกเอง จะเห็นได้ชัดว่ากลุ่มผู้นำไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงต่อกลุ่มสมาชิกเลย นั้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้นำค่อนข้างอ่อนแอ ไม่เป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนไปสู่ความสำเร็จได้ และจุดร่วมในการถ่ายทอดองค์ความรู้ด้านการยกระดับและพัฒนาผลิตภัณฑ์หัตถกรรมสู่ชุมชน คือ ถ้าหากกลุ่มมีผู้นำที่อ่อนแอเหมือนเช่นกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ จะมีจุดร่วมในการถ่ายทอดความรู้ผ่านสมาชิกจะได้ผลกว่า แต่ถ้าหากกลุ่มที่มีผู้นำเข้มแข็ง ก็ใช้วิธีการถ่ายทอดความรู้ผ่านผู้นำก็น่าจะเพียงพอ

การวิเคราะห์ปริมาณธาตุพิษในดินและข้าวพันธุ์ขาวดอกมะลิ 105 ที่ปลูกในพื้นที่ จังหวัดบุรีรัมย์

A Quantitative Analysis of Toxic Element in Soil and KDML 105 Rice Variety that Growing on Buriram Province

สุธีรา สุนทรารักษ์ คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาถึงผลตกค้างของการเติมปุ๋ยเคมีในดินและข้าวพันธุ์ขาวดอกมะลิ 105 ในด้านปริมาณธาตุพิษ 2) เพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการจัดการใช้ปุ๋ยเคมีในการปลูกข้าวได้อย่างเหมาะสมและปลอดภัย

ผลการศึกษา พบว่า ปริมาณธาตุพิษของดินก่อนทำการทดลองมีปริมาณอลูมิเนียม (Al) ทั้งหมดสูงมากถึง 23,230.56 ppm และปริมาณสารหนู (As) ทั้งหมด 5.89 ppm ในขณะที่ปริมาณนิกเกิล (Ni) ทั้งหมดและปริมาณแคดเมียม (Cd) ทั้งหมด ไม่สามารถตรวจวัดเนื่องจากมีค่าน้อยมาก ส่วนปริมาณธาตุพิษของหลังการทดลองมีค่าปริมาณของนิกเกิล (Ni), แคดเมียม (Cd), อลูมิเนียม (Al) และสารหนู (As) ในดินที่ไม่มีการเติมปุ๋ยเคมี เป็น 11.10, 0.0543, 25,220.67 และ 0.051 ppm ตามลำดับ ส่วนปริมาณธาตุพิษในเมล็ดข้าวสาร พบว่า ปริมาณนิกเกิลทั้งหมดของข้าวสารที่ได้จากแปลงทดลองซึ่งไม่มีการเติมปุ๋ยเคมีและตัวอย่างข้าวสารที่ได้จากแปลงทดลองที่มีการเติมปุ๋ยเคมี มีปริมาณนิกเกิล ทั้งหมดเป็น 0.46 และ 0.48 ตามลำดับ ส่วนปริมาณอลูมิเนียม ทั้งหมดของข้าวสารเป็น 7.00 และ 7.45 ตามลำดับ ในขณะที่ปริมาณแคดเมียมทั้งหมด และปริมาณสารหนูทั้งหมด มีน้อยมากจนเครื่อง Inductively Coupled Plasma Spectrometer (ICPS) ไม่สามารถตรวจวัดได้

กล่าวได้ว่า ดินที่มีการเติมปุ๋ยเคมีจะส่งผลให้มีปริมาณธาตุพิษ (นิกเกิล, แคดเมียม, อลูมิเนียม และสารหนู) ที่สูงกว่าในดินที่ไม่ได้เติมปุ๋ยเคมี แต่ทั้งนี้ปริมาณธาตุพิษที่ตรวจวัดได้ในดินทดลองยังมีค่าอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ อีกทั้งเมื่อพิจารณาจากปริมาณธาตุพิษที่ตกค้างในเมล็ดข้าวสารพันธุ์ขาวดอกมะลิ 105 ก็มีปริมาณที่น้อยมากโดยเฉพาะแคดเมียม ทั้งหมดและสารหนู ทั้งหมด มีค่าน้อยจนเครื่อง ICPS วัดไม่ได้ นั่นหมายถึงความเสี่ยงจากธาตุพิษ (แคดเมียม และสารหนู) ในการบริโภคข้าวสาร เมื่อเติมปุ๋ยเคมีน่าจะมีน้อยมากจนไม่ต้องกังวล

อโรคยศาลา : โรงพยาบาลขอมในประเทศไทย (Arokayasala : Ancient Khmer Hospital In Thailand)

สมมาตร์ พลเกิด คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบโครงสร้างของอโรคยศาลาขอมในประเทศไทย กระบวนการรักษาโรคของแพทย์ขอม ชนิดของสมุนไพรที่มีสรรพคุณทางยาที่ปรากฏในจารึกเขมรโบราณ และเปรียบเทียบชนิดของสมุนไพรที่มีสรรพคุณทางยาที่ปรากฏในจารึกเขมรโบราณกับสมุนไพรไทย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิธีการสำรวจทางโบราณคดี (Archaeological Survey) ในการศึกษาอโรคยศาลา 30 แห่งในประเทศไทย ใช้วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมและไม่มีส่วนร่วม (Participant Observation and Non - participant Observation) การสนทนากลุ่ม (Focus Group) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-dept Interview) กับผู้นำชุมชน ครู พระสงฆ์ หมอยาพื้นบ้านเขมร ในชุมชนที่ตั้งอโรคยศาลาและชุมชนชายแดนประเทศไทย-กัมพูชา

ผลการวิจัยพบว่า อโรคยศาลาทั้ง 30 แห่ง มีแผนผังเป็นรูปสี่เหลี่ยม มีปราสาทประธานขนาดเล็กกรุปรอทพุ่มอยู่ในกำแพงแก้ว มีมุขยื่นออกไปด้านหน้าหันไปทางทิศตะวันออก ส่วนใหญ่มีประตูทางเข้าเฉพาะด้านหน้า รูปแบบโครงสร้างอโรคยศาลาในประเทศไทยมีองค์ประกอบสำคัญ คือ กำแพงแก้ว ปราสาทประธาน บรรณาลัย โคปุระ และสระน้ำ โครงสร้างหลักเป็นศิลาแลง ส่วนลวดลายแกะสลักใช้ศิลาทราย

จารึกที่พบในอโรคยศาลา เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงกระบวนการรักษาโรคของแพทย์ขอม โดยมีเนื้อหาสำคัญ คือ ส่วนที่ 1 กล่าวคำบูชาพระพุทธเจ้า ส่วนที่ 2 กล่าวถึงชาติภูมิของพระเจ้าชัยวรมันที่ 7 กับการรักษาโรค บุคลากรทางการแพทย์ ยารักษาโรคและเครื่องอุปโภคต่างๆ ส่วนที่ 3 กล่าวถึงบุคลากรฝ่ายต่างๆ ที่ปฏิบัติหน้าที่ในอโรคยศาลา ซึ่งอโรคยศาลาแต่ละแห่งจะมีบุคลากรจำนวนไม่เท่ากัน อยู่ที่ความสำคัญมากน้อย และขนาดเล็กใหญ่ของอโรคยศาลา ส่วนที่ 4 เป็นประกาศให้บริเวณอโรคยศาลาเป็นเขตอภัยทาน คนที่ต้องโทษเมื่อเข้ามาในเขตอโรคยศาลาจะได้รับอภัยโทษ และห้ามเก็บภาษีหรือเกณฑ์แรงงานคนในบริเวณอโรคยศาลา ส่วนที่ 5 เป็นการอวยพรให้แก่เจ้าเมือง มนตรี และผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหลายที่ใส่ใจดูแลอโรคยศาลา ให้ประสบแต่ความสุขความเจริญ

การรักษาโรคของแพทย์ขอมมีลักษณะเป็นการแพทย์แบบองค์รวม เป็นการรักษาผู้ป่วยด้วยวิธีการประสานทั้งร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ สังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้วิธีการและกระบวนการรักษาของหมอยาเขมรโบราณ มีความเชื่อมโยงกับความเชื่อทางศาสนาพุทธ พราหมณ์ และผี อย่างชัดเจน ซึ่งชาวเขมรโบราณมีความเชื่อว่าการเจ็บป่วยของมนุษย์มีสาเหตุมาจากกรรมชาติและสิ่งเหนือธรรมชาติ วิธีการรักษามี 2 วิธี คือ 1) วิถีพยาบาลตามขบวนการสัมภาระ เป็นการปรับสภาวะความแปรปรวนของร่างกายให้สมดุลด้วยสมุนไพร และ 2) วิถีพยาบาลทางอุปกิจ อุปเทศ เป็นการใช้ไสยศาสตร์ คาถา เวทมนต์อาคม ตลอดจนการจัดพิธีกรรมในการรักษาผู้ป่วย ซึ่งหมอยาเขมรโบราณส่วนใหญ่ใช้ทั้งสองวิธีเพื่อช่วยให้ผู้ป่วยมีกำลังใจเข้มแข็งต่อสู้กับโรคร้ายได้ ส่วนกระบวนการรักษาโรคนั้นจะต้องมีการประกอบพิธีกรรมเพื่อให้เกิดฤทธิ์ทางยาหรือประสิทธิผลในการรักษา โดยมีกระบวนการ 4 ขั้นตอน คือ 1) การตั้งเครื่องบูชาครู 2) การวินิจฉัยโรค 3) การรักษา และ 4) การสมนาคุณ

สำหรับรายชื่อสมุนไพรที่ปรากฏในจารึกเขมรโบราณ พบว่า มีทั้งสิ้นจำนวน 31 รายชื่อ ได้แก่ กระเทียม กระวาน การบูร กฤษณา กายาน เกลือ ข้าวบาร์ลี ขิงแห้ง ขี้ผึ้ง จันทน์เทศ ดีปลีผง ดอกไม้ร้อยชนิด ผลตำลึง ถั่วฝักยาว น้ำตาลกรวด น้ำผึ้ง น้ำมัน น้ำดอกไม้ เนยใส บุนนาค ฝักทอดยอด ผื่น พริกขี้หนู พริกไทย พุทรา มหาหิงคุ์ ไม้จันทน์ ยางสนชั้น เหลือบ หญ้ากระด้าง และอบเชย เมื่อนำรายชื่อสมุนไพรทั้งหมด มาเทียบเคียงกับตำรายาเขมรโบราณ พบว่ามีเพียง 7 รายชื่อที่ตรงกัน ได้แก่ กระเทียม การบูร กฤษณา เกลือ ขี้ผึ้ง ฝักทอดยอด และน้ำมัน และเมื่อนำมาเทียบเคียงกับรายชื่อสมุนไพรไทย พบว่ามีรายชื่อตรงกัน จำนวน 27 รายชื่อ ได้แก่ กระเทียม กระวาน การบูร กฤษณา กายาน เกลือ ขิงแห้ง ขี้ผึ้ง จันทน์เทศ ดีปลีผง ดอกไม้ร้อยชนิด ผลตำลึง ถั่วฝักยาว น้ำตาลกรวด น้ำผึ้ง น้ำมัน เนยใส บุนนาค ฝักทอดยอด ผื่น พริกขี้หนู พริกไทย พุทรา มหาหิงคุ์ ไม้จันทน์ ยางสน และอบเชย ส่วนรายชื่อสมุนไพรที่ไม่ตรงกับตำรายาเขมรโบราณและตำราสมุนไพรไทยมี 4 รายชื่อ ได้แก่ ข้าวบาร์ลี น้ำดอกไม้ เหลือบ และหญ้ากระด้าง

จากการเปรียบเทียบสรรพคุณของสมุนไพรของตำรายาเขมรโบราณและตำราสมุนไพรไทย จำนวน 7 ชนิด คือ กระเทียม การบูร กฤษณา เกลือ ขี้ผึ้ง ฝักทอดยอด และน้ำมัน พบว่า สมุนไพร เกือบทั้งหมด มีสรรพคุณตรงกันทั้งในตำราเขมรโบราณและตำราสมุนไพรไทย มีข้อแตกต่างเพียงเล็กน้อย คือ ตำรายาสมุนไพรไทยระบุสรรพคุณของสมุนไพรชนิดต่างๆ ไว้มากกว่าตำรายาเขมรโบราณ เนื่องจากในประเทศไทยมีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับยาสมุนไพรเป็นจำนวนมาก ตลอดจนมีการบันทึกและเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับสมุนไพรไทยไว้ค่อนข้างสมบูรณ์จึงทำให้สามารถระบุสรรพคุณของสมุนไพรได้มากกว่าตำรายาเขมรโบราณ

Abstract

Thesis title: “Arokayasala”: Khmer Hospitals in Thailand. The objectives of this thesis were to study the model of the structure of the Khmer “Arokayasala” in Thailand, the process of Khmer medicine, kinds of medicinal plants that is effective for the medicine that appeared in ancient Khmer inscriptions and to compare the kinds of medicinal plants that is valuable in medicinal effectives that appeared in the ancient Khmer and Thai medicinal plants.

This study based on qualitative research by archaeological survey in studying 30 “Arokayasala” sites in Thailand by using participatory and non-participatory observations methodology, focus group, and in-depth interview with the community leaders, teachers, Bhuddist monks, local Khmer medicinal experts in the Khmer local Arokaya locations and the Thai-Cambodian border communities.

The results of the study were: the 30 “Arokayasala” composed of quardrangular plans, with small lotus shaped main prang in the middle of the walls, with the front balcony stretched to the east. In most cases, there is a main entrance only at the front of the building. The main structures of the “Arokayasala” found in Thailand usually consisted of the four walls, the main prang, a library building, the main gate or Kopura, and a sacred reservoir. The main structures of the building were built with laterite. At the same time most of the decorative designs were caved on the sand stones.

The inscriptions found in the “Arokayasala” wee the evidences that reflected the processes for curing the patients used by ancient Khmer doctors. Contents of the evidences consisted of: firstly, the praising words to the Buddha; secondly, the personal story of the King Chaiya Voraman VII together with the story of illness curing, medicine personnel, drugs and utensils; thirdly, the different groups of staff working in the “Arokayasala” which had different amount of personnel depending on the importance and size of each place; fourthly, the announcement to recognize that the “Arokayasala” were the site for forgiveness – the persons who committed crimes would be forgiven from punishment, tax collection or employment recruitment were not allowed on this ground; and fifthly, the blessing for the ruler and followers and those who were interested in looking after the “Arokayasala” for happiness and successes.

The illness curing of the ancient Khmer doctors were usually done in a multi-purposes i.e. for physical, mental, soul, social and environmental purposes and usually clearly associated with Buddhist beliefs, Brahman beliefs and beliefs in ghosts. The ancient Khmer people used to believe that the illnesses usually were caused by the nature and super nature. There were two ways in curing illnesses i.e. 1) task processes curing method by adjusting the imbalance of the body to the balancing condition with the natural herbs; and 2) giving advice process curing method by using magic arts, magic spells, incantations, and the various illness curing ceremonies. Most ancient

Khmer doctors used both methods in helping the patients to fight with the illnesses. The processes for illness curing usually involved with various ceremonies to help make the drugs to be more effective in illness curing. The ceremonies consisted of 4 steps: 1) paying respect to the teachers; 2) analysis of the illnesses; 3) curing processes; and 4) thank-offering.

The names of the medicinal plants found in ancient Khmer inscriptions were as follows: garlic, cardamon, camphor, agarwood, bensoin, salt, bali rice, dried ginger, bee-wax, nutmeg, powder Indian long pepper, 100-kind of flowers, creeper, long bean, sugar, honey, vegetable oil, flower juice, clear butter, Indian rose chestnut, swamp cabbage, crude opium, Thai chilli, monkey apple, foetida, shiva three, stick resin, cattle fly, grass, and cinamom. A comparison between different ancient Khmer medicinal books resulted in 7 kinds of medicinal plants i.e garlic, cardamon, camphor, salt, bee wax, swamp cabbage, and vegetable oil. A comparison between ancient Khmer with Thai medicinal books resulted in 27 names i.e. garlic, cardamon, camphor, agarwood, bensoin, salt, dried ginger, bee wax, nutmeg, powder Indian long pepper, 100-kind of flowers, creeper, long bean, sugar, honey, vegetable oil, clear butter, Indian rose chestnut, swamp cabbage, crude opium, Thai chilli, pepper, monkey apple, foetida, shiva three, stick resin, and cinammom. A comparison between ancient Khmer with Thai medicinal books resulted in 4 names of medicinal plants were not matched i.e. bali rice, flower juice, cattle fly, and grass.

A comparison of effectiveness of 7 types of medicinal plants between those appeared on ancient Khmer and Thai medicinal books i.e. garlic, cardamon, camphor, salt, bee wax, swamp cabbage, and vegetable oil, resulted that nearly all of the mentioned medicinal plants had the same effectiveness. A small difference occurred was that Thai medicinal books described in more details than those of the ancient Khmer ones; since there were more studies on medicinal plants in Thailand. And moreover, the descriptions and collection of data about medicinal plants in Thailand were more complete so they enabled us to describe the effectiveness of the medicinal plants better than those in the ancient Khmer medicinal books.

การประยุกต์เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศเพื่อศึกษาการถือครองที่ดินเขตพื้นที่ชายแดน กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์

ครรชิต พิระภาค คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษากระบวนการพัฒนาของรัฐที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการถือครองที่ดินในพื้นที่ชายขอบ ภายใต้กระบวนการเปลี่ยนแปลง ด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง 2) เพื่อประยุกต์ใช้เทคโนโลยีภูมิสารสนเทศเกี่ยวกับการถือครองที่ดินและการใช้ประโยชน์ที่ดิน

การศึกษานี้ได้ใช้แนวความคิดสามประการคือ การขยายอำนาจ และการควบคุมสิทธิ โดยใช้กฎหมายของรัฐในการอ้างสิทธิเหนือทรัพยากร ความซับซ้อนและความขัดแย้งเกี่ยวกับสิทธิในการเข้าถึงทรัพยากรภายใต้บริบทของการพัฒนาและแนวคิดการประยุกต์ใช้เทคโนโลยี ภูมิสารสนเทศ

การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลการใช้ประโยชน์ที่ดินปี พ.ศ. 2547-2552 ที่ได้จากการแปลภาพถ่ายทางอากาศ และภาพดาวเทียม Landsat 5 TM นำข้อมูลที่ได้มานำเสนอในรูปของแผนที่การใช้ประโยชน์ที่ดินและซ้อนทับข้อมูลแปลงที่ดิน สปก. 4-01 และการสำรวจตำแหน่งพื้นที่บุกรุกจากเครื่องกำหนดตำแหน่งพิกัดบนพื้นโลก รวมทั้งการวิเคราะห์เกี่ยวกับการบุกรุกที่ดินและความขัดแย้งเกี่ยวกับที่ดินในพื้นที่เพื่อหาทางออกในการบริหารจัดการที่ดินในอนาคต

ผลการศึกษาทั้งสองประการคือ ประการแรกการเปลี่ยนแปลงของระบอบกรรมสิทธิ์และเอกสารสิทธิในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโนนดินแดง อำเภอโนนดินแดง จังหวัดบุรีรัมย์ เป็นอีกพื้นที่หนึ่งที่เกิดขึ้นตามการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจระดับประเทศและระดับท้องถิ่น เนื่องจากพื้นที่อยู่ในเขตเชื่อมต่อกับพื้นที่ชายแดนติดต่อกับจังหวัดสระแก้ว การขยายตัวของ ชุมชนเมืองจึงเกิดขึ้นในพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นร้านค้า รีสอร์ต เป็นต้น การขยายตัวในลักษณะดังกล่าวส่งผลให้วิถีชีวิตของผู้คนในพื้นที่ที่ต้องปรับตัวเพื่อให้สามารถยังคงอยู่ได้ในสังคมเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

การพัฒนาของรัฐเกี่ยวกับการถือครองที่ดินในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโนนดินแดงไม่ต่างอะไรจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากนโยบายระดับประเทศที่มุ่งเน้นให้ประชาชนในพื้นที่ที่มีการถือครองที่ดินที่มั่นคง โดยมีการออกหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในเขตปฏิรูปที่ดินและแจกที่ดินทำกินในรูปของ สปก. 4-01 ให้ชาวบ้านที่เป็นเกษตรกรและไม่มีที่ทำกิน ซึ่งแนวคิดนี้เป็นแนวคิดที่ดี แต่การปฏิบัติในทุกขั้นตอนยังไม่รอบคอบชัดเจน ทำให้ป่าไม้หรือที่สาธารณะประโยชน์ต่างๆที่เป็นของรัฐลดลง และที่สำคัญ สปก. 4-01 ไม่ได้มีการรังวัดอย่างชัดเจนเป็นเพียงการเปิดแผนที่แล้วใช้ปากกาขีดวัดเท่านั้น ทำให้เนื้อที่มีความคลาดเคลื่อนไป นำมาซึ่งปัญหาความขัดแย้งในการบริหารจัดการการถือครองที่ดินในพื้นที่ดังเช่นที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

ทิศทางการถือครองที่ดินในพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโนนดินแดงและเขตพื้นที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นใกล้เคียงเขตอำเภอโนนดินแดงในอนาคตนั้น ปัจจุบันยังคงมีการออก สปก. 4-01 ให้กับชาวบ้านที่ร้องขอตามเงื่อนไขของสำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมอยู่ หากแต่รัฐบาลในยุคสมัยของนายกรัฐมนตรีนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ได้มีแนวคิดเรื่องโฉนดชุมชนเกิดขึ้นและพยายามผลักดันให้เป็นแนวทางที่สามารถทำให้รัฐบาลมีความคล่องตัวในการเข้าไปแก้ปัญหาที่ทำกินในหลายพื้นที่มากยิ่งขึ้น และพยายามแก้ปัญหาที่มีความยั่งยืนในอนาคต

ประการที่สองการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีภูมิสารสนเทศร่วมกับการถือครองที่ดิน ถือเป็นอีกหนึ่งการประยุกต์ใช้ที่หลากหลายหน่วยงานนำมาใช้ในการบริหารจัดการเกี่ยวกับข้อมูลเชิงพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น กรมที่ดิน กรมอุทยานสัตว์ป่าและพันธุ์พืช เป็นต้น หน่วยงานดังกล่าวได้เล็งเห็นความสำคัญเพื่อนำมาใช้เป็นฐานข้อมูลในการบริหารจัดการ เช่น การจัดเก็บภาษีในรูปของระบบแผนที่ภาษีและทะเบียนทรัพย์สิน การสร้างฐานข้อมูล การถือครองที่ดิน การสร้างฐานข้อมูลในพื้นที่เขตอนุทยานเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า อุทยานแห่งชาติ เป็นต้น

การจัดทำฐานข้อมูลการถือครองที่ดินและการใช้ประโยชน์ที่ดิน รวมถึงข้อมูลเชิงพื้นที่ในระดับแปลง โดยอาศัยเทคโนโลยีภูมิสารสนเทศในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลโนนดินแดง ถือเป็นหนึ่งในการสร้างเครื่องมือในการบริหารจัดการพื้นที่ที่เปี่ยมประสิทธิภาพในการบริหารจัดการเชิงพื้นที่ของท้องถิ่นและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างดี และหน่วยงานยังสามารถปรับปรุงข้อมูลให้ทันสมัยและใช้งานต่อเนื่องอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคตได้

การพัฒนาารูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของเกษตรกร
รายย่อยในจังหวัดบุรีรัมย์โดยกระบวนการมีส่วนร่วม

**Development of a Model of Native Pig Raising Based on Sufficiency
Economy Philosophy of Small Farm-Holders in Buriram Province by
the Participatory Approach**

ดำรง กิตติชัยศรี จรัส สว่างทัฬหะ บรรยง ศรีตะวัน และนฤมล สมคุณา

คณะเทคโนโลยีการเกษตร

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาบริบทเศรษฐกิจวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุกรพื้นเมือง เพื่อศึกษารูปแบบการเลี้ยงเดิม และเพื่อพัฒนารูปแบบการเลี้ยงตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เน้นการมีส่วนร่วมให้เหมาะสมกับเกษตรกรรายย่อยในจังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างเป็นเกษตรกรซึ่งเลือกเจาะจงจากบ้านหนองโก ตำบลหนองบัวโคก อำเภอลำปลายมาศ จังหวัดบุรีรัมย์ เครื่องมือวิจัยคือ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม การจัดเวทีร่วมมือ และการศึกษาดูงาน ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา และการวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า บริบทเศรษฐกิจวัฒนธรรมที่สำคัญด้านบวกได้แก่ สภาพแวดล้อมในหมู่บ้านมีพืชอาหารสัตว์หลายชนิด อยู่ใกล้โรงงานปลาร้าและตลาดสด มีโรงสีเล็กสองโรง เกษตรกรบางรายปลูกมันสำปะหลัง ชาวบ้านมีอัธยาศัยดี พร้อมรับความรู้ใหม่ๆ มีขนบธรรมเนียมการเชื่อฟังผู้สูงอายุ มีวัฒนธรรมประเพณีที่เกี่ยวข้องกับการทำนาและทำบุญตลอดปี บริบทที่สำคัญในด้านลบคือ การเป็นหมู่บ้านตั้งใหม่และขาดงบประมาณในการพัฒนาการเลี้ยงสุกร

รูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองเดิมมีผลต่อการพัฒนาด้านบวกได้แก่ ทัศนคติที่ว่า เลี้ยงง่าย ลงทุนน้อย เพื่อเป็นอาหาร และแบ่งขาย ผลกระทบด้านลบได้แก่ การให้อาหารไม่ตรงกับความต้องการของสุกร ไม่มีการคัดเลือกพันธุ์ โตช้า การผสมเลือดชิด ไม่ทำวัคซีน ไม่ถ่ายพยาธิ และราคาขายถูก ทำให้การเลี้ยงลดลง

รูปแบบการเลี้ยงสุกรพื้นเมืองที่พัฒนาตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่เน้นการมีส่วนร่วมคือ จัดตั้งกลุ่มจดทะเบียน สมาชิกมีคุณสมบัติตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงสุกรเพื่อบริโภค ขาย และได้ปุ๋ยคอกเป็นผลพลอยได้ ใช้พันธุ์ผสม ใช้คอกหลุม แต่ละรายมีสุกรหนึ่งหรือสองแม่และสุกรขุนสามตัว พ่อพันธุ์ใช้ร่วมกัน หลีกเลี่ยงการผสมเลือดชิด อาหารสุกรใช้รำ กระจินแห้ง มันเส้น ไลป์ลาหมัก และเกลือสุกรขุนใช้โปรตีนร้อยละ 10-12 แม่พันธุ์ใช้โปรตีนร้อยละ 9-10 ให้วัคซีนอหิวาต์สุกร และถ่ายพยาธิ กรณีมีผลผลิตมากให้สมาชิกร่วมกันวางแผนการตลาด สร้างเครือข่ายกับกลุ่มอื่นๆ ประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

Abstract

The purposes of this research were to study eco-cultural context in native pig raising, to study the traditional model of raising, and to develop a raising model base on sufficiency economy philosophy by the participatory approach suitably for small farm-holders in Buriram Province. The samples were purposively chosen, were from villagers from Ban Nong Ko, Lam Plaimas district, Buriram province. The research instruments included observation, interview, and questionnaire forms, as well as public hearing forms, and study tours. The instruments were verified by the experts. The data were analyzed through descriptive statistics, and content analysis.

The research findings revealed that the positive eco-cultural contexts significantly included the environmental conditions within the village with various animal feed plants, being near pickled-fish factory and fresh market, and two rice mills. In addition, some farmers grew cassava. The villagers were friendly and receptive of new knowledge; had the tradition of respecting the elders; had cultural events related to farming and making merits throughout the year. There was an also significant negative context; recently community separating caused to lack of budget.

The traditional model of native pig raising also had some impacts. The positive ones included good attitudes toward which native swine was easy to raise; the pens were built simply; only one or two sows were raised for being food and sell; and the mixed breed was easy to provide. The negative impacts included feeding stuffs irresponsible upon requirements; no selection of breeding stocks; slow growth; inbreeding; no vaccination; no de-worming and low selling price caused reduction of native pig raising.

The native pig raising model developed on the basis of sufficiency economy philosophy by the participatory approach consisted of the establishment of registered group; the members had qualifications relevant to sufficiency economy philosophy with the objective for household consumption or selling some and obtaining manure as a by-product; Using hybrid breed; using pit pens constructed with simple materials; each farmer having one or two sows and three fatten pigs; the boars being shared among members; avoidance of close inbreeding; feedstuffs consisting of rice bran, dried leucaena leaves, cassava chips, fermented fish-waste and salt; the fatten pigs using of 10-12 % of protein, while the sows using 9-10% of protein; getting Hog cholera vaccination; de-worming; in case of high production, the members participating in planning of marketing; net-working with other groups; coordinating with relevant agencies; and continuous development.

กลยุทธ์การตลาดของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์กรณศึกษากลุ่มประเภทอาหาร กึ่งจ่อม อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์

อรรณกร จตุกุล คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลยุทธ์การตลาดของผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์กลุ่มผู้ผลิตอาหารประเภทกึ่งจ่อม อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ และเพื่อศึกษาปัญหาการผลิตกึ่งจ่อมของผู้ประกอบการใน อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ กลุ่มสมาชิกจำหน่ายกึ่งจ่อม อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 10 ราย และกลุ่มผู้บริโภค จำนวน 200 ราย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสัมภาษณ์ใช้สัมภาษณ์สมาชิกชมรมจำหน่ายกึ่งจ่อม โดยเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบสอบถามใช้สอบถามผู้บริโภคในด้านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์กึ่งจ่อม สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัย พบว่า กลยุทธ์การตลาด กลุ่มสมาชิกชมรมจำหน่ายกึ่งจ่อม ได้ใช้กลยุทธ์การตลาด ดังนี้ ด้านผลิตภัณฑ์ ผลิตภัณฑ์ออกมามีรสชาติเดียว แต่กึ่งจ่อมสามารถนำมาแปรรูปเป็นอาหารได้หลายเมนู ตั้งชื่อตราสินค้าตามชื่อเจ้าของกิจการ บรรจุภัณฑ์มี 2 แบบ ได้แก่ ถุงพลาสติก และกระปุกขวดแก้ว บรรจุภัณฑ์มี 3 ขนาด ได้แก่ ขนาดเล็ก 300 กรัม ขนาดกลาง 500 กรัม ขนาดใหญ่ 1000 กรัม ด้านราคา พิจารณาจากต้นทุนเป็นหลัก และตั้งราคากึ่งจ่อมตามน้ำหนัก ด้านช่องทางการจัดจำหน่าย ได้แก่ ร้านค้าของชมรมสมาชิกจำหน่ายกึ่งจ่อม ไม่มี แต่จะมีร้านจำหน่ายกึ่งจ่อมเป็นร้านค้าส่วนตัวของกลุ่มสมาชิกเท่านั้น มีการขายปลีกให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวชมปราสาทเขาพนมรุ้งและปราสาทเมืองต่ำ และผู้บริโภคที่อยู่ในอำเภอประโคนชัยและอำเภอใกล้เคียง และมีการขายส่งให้กับพ่อค้าที่อยู่ต่างอำเภอ และอยู่ต่างจังหวัด ที่ต้องการนำกึ่งจ่อมไปขายต่อ ด้านการส่งเสริมการตลาด มีการโฆษณากึ่งจ่อมโดยใช้ป้ายโฆษณา ในท้องถิ่น มีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมชมรมและกึ่งจ่อม โดยชมรมเข้าร่วมงานประจำปีของอำเภอประโคนชัย งานกาชาดจังหวัดบุรีรัมย์ และงานสินค้า OTOP ที่จัดขึ้นตามจังหวัดต่าง ๆ มีการส่งเสริมการขายโดย การให้ส่วนลดกับลูกค้าที่ซื้อสินค้าจำนวนมาก ส่วนปัญหาการผลิตกึ่งจ่อม กลุ่มสมาชิกชมรมจำหน่ายกึ่งจ่อม พบปัญหาการผลิต ดังนี้ ปัญหาด้านวัตถุดิบ ในปัจจุบันได้มีผู้ผลิตกึ่งจ่อมเพิ่มขึ้นจำนวนมากทำให้กึ่งจ่อมในท้องถิ่นขาดแคลนต้องสั่งซื้อจากจังหวัดอื่น ทำให้มีต้นทุนสูง บางครั้งผู้จำหน่ายวัตถุดิบส่งสินค้าล่าช้า ปัญหาด้านบรรจุภัณฑ์ บรรจุภัณฑ์มีราคาแพง เก็บรักษาสินค้าได้ไม่นาน ผู้ผลิตต้องการให้มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยของท้องถิ่นเข้ามาช่วยในการออกแบบบรรจุภัณฑ์ ปัญหาด้านสินค้าสินค้าเก็บได้ไม่นาน เน่าเสียเร็ว ต้องการให้หน่วยงานทางราชการช่วยหาวิธีในการยืดอายุให้สินค้าสามารถเก็บได้นาน ปัญหาด้านการเงิน และปัญหาด้านแรงงาน จากการศึกษาพบว่า ปัญหาทั้ง 2 ด้านนี้กลุ่มสมาชิกชมรมจำหน่ายกึ่งจ่อมไม่มีปัญหา ปัญหาด้านอื่น ๆ กึ่งจ่อมเป็นสินค้าที่มีชื่อเสียงของอำเภอประโคนชัย จำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวเขาพนมรุ้งและปราสาทเมืองต่ำ มีผู้ผลิตกึ่งจ่อมเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดการแข่งขันการจำหน่ายกึ่งจ่อมในท้องถิ่นสูง ผู้ผลิตส่วนใหญ่ต้องการขยายตลาดเข้าสู่ผู้บริโภคทั่วไปที่ไม่ใช่นักท่องเที่ยว แต่ยังขาดความรู้เรื่องการกระจายตัวสินค้า ต้องการให้มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ช่วยให้ความรู้ทางการตลาด

Abstract

The purposes of this study were 1) to study Otop entrepreneur's marketing strategy , special case: pickled shrimp section, Prakonechai District, Buriram Province ,and 2) to study problem in pickled shrimp production of Otop entrepreneur, pickled shrimp section, Prakonechai District, Buriram Province. The group sample were 10 pickled-shrimp distributors and 200 customers. The research instruments were questionnaire and interview. The deep interview was employed with pickled-shrimp distributors. The questionnaire was employed with customers in the way of their opinion and suggestion about pickled-shrimp product. Percentage and mean were employed to analyze quantity data. The descriptive analysis was employed with quality data.

The result was shown as following. As product section, there was only one Taste of pickled shrimp but could be taken to cook in various menus. Its brand name was entitled as the owner's name. There were 2 kinds of package: plastic bag and glass bottle and 3 sizes: small (300 g.), medium (500 g.) ,and big (1,000 g.). As price section, its price was mainly considered from real cost and priced as its quantity. As distribution section, there was no shop of pickled-shrimp distributive member but there were many private shops around visiting place such as Panomrung Rock Castle or Muang Tam Castle and also in Prakonechai District and neighborhood. As promotion section, there was advertised label of pickled shrimp in local area. And it was published by activities of pickled-shrimp club by attending in annual fair of Prokonechai District, Red Cross of Buriram Fair. It was offered discount when mass purchasing. There was problem of pickled-shrimp production as following. In material section, shrimp was so hard found that it had to ordered from other province because of high increasing pickled-shrimp entrepreneurs. Occasionally, its cost was high. The entrepreneur sometimes couldn't deliver goods in time. In package section, its package had high cost and cannot keep goods so long enough. The producer needs to have Buriram Rajabhat University design new package. In product section, it had short life and was easily rotten. That have to get governmental office to help. In financial and labor section, there wasn't found any problem, In other section, as pickled shrimp was the popular product of Prakonechai District so there was more high entrepreneurs that they had strongly competition in their business. Most of entrepreneur need to have the normal customers- excepting visitor- but they still lack of knowledge about distributor. Thus they need some marketing learning from Buriram Rajabhat University.

การศึกษาบริบทชุมชน บ้านม่วงหวาน ตำบลจันดุม อำเภอพลับพลายชัย จังหวัดบุรีรัมย์

ธานินทร์ ไชยเย็น สุธิยา รักการศิลป์ และวิหาญ พะนุรัมย์ คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การศึกษาคั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบริบทชุมชนบ้านม่วงหวาน ตำบลจันดุม อำเภอพลับพลายชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ทางด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และภาพรวมของระบบองค์การชุมชน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ผู้นำบางคนและประชาชนทั่วไปที่เลือกมาแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาใช้แบบสัมภาษณ์ แบบไม่มีโครงสร้าง ใช้วิธีวิเคราะห์ตีความข้อมูลจากการสัมภาษณ์และสภาพแวดล้อมของชุมชน แล้วเขียนรายงานผลแบบพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า ภาพรวมบ้านม่วงหวาน-โคกเจริญ มีลักษณะทางกายภาพไม่แตกต่างจากหมู่บ้านในชนบทของไทยในพื้นที่ภาคอีสานโดยทั่วไป คือตั้งอยู่ในพื้นที่อุดมสมบูรณ์น้อย มีประชากร 157 หลังคาเรือน ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพด้านการเกษตร รับราชการกับรับจ้างเล็กน้อย มีร้านค้าเพียง 5 ร้าน เป็นร้านสหกรณ์ชุมชน 2 ร้าน มีโรงเรียนระดับชั้นประถมศึกษาเล็ก มีนักเรียน 99 คน ครูจำนวน 7 คน วัดที่อยู่ติดกับโรงเรียน มีพระสงฆ์อยู่ 4 รูป

สิ่งที่น่าสนใจ คือ คนในหมู่บ้านมีวัฒนธรรมความเชื่อผีบรรพบุรุษที่เน้นความสำคัญเท่ากับพุทธศาสนา ในหมู่บ้านมีเพียง 4-5 นามสกุลเท่านั้น ประชากรทั้งหมดเป็นเครือญาติกัน เนื่องจาก นิยมแต่งงานกับคนในหมู่บ้านเดียวกัน โดยมีความคิดสืบต่อกันมาว่าชนชาวภูวนั้นไม่มีความสำคัญในสังคม ทำให้ชาวภูวนั้นไม่ติดต่อกับคนเชื้อสาย ลาว เขมร ไทยแดง หรือคนไทยเชื้อสายจีนในตลาด ความรู้สึกแปลกแยกทำให้คนในชุมชนมีความรักกันมากกว่าหมู่บ้านทั่ว ๆ ไป ความรู้สึกดังกล่าวทำให้คนในชุมชนพยายามพึ่งพาตนเอง จนนำไปสู่ความสำเร็จทางเศรษฐกิจในเชิงเศรษฐกิจพอเพียง เกือบทุกบ้านจะมีจักรยานยนต์ มีรถไถเดินตาม และโทรทัศน์เป็นของตนเอง โดยไม่ใช้วิธีผ่อนส่งและกู้เงินจากธนาคาร จึงทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่าหมู่บ้านอื่นเพราะไม่มีหนี้ ชาวบ้านได้พัฒนากลุ่มออมทรัพย์ของชุมชนขึ้นมา ฝ่าฟันอุปสรรคที่จะทำให้กลุ่มล้มละลาย ทำให้ชุมชนมีที่พึ่งทางการเงินไม่ต้องเสียดอกเบี้ยอัตราสูง ทุกครัวเรือนจะมีการเลี้ยงไก่ ปลูกพืชสวนครัวโดยไม่ต้องไปซื้อที่ตลาด รถขายสินค้าที่เคยเข้ามาขายในหมู่บ้านไม่กลับมาอีกเพราะขายไม่ได้ สิ่ง чтоช่วยให้เศรษฐกิจชุมชนมีความเข้มแข็งเพิ่มขึ้น คือ กองทุนต่าง ๆ ของชุมชน ที่ทำหน้าที่สนับสนุนสิ่งจำเป็นทางเศรษฐกิจพื้นฐานให้พอเพียง เช่น โรงสีข้าวของชุมชน โรงงานทำน้ำปลา โรงงานทำปุ๋ยอินทรีย์ ฯลฯ เป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้คนในชุมชนสามารถลดค่าใช้จ่ายลง

ความสำเร็จในการดำเนินชีวิตตามวิถีทางเศรษฐกิจพอเพียงของบ้านม่วงหวาน-โคกเจริญ จึงเป็นเรื่องที่เลียนแบบได้ยากในหมู่บ้านอื่น ๆ เนื่องจากเงื่อนไขทางวัฒนธรรมที่แตกต่างจากหมู่บ้านอื่น สิ่งที่หมู่บ้านอื่นพอจะทำได้คืออาศัยความสามารถของผู้นำในการสร้างเงื่อนไขความสามัคคี และเงื่อนไขทางวัฒนธรรมเพื่อให้สามารถเกิดผลสำเร็จในทำนองเดียวกันได้

Abstract

The aim of this study is to find out the community context of Maong Van - Coke Jarern Villages in Jandoom District, Amphur Plub Pla Chai, Buriram Province. Muang Van - Coke Jarern used to be the same village in the past. The study is to provide demographic and economic information from this area. Purposive sampling is used to collect data from samples. The research report is based on the descriptive method.

The study found that, Muang Van - Coke Jarern does not differ from the most North Eastern country villages in Thailand. It is not the fertile area. Most of the 157 families do their agricultural working. Very little of them work as government official or cottager. There are 5 small shops in the villages and 2 of them are co-operative. There is 99 children and 7 teachers in a small primary school and 4 Buddhist monks in a temple.

The most interesting is, there are only 4-5 Surnames in these two villages, most of them are relatives. These villages are the Kuy village, they esteem the deceased ancestor equal to the Buddhist monk. Their ancestor teaches them to be modest, because Kuy is the minority, so most of them do not like to contract with the Laos, Khmer, or Thai-Chinese in the urban. They like to get married with Kuy in their village, that is why the only 4-5 clans in two villages. This way of thinking makes them love each other so much and this is different from another village. The benefit of this behavior is the economic interest. Nearly all of the families in Maong Van - Coke Jarern have their own motorcycles, plough engine, and television. They have not to buy them by using credit with the commercial bank or superstore as most of another villager does. They themselves set up the small saving group or co-operative in their two villages. This is not the easy way for another village. Most of saving groups in the village of Thailand go under, because the group member can not follow the condition of saving. Every family in Maong Van - Coke Jarern does their own small kitchen garden to decrease their cost of living. They do not purchase daily food from the market even if the mobile market comes to services them in front of their home.

The success of making sufficient economic in the village of Maong Van - Coke Jarern is based on the support of many forms of co-operative in the village. It is hardly for another village to do the same way as Maong Van - Coke Jarern because the village structure is different. However, all of Thai villages have the advantage of Thai basic culture. The best basic culture of all Thai people that makes Thai charming is the Buddhist Dharma. The villager's leader has to make a decision to apply the Buddhist Dharma to develop their own village.

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง ของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์

Role of Sub-district Administration Organization in Enhancing People's Living Based on Sufficiency Economy in Muang District, Buriram Province

จุรีพร จันท์พาณิชย์ และจตุพร จันท์รัมย์ คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน เพื่อศึกษาบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน และเพื่อศึกษาปัญหาและข้อเสนอแนะของประชาชนในการดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียง กลุ่มตัวอย่างเป็นประชาชนในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลเป้าหมาย 5 แห่ง ตามขนาดขององค์การบริหารส่วนตำบลในการศึกษาใช้แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสเปียร์แมนคอรริเลชัน (Spearman Correlation) ผลการวิจัยพบว่า

ประชาชนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ร้อยละ 61.84) เนื่องจากประชาชนได้รับรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงจากลูกหลาน ที่เรียนหนังสือ จากสื่อโทรทัศน์ และอื่น ๆ ซึ่งเป็นข้อมูลที่ไม่ละเอียด ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องนี้ไม่สูงมาก แต่ก็มีหลักการเศรษฐกิจพอเพียงในการดำเนินชีวิตในจิตใจ

บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมการดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชนในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่าทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเรียงค่าเฉลี่ยเป็นรายด้านจากมากไปหาน้อย คือ ด้านจิตใจมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ ด้านสังคมและวัฒนธรรม ด้านความรู้ และด้านเศรษฐกิจตามลำดับ

ขนาดขององค์การบริหารส่วนตำบลมีความสัมพันธ์กับบทบาทการส่งเสริม การดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน

ปัญหาการดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงของประชาชน คือ ประชาชน ยังมีความรู้เรื่องเศรษฐกิจพอเพียงน้อย การส่งเสริมกิจกรรมต่าง ๆ เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตเศรษฐกิจพอเพียงในรูปแบบโครงการต่าง ๆ ไม่ต่อเนื่อง และเลิกล้มบ่อยครั้งทำให้ประชาชนไม่ศรัทธา การประชาสัมพันธ์ในเรื่องนโยบายต่าง ๆ ยังไม่ดีพอ

Abstract

The purpose of this research was to study the level of knowledge and understanding of people's sufficiency economy, to study role of sub-district administration organization in enhancing people's living based on sufficiency economy and to study people's problems and suggestions in living based on sufficiency economy. The subjects comprised people in the area of 5 sub-district administration organizations with the size. The research instruments comprised questionnaire and the statistics used in this research consisted of Percent, Mean, Standard deviation of Pearson r.

The results of this research indicated that:

1. People had knowledge and understanding of the concept of sufficiency economy as a whole at the moderate level because they knew about the sufficiency economy from their children, from TV media and so on. This was rough information so that they had less knowledge and understanding. However, they had the principle of sufficiency economy in their living and heart.

2. The roles of sub-district administration organization in enhancing people's living based on sufficiency economy in Muang district, Buriram indicated that all aspects were at the moderate level. The average of individual aspect was arranged from higher to lower such as aspect of mind, society, culture, knowledge, and economy, respectively.

3. The size of sub-district administration had relationship with the role of enhancing people's living based on sufficiency economy.

4. The problems of people's living based on sufficiency economy were people had less knowledge of sufficiency economy. There was lack of keeping promoting activities of sufficiency economy in different project models and there was often abandonment so that people had no faith and the different policies were less informed to the public.

ภูมิปัญญาในการสร้างเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์พื้นบ้านและสมุนไพรไทย ชุมชน บ้านนาลาว ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์

Local Wisdom in Health Promotion with Traditional Medicine and Thai Herbsin
Nalao Village, Dorn Mon Sub District, Satuk District, Buriram Province

ปิยาภรณ์ ศิริภานุมาศ คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ภูมิปัญญาในการสร้างเสริมสุขภาพของประชาชนในชุมชนบ้านนาลาว ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ และ 2) ภูมิปัญญาในการสร้างเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์พื้นบ้านและสมุนไพรไทย ในชุมชนบ้านนาลาว ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มเป้าหมายคือผู้ที่มีสุขภาพดี ที่อายุ 40 ปีขึ้นไป จำนวน 22 คน และหมอฟันบ้านในชุมชนจำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ผลการวิจัยพบว่า

1. ภูมิปัญญาในการสร้างเสริมสุขภาพของผู้สุขภาพดีชุมชนบ้านนาลาว ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ คือการให้ความสนใจในเรื่องการออกกำลังกายอยู่เสมอ รับประทานอาหารถูกหลักอนามัย กินผักพื้นบ้าน ทำอาหารกินเอง และไม่กินอาหารดิบ ให้ความสำคัญกับการกินปลา ผักพื้นบ้าน และผลไม้ เพื่อบำรุงสุขภาพ รักษาอารมณ์ให้มีอารมณ์ดีร่าเริงอยู่เสมอ มีความพึงพอใจในชีวิต เชื่อในคำสอนของศาสนา และนำมาใช้ในชีวิตประจำวัน ดูแลสุขภาพแบบธรรมชาติโดยใช้พืชผักสมุนไพร และให้ความสนใจในเรื่องการพักผ่อนนอนหลับ

2. ภูมิปัญญาในการสร้างเสริมสุขภาพด้วยการแพทย์พื้นบ้านและสมุนไพรไทย ในชุมชนบ้านนาลาว ตำบลดอนมนต์ อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ หมอฟันบ้านทำการรักษาตามอาการ โดยโรคที่รักษา คือ โรคมะเร็ง โรคตับ โรคปวดข้อ ปวดเมื่อย มะเร็งตับ มะเร็งปอด มะเร็งเต้านม ส่วนมากหาย วิธีการรักษาใช้การตำสมุนไพร แล้วนำมาวางบริเวณที่ปวด ถ้าไม่หายก็จะเปลี่ยนยาตัวใหม่แล้วทำการ จดบันทึก นอกจากนี้หมอฟันบ้านควรมีความรู้เกี่ยวกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย ระบบของร่างกาย เพื่อที่จะได้ให้การรักษาได้ถูกต้อง

การศึกษาแบบบูรณาการเพื่อแก้ปัญหาความยากจนในชุมชนโดยใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
กรณีศึกษาบ้านหนองขวาง ตำบลพรสำราญ อำเภอคูเมือง จังหวัดบุรีรัมย์
ปรีชา ปาโนรัมย์ กนกกันต์ จรุงรัมย์ และทศพร แก้วขวัญไกร คณะวิทยาการจัดการ
พ.ศ. 2553

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับความรู้และความเข้าใจในหลักและวิธีปฏิบัติทางด้านเศรษฐกิจพอเพียงของชุมชน 2) วิธีการและแนวปฏิบัติตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงที่เหมาะสมสำหรับชุมชน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวน 100 คน โดยมีจำนวน 3 กลุ่มเป้าหมาย คือ กลุ่มที่ 1 กลุ่มอาชีพเกษตรกรจำนวน 50 คน กลุ่มที่ 2 กลุ่มอาชีพค้าขายจำนวน 10 คน กลุ่มที่ 3 กลุ่มอาชีพรับจ้างทั่วไปจำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถามเชิงสำรวจ แบบสัมภาษณ์ และการสนทนากลุ่ม สถิติที่ใช้คือ ค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ชาวบ้านประเมินตนเองว่า มีความรู้ที่สามารถประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงร้อยละ 5-10 มีเพียงร้อยละ 10 ที่ระบุว่ามีความรู้อยู่ร้อยละ 50 ส่วนผู้ที่สามารถประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจได้อย่างเหมาะสมจำนวน 5 คน มีองค์ความรู้ที่ประมวลได้คือ มีความเพียงพอ ได้แก่ มีการจัดสรรที่ดินเพื่อการเพาะปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ ตลอดทั้งปี มีเหตุผลได้แก่ วางแผนปลูกเพื่อการบริโภคและการจำหน่ายโดยมุ่งเน้นการลดต้นทุนในการผลิตได้แก่การทำปุ๋ยอินทรีย์ด้วยตนเอง และมีภูมิคุ้มกันได้แก่ มีความขยัน อดทนต่อการทำงาน และสุดท้ายคือ ต้องคิดพัฒนาแก้ไขข้อบกพร่องไปเรื่อย ๆ ส่วนแนวทางในการเพิ่มความเข้มแข็งได้แก่ 1) ควรมีการจัดอบรมเพิ่มเติมองค์ความรู้ด้านเศรษฐกิจพอเพียงแก่ชาวบ้าน 2) ควรมีการจัดตั้งกลุ่มแนวร่วมเพื่อดำเนินชีวิตภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อต่อสู้กับความยากจน 3) ควรมีการเพิ่มศักยภาพในการประยุกต์ใช้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยการวางแผนให้เกิดทั้งการบริโภค และการจำหน่าย 4) ควรมีการส่งเสริมเพื่อให้เกิดตลาดคลองถมระดับหมู่บ้านในเย็นวันใดวันหนึ่ง

Abstract

The objectives of this research were to study the level of the knowledge how to practice the sufficiency economic philosophy, to study how to apply properly the sufficiency economic philosophy in the community. The target population in this research was the 100 persons from three occupations as the 50 persons of agriculture, the 10 persons of commerce and the 40 persons of general employees. The equipments in this research were the questionnaire, the interview and the focus group. The statistic was the percentage. The results were found that the people explored their life way that they had the knowledge of the sufficiency economic philosophy about 5-10 percentage and only 10 percentage of total people explored their knowledge about 50 percentage toward the application of sufficiency economic philosophy. For the five persons applied the proper sufficiency economic philosophy, their tendency for applying this theory had as follows; about the sufficiency they had the classifying of land for cultivating and domesticating of the animals in all the year, about the reasoning they had the planning for consumption and selling aimed in order to reduce the production cost by making the organic fertilizer by themselves and about the immunity they had the diligence and endurance for work and in last thing it had to solve the shortcoming after practiced. For the tendency in order to apply the sufficiency economic philosophy it had as follows; 1) it should make the training of the sufficiency economic philosophy to the villagers, 2) it should make the fellow for living under the sufficiency economic philosophy in order to fight the poverty, 3) it should increase the efficiency for applying the sufficiency economics philosophy, which it should take place the consumption and selling and 4) it should support to be market fair in the village someday.

วิจัยสถาบันของ
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

พฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ Health Behavior of Rajabhat Buriram University's Personnel

ปิยาภรณ์ ศิริภานุมาศ คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาพฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ตามตัวแปร เพศ และสถานะของผู้ตอบ โดยศึกษาจากบุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ จำนวน 154 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ และไคร้สแควร์ ผลการวิจัยพบว่า

1. พฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

1.1 พฤติกรรมด้านการออกกำลังกายส่วนใหญ่มีการปฏิบัติเป็นบางครั้งเกือบทุกเรื่อง ยกเว้นในเรื่องการทำงานที่ต้องเคลื่อนไหวร่างกายส่วนใหญ่มีการปฏิบัติเป็นประจำ

1.2 พฤติกรรมการรับประทานอาหารส่วนใหญ่มีการปฏิบัติเป็นบางครั้งเกือบทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องการรับประทานอาหารเช้า ผลไม้ ทุกวัน และรับประทานอาหารเช้าประเภทเนื้อสัตว์ ไข่ นมที่ปฏิบัติเป็นประจำ

1.3 พฤติกรรมสุขภาพด้านสุขปฏิบัติ ส่วนใหญ่ปฏิบัติเป็นประจำเกือบทุกเรื่อง ยกเว้นเรื่องการทำ ความสะอาดผักและผลไม้เป็นอย่างดีก่อนรับประทานอาหารที่มีการปฏิบัติบ่อยครั้ง

1.4 พฤติกรรมด้านสุขภาพจิตบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ส่วนใหญ่ มีการปฏิบัติเป็นบางครั้ง แต่ที่ปฏิบัติบ่อยครั้งคือการปฏิบัติกิจกรรมทางศาสนา และการพยายามพัฒนาจิตใจ ของตัวเองอยู่เสมอ

1.5 การปฏิบัติด้านพฤติกรรมเสี่ยง ส่วนใหญ่ไม่สูบบุหรี่และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ไม่พบปะสังสรรค์ กลุ่มเพื่อนโดยการไปเที่ยวกลางคืน มีการขับชี่ยานพาหนะเร็วเป็นบางครั้ง สวมอุปกรณ์ความปลอดภัยทุกครั้ง ที่ขับชี่ยานพาหนะประจำ และไม่ว่าจะทำสิ่งใดจะคิดถึงความปลอดภัยก่อนเสมอเป็นประจำ

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ระหว่างเพศชายและเพศหญิงพบว่าไม่แตกต่างกัน ยกเว้นเรื่องการไปทำบุญในวันหยุด เรื่องการสูบบุหรี่ และดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมสุขภาพของบุคลากรมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ตามสถานภาพพบว่าส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น เรื่องการออกกำลังกายด้วยการวิ่ง ก่อนออกกำลังกายมีการอบอุ่นร่างกาย หลังออกกำลังกายมีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ และการชี่จักรยานในชีวิตประจำวัน การชี่อาหารกึ่งสำเร็จรูป รับประทาน การรับประทานอาหารเช้าทุกๆ การไปวัดทำบุญในวันหยุด และการสูบบุหรี่และ ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาวะการมีงานทำของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจาก คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2549 – 2550

กระพันธ์ ศรีงาน และธนพล ตีรชาติ คณะครุศาสตร์

พ.ศ. 2551

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาวะการมีงานทำของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจาก คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัย ราชภัฏบุรีรัมย์ ปีการศึกษา 2549-2550 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ บัณฑิตที่สำเร็จ การศึกษาจากคณะครุศาสตร์ ปีการศึกษา 2549-2550 จำนวน 310 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามการติดตามผลภาวะการมีงานทำของบัณฑิต และดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากบัณฑิตเข้ารายงาน ตัวเพื่อช้อมรับพระราชทานปริญญาบัตร ระหว่างวันที่ 21-23 พฤศจิกายน 2551 ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 259 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.55 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ โดยใช้จำนวนบัณฑิต 259 คน เป็นฐานในการคิดคำนวณ

ผลการวิจัยพบว่าข้อมูลสำหรับผู้ที่มีงานทำแล้ว พบว่า บัณฑิตคณะครุศาสตร์ ที่สำเร็จการศึกษาใน ปีการศึกษา 2549 - 2550 จำนวน 259 คน ส่วนใหญ่ได้งานทำแล้ว จำนวน 235 คน รายละเอียดภาวะการมีงานทำ ดังนี้ **ประเภทงานที่ทำ** ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ/เจ้าหน้าที่หน่วยงานของรัฐ จำนวน 141 คน คิดเป็นร้อยละ 60.00 รองลงมาพนักงานบริษัท/องค์กรธุรกิจเอกชน จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 22.13 และอื่นๆ (ครูพิเศษ,ครูโรงเรียนเอกชน,ครูอัตราจ้าง, ลูกจ้างประจำ, รับจ้างทั่วไป) จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 14.04 **ความรู้ความสามารถพิเศษที่ช่วยให้ได้งาน** ด้านการใช้คอมพิวเตอร์ จำนวน 121 คน คิดเป็นร้อยละ 51.50 ด้านภาษาต่างประเทศ จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 19.57 และด้านกิจกรรมสันตนาการ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 11.91 ประเภทตำแหน่งงาน ส่วนใหญ่ มีตำแหน่งเป็นครู จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 39.15 ครูอัตราจ้าง จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 22.98 และครูผู้ดูแลเด็ก/ครูพี่เลี้ยง จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 17.87 **รายได้เฉลี่ยต่อเดือน** ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนเท่ากับวุฒิปริญญาตรีสำเร็จ จำนวน 250 คน คิดเป็นร้อยละ 63.83 รายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่ำกว่าวุฒิปริญญาตรีสำเร็จ จำนวน 62 คน คิดเป็นร้อยละ 26.38 และรายได้ เฉลี่ยต่อเดือนสูงกว่าวุฒิปริญญาตรีสำเร็จ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 9.73 ระยะเวลาที่ได้งานทำ ส่วนใหญ่ได้งานทำ ทันที จำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 45.13 1-2 เดือน จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 16.17 และ 3-6 เดือน จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 13.17 **ลักษณะงานที่ทำตรงกับสาขาที่สำเร็จการศึกษา** ส่วนใหญ่ตรงกับ สาขาที่สำเร็จการศึกษา จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 80.00 และไม่ตรงกับสาขาที่สำเร็จการศึกษา จำนวน 47คน คิดเป็นร้อยละ 20.00 **ข้อมูลสำหรับผู้ที่ยังไม่ได้งานทำ** พบว่า จำนวนและร้อยละ ของจำนวนบัณฑิตที่ยังไม่ได้งานทำ จำแนกตามสาเหตุที่ยังไม่ได้งานทำและปัญหาการหางานทำ คือ ส่วนใหญ่รอฟังคำตอบจากหน่วยงาน จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 79.17 หางานทำไม่ได้ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 16.66 และยังไม่ประสงค์ทำงาน จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.17 ความต้องการศึกษาต่อ ส่วนใหญ่ต้องการศึกษาต่อ จำนวน 229 คน คิดเป็นร้อยละ 90.16 และไม่ต้องการศึกษาต่อ จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 9.84 **สาขาวิชา** ส่วนใหญ่ต้องการศึกษาต่อสาขาวิชาเดิม จำนวน 220 คน คิดเป็นร้อยละ 86.61 และสาขาวิชาอื่นที่ไม่ใช่สาขาวิชาเดิม จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 13.39 สาเหตุที่ตัดสินใจศึกษาต่อ ส่วนใหญ่

งานที่ต้องการต้องใช้วุฒิสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 97.82 และเป็นความต้องการของบิดา/มารดา/ผู้ปกครอง จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 2.18 **ปัญหาในการศึกษาต่อ** ส่วนใหญ่ไม่มีปัญหา จำนวน 213 คน คิดเป็นร้อยละ 93.01 และมีปัญหา จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 6.99 สาเหตุของปัญหา คือ ข้อมูลสถานศึกษาต่อไม่เพียงพอ ขาดความรู้พื้นฐานในการศึกษาต่อ คุณสมบัติในการสมัครเรียน และขาดแคลนเงินทุน

Abstract

This study aimed to investigate the states of bundit's employment, opinions of bundits from Faculty of Management Science in academic year 2005-2006 toward their qualities, and satisfaction of bundits towards Academic Resource Center in terms of instructional media, computers and networking systems, and building and environment.

The subjects were 660 out of 766 bundits who graduated from the Faculty of Management Science in academic year 2005-2006 attended the commencement in 2007. The instrument was a questionnaire adapted from the bundits' employment questionnaires from many universities. The data were collected during the time of rehearsal period of the commencement.

The findings were as follows:

1) Most of bundits have been employed at 79.4 %. The cause of unemployment was that they were looking for jobs at 8.3 %. The period of getting employment was about 1 year (75.6 %). Most of employment were in field of management administration (personnel, accountants, secretary, etc.) at 8.8 %. Most of employment were in fields of graduation at 69.5 %. Most of employment's salary was at 7,000 Baht (15.9 %), followed by between 7,001-8,000 Baht and 8,0001-9,000 Baht (9.1 %), respectively.

2) In terms of bundits' qualities, it found that bundits rated their qualities as a whole at "high level". When considering each item, most of their qualities were at "high level", excluding, the qualities of "ability to research, creative construct things" and "responsibility, punctuality, work concentration and having morals" were at "moderate level".

3) In terms of satisfaction of the services of Academic Resource Center, instructional media, information technology, building and environment, it found that bundits' satisfaction towards the services of Academic Resource Center as a whole was at "moderate level". When considering each item, it found that the most satisfaction was "Instructional media", followed by "Building and environment" and "Computers and networking systems", respectively.

การศึกษาความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการงานการเงิน และบัญชี

ศิริลักษณ์ ดั่งบุตรศรี และโชคชัย วิเศษศรี กองคลังและทรัพย์สิน สำนักงานอธิการบดี
พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการต่อการให้บริการงานการเงินและบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ทั้ง 4 ด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านการให้บริการของเจ้าหน้าที่ ด้านกระบวนการขั้นตอนการให้บริการ ด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านคุณภาพการให้บริการ 2) หาแนวทางในการพัฒนากระบวนการให้บริการงานการเงินและบัญชีให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างในการศึกษา คือ บุคลากรของมหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ได้แก่ ผู้บริหาร จำนวน 13 คน บุคลากรสายผู้สอน จำนวน 50 คน บุคลากรสายสนับสนุน จำนวน 54 คน นักศึกษา จำนวน 222 คน และบุคคลภายนอกที่มารับบริการ จำนวน 28 คน

ผลการศึกษาได้ดังนี้ ผู้รับบริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการงานการเงินและบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ อยู่ในระดับมากทุกด้าน จะมีเพียง 3 หัวข้อ คือ (1) หัวข้อเจ้าหน้าที่ให้บริการด้วยความรวดเร็ว ตรงต่อเวลา ของด้านการให้บริการของเจ้าหน้าที่ (2) หัวข้อการขออนุมัติตัดยอดมีความสะดวก รวดเร็ว เหมาะสม ของด้านกระบวนการขั้นตอนการให้บริการ และ (3) หัวข้อการบริการที่นั่งสำหรับผู้มารับบริการเพียงพอ ของด้านสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก ที่มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต

เพ็ญพักตร์ วงศ์ชัยสิน กองนโยบายและแผน มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์
พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การศึกษาต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) คำนวณต้นทุนทางตรง และทางอ้อมของผลผลิตต่าง ๆ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2552 2) คำนวณต้นทุนผลผลิตในการจัดการเรียนการสอนนักศึกษาระดับปริญญาตรีต่อหัว

ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยผลผลิตบัณฑิตด้านวิทยาศาสตร์พบว่า ค่าใช้จ่ายต่อหน่วยผลผลิตโดยเฉลี่ยเป็น 16,694.55 บาท/คน ผลผลิตบัณฑิตด้านสังคมศาสตร์โดยเฉลี่ยเป็น 10,464.17 บาท/คน ด้านการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนต้นทุนโดยเฉลี่ยเป็น 414,074.64 บาท/โครงการ ด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมต้นทุนโดยเฉลี่ยเป็น 671,875.91 บาท/โครงการ และด้านการดำเนินการวิจัยเพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีต้นทุนโดยเฉลี่ยเป็น 340,162.99 บาท/โครงการ

ต้นทุนต่อหลักสูตรของแต่ละกลุ่มสาขาวิชาต่อคน พบว่า กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 168,816.09/หลักสูตร/คน กลุ่มสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 338,295.58/หลักสูตร/คน กลุ่มสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 216,253.77/หลักสูตร/คน กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 83,942.10 /หลักสูตร/คน กลุ่มสาขาวิชาครุศาสตร์ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 141,890.79 /หลักสูตร/คน กลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ต้นทุนต่อหน่วยเท่ากับ 165,420.11 /หลักสูตร/คน

การท่องเที่ยว

**การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อบริหารจัดการปรับภูมิทัศน์แหล่งท่องเที่ยว
และความเป็นไปได้ในการเพิ่มศักยภาพให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวประจำจังหวัด
กรณีตำบลหนองตาด อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์**

**A participatory Action Research in Order to Manage to Change the Geographical
Tourism and Feasibility to Add the Efficiency to be Tourism Attraction
in Province: a case of Tambon Nongtat, Muang, Buriram**

ปรีชา ปาโนรัมย์ คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอุปสงค์ หรือ ลักษณะความต้องการของกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ประสงค์จะมาเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวปลายทางประเภทแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ เชิงเกษตรอินทรีย์ และเชิงวัฒนธรรม เพื่อศึกษาเชิงสำรวจแหล่งท่องเที่ยวประเภทต่างๆ ที่มีอยู่ในตำบลหนองตาด อำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ และเพื่อศึกษาเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อบริหารจัดการปรับภูมิทัศน์ของแหล่งท่องเที่ยวภายในตำบลหนองตาดและความเป็นไปได้ในการสร้างให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวประจำจังหวัดและเชื่อมโยงการเดินทางมาเที่ยวจากแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญประจำจังหวัดบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาได้แก่ กลุ่มนักท่องเที่ยวจำนวน 150 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก (Convenient Sampling) โดยใช้แบบสอบถามเชิงสำรวจ และกลุ่มผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของจังหวัดบุรีรัมย์และ ตำบลหนองตาด จำนวนทั้งหมด 15 คน โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่เป็นนักท่องเที่ยว ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีเชื้อชาติไทย มีอายุอยู่ระหว่าง 51-60 ปี มีอาชีพรับราชการ มีรายได้ 10,001-50,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่ สมรสแล้ว ชอบการท่องเที่ยววัฒนธรรม และพวกเขาให้ข้อมูลว่า สิ่งจูงใจในการมาเที่ยวชมที่สำคัญเรียงลำดับได้ดังนี้ ด้านการประชาสัมพันธ์ ราคาของแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัย ด้านการบริการ ด้านกิจกรรมการท่องเที่ยว ด้านคมนาคม และด้านแหล่งท่องเที่ยว ส่วนความเป็นไปได้ในการเพิ่มศักยภาพแหล่งท่องเที่ยวในตำบลหนองตาดให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวประจำจังหวัดนั้น มีความเป็นไปได้สูงเมื่อพิจารณาจากแหล่งท่องเที่ยว ศักยภาพในการพัฒนา และอื่น ๆ

Abstract

The objectives of this research were to study the demand or desirable model of tourists wanting to tour at the destination tourism attraction on the dwelling, agriculture and cultural place, to survey the different tourism attraction in the Nongtad District, Buriram Province and to study participatory with the relative persons in order to manage the tourism attraction in Nongtad District and to study the feasibility to make to be in behalf of Buriram tourism attraction. The examples in this research were the 150 persons of tourism by using the convenient sampling and 15 persons relating with the tourism in Buriram and Nongtad District by using the in-depth interview. The results were found that the most tourists were male and Thai aged between 51-60 years, got the income about 10,001-50,000 per month, got already the marriage and loved the cultural tourism. When considered from the efficiency of tourism development in Nongtad district, it was found that the factors influencing to the tourism were the public relations, the price of tourism packet, the safety in the tourism attraction, the activities in the tourism attraction, the transportation and the tourism attraction respectively.

**การพัฒนาเส้นทางจัดการท่องเที่ยวแหล่งอารยธรรมขอม
ในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา**
**Development of Khmer Civilization Tours Management in the Areas
from the Northeast of Thailand to the Angkor Wat.**

จิตาภรณ์ เวียงวิเศษ ขนิษฐา ศรีตะวัน ดวงใจ ลี้อำไพ และอารีรัตน์ เมืองแสน

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบสภาพการจัดเส้นทางท่องเที่ยวหาแนวทางการพัฒนาเส้นทางจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ศึกษาผลกระทบที่เกิดจากการจัดการท่องเที่ยว แหล่งอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา รวมทั้งหาแนวทางยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านโดยการศึกษาจากผู้ประกอบการด้านการจัดการท่องเที่ยว ตัวแทนจากภาครัฐ ภาคเอกชน นักวิชาการ นักท่องเที่ยวชาวไทยและต่างประเทศ รวมทั้งเจ้าของพื้นที่ที่อยู่ในแหล่งท่องเที่ยวและบริเวณใกล้เคียงในพื้นที่ 6 จังหวัด ได้แก่ ชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี รวมทั้งในเขตจังหวัดเสียมราฐ ประเทศกัมพูชา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามนักท่องเที่ยว ชาวไทยใน 6 จังหวัด แบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศทั้งในพื้นที่ 6 จังหวัดและในเขตจังหวัดเสียมราฐ ประเทศกัมพูชา แบบสัมภาษณ์ (การจัดสนทนากลุ่ม) ผู้ประกอบการด้านการจัดการท่องเที่ยว ตัวแทนจากภาครัฐ นักวิชาการ เจ้าของพื้นที่แบบไม่มีโครงสร้างทำการตรวจสอบความตรงของเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ การวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อให้ข้อมูลเชิงลึกและนำเสนอด้วยการพรรณนา ส่วนข้อมูลเชิงปริมาณทำการวิเคราะห์โดยใช้ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย มีผลการวิจัยสรุปดังนี้

สภาพการจัดเส้นทางท่องเที่ยวสรุปข้อมูลดังนี้

1) เส้นทางภายในประเทศ

ปัจจุบันส่วนใหญ่จะเป็นการจัดการท่องเที่ยวเฉพาะหน่วยงาน บริษัท องค์กรต่าง ๆ ที่จัดขึ้นเฉพาะกิจ และมีกลุ่มอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวบางแห่งที่มีการจัดการท่องเที่ยวแหล่งอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้แต่ไม่มากนัก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เดินทางมาเที่ยวเพียงจุดเดียวแล้วกลับ เนื่องจากรายการของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแหล่งอยู่ใกล้กันมากทำให้ไม่มีเวลาเดินทางท่องเที่ยวไปจุดอื่น

2) เส้นทางในประเทศกัมพูชา

มีทั้งแบบที่นักท่องเที่ยวไปเที่ยวด้วยตนเองและซื้อบริการจากบริษัทนำเที่ยวส่วนใหญ่ได้ข้อมูลมาจากอินเทอร์เน็ต และอ่านหนังสือ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ไม่รู้จักแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ รู้จักเฉพาะแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดภูเก็ตหรือเชียงใหม่ สาเหตุที่นักท่องเที่ยวเลือกมาเที่ยวที่นครวัดเนื่องจากเป็น 1 ใน 7 สิ่งมหัศจรรย์ของโลก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เมื่อเที่ยวที่เสียมเรียบแล้วก็จะเดินทางไปท่องเที่ยวประเทศอื่นในแถบอินโดจีน เช่น เวียดนาม ลาวหรือไทย แต่ในประเทศไทยจะไปเฉพาะเชียงใหม่หรือภูเก็ต นักท่องเที่ยวจะเที่ยวในประเทศกัมพูชา 3 วัน เป็นอย่างน้อย สภาพเส้นทางของรถยนต์แหล่งท่องเที่ยวในประเทศกัมพูชาจากชายแดนถึงเมืองเสียมเรียบจะดีในช่วงฤดูร้อน แต่ถ้าฤดูฝนจะเดินทางลำบากเพราะน้ำท่วมถนนเป็นบางช่วง

แนวทางการพัฒนาเส้นทางการจัดการท่องเที่ยวตามเส้นทางอารยธรรมของในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชาอย่างยั่งยืน สรุปได้ดังนี้

1. สร้างระบบการคมนาคมที่ไปถึงแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
2. สร้างที่พักที่อยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยว
3. พัฒนามาตรฐานการบริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
4. พัฒนาสินค้าทางการท่องเที่ยวให้มีเอกลักษณ์และสอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยว
5. พัฒนาระบบบริหารจัดการท่องเที่ยวให้สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ เช่น การวางแผนการทำงาน

การร่วมมือกันของภาครัฐและเอกชน

6. พัฒนาและฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวเดิมให้ดีขึ้น และพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่เพิ่มเติม
7. พัฒนาเครือข่ายเชื่อมโยงการท่องเที่ยว
8. พัฒนาศักยภาพบุคลากรด้านการท่องเที่ยว เช่น มัคคุเทศก์ พนักงานบริการด้านการโรงแรม
9. มีการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างประเทศมากขึ้น
10. ควรมีการบูรณาการการดำเนินงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว
11. การตั้งเป้าหมายในด้านการท่องเที่ยวไม่ควรมุ่งเน้นเฉพาะการเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว ควรคำนึงถึงคุณภาพของนักท่องเที่ยวและขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว และคำนึงผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนด้วย
12. ควรมีการนำมิติในเรื่องของประเพณีวัฒนธรรมมาผูกโยงกับการท่องเที่ยว
13. ควรมีการส่งเสริมให้ชุมชนหรือเจ้าของพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยว

ซึ่งกำหนดโปรแกรมการท่องเที่ยวโดยยึดหลักระยะเวลาและเส้นทางรวมทั้งวิธีเดินทางท่องเที่ยวได้ 14 เส้นทาง

ผลกระทบที่เกิดจากการจัดการท่องเที่ยวตามเส้นทางอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา สรุปได้ดังนี้

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ 1) สามารถสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวให้กับชุมชน 2) การเป็นเมืองท่องเที่ยวทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ทำให้ชาวพื้นเมืองที่อาศัยอยู่เดิมไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ตามรายได้ที่เคยได้

ผลกระทบด้านสังคม 1) เป็นการกระตุ้นให้คนในท้องถิ่นเห็นคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอม และก่อให้เกิดการมีส่วนร่วมในชุมชนในการอนุรักษ์และส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและอารยธรรมขอม 2) เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาในพื้นที่มากทำให้ประชาชนหารายได้ง่ายขึ้นจึงไม่ค่อยเห็นคุณค่าในการประกอบอาชีพอื่น ๆ 3) มีการอพยพประชากรจากเมืองอื่น ๆ มาอาศัยอยู่ในเมืองท่องเที่ยวเพื่อมาประกอบอาชีพ เช่น จากพนมเปญ มาประกอบอาชีพในเสียมเรียบ

ผลกระทบด้านวัฒนธรรม 1) เป็นการเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้และในประเทศไทย 2) เมื่อนักท่องเที่ยวเข้ามาอาจนำเอาวัฒนธรรมของตนเข้ามาเผยแพร่ทำให้คนในท้องถิ่นเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแบบชาวต่างชาติ

ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม การมีนักท่องเที่ยวเข้ามาทำให้เกิดปัญหาความเสื่อมโทรมและมีมลภาวะของสถานที่ท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมในชุมชน

แนวทางยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในกลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

ด้านการวางแผน 1) ควรมีการจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวเพื่อการศึกษาแหล่งอารยธรรมขอมโดยเฉพาะ 2) ควรมีการร่วมมือกันหรือทำข้อตกลงร่วมกันระหว่างประเทศในระดับรัฐบาลของไทยและกัมพูชา เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้เกิดความสะดวกและแบบยั่งยืน 3) ควรมีการบูรณาการการดำเนินงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว และตั้งเป้าหมายในด้านการท่องเที่ยว ไม่ควรมุ่งเน้นเฉพาะเพิ่มปริมาณนักท่องเที่ยวเพียงอย่างเดียว ควรคำนึงถึงคุณภาพของนักท่องเที่ยวและขีดความสามารถในการรองรับของแหล่งท่องเที่ยว และคำนึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่จะเกิดขึ้นในแหล่งท่องเที่ยวและแหล่งชุมชนด้วย

ด้านการตลาด 1) ควรสร้างละครประวัติศาสตร์หรือภาพยนตร์ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับแหล่ง อารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา 2) ควรพัฒนาสินค้า OTOP ระหว่างเส้นทางแหล่งท่องเที่ยว อารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา แต่ละจุด เพื่อให้ระยะทางในแหล่งท่องเที่ยว แต่ละจุดไม่ไกลเกินไป และตรงตามอุปนิสัยของนักท่องเที่ยวไทยที่ชอบซื้อสินค้า ถ่ายรูป และเข้าห้องสุขา 3) การจำหน่ายสินค้าในบริเวณแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา ยังไม่มีเอกลักษณ์เท่าที่ควร และยังไม่มีการจัดระเบียบของร้านค้า ควรกำหนดสินค้าที่เป็นของที่ระลึกในแหล่งท่องเที่ยวแต่ละจุดให้มีเอกลักษณ์เฉพาะ

ด้านการบริการ 1) ควรมีมาตรการและบุคลากรในการรักษาความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว 2) ควรมีการประชาสัมพันธ์ให้แพร่หลายมากกว่านี้ เช่น แผ่นพับ คู่มือเดินทาง แผนที่ ศูนย์บริการนักท่องเที่ยวอย่างทั่วถึง 3) ควรมีหลักสูตรอบรมมัคคุเทศก์ เพื่อให้มีมาตรฐานในการบริการเฉพาะแหล่ง มัคคุเทศก์ต้องมีความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของแหล่งท่องเที่ยวอารยธรรมขอมในเขตอีสานใต้ถึงปราสาทนครวัด ประเทศกัมพูชา อย่างถูกต้องและลึกซึ้ง 4) ระบบสาธารณูปโภค เช่น ห้องสุขาควรสะอาดและเพียงพอ 5) การเข้าถึงแหล่งอารยธรรมขอมบางแห่งยังไม่ได้รับการพัฒนาดูแลเท่าที่ควร เช่น ปราสาทเขาพระวิหาร ควรมีรถรับส่งจากจุดจอดรถไปยังเขตปราสาทเขาพระวิหาร 6) ควรจัดฝึกอบรมให้คนในพื้นที่เพื่อเป็นการสอดแทรกปลูกฝังจิตสำนึกของคนในพื้นที่ให้มีความรักและหวงแหนแหล่งอารยธรรมขอมในบริเวณใกล้หมู่บ้าน และให้คนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมโดยการมีผลประโยชน์ร่วม 7) ควรมีการเพิ่มจำนวนของที่พักรักษาและให้ผู้ประกอบการเกี่ยวกับที่พักมีส่วนร่วม เช่น โรงแรม โฮมสเตย์ มีการรวมกลุ่มและร่วมมือกันพัฒนามาตรฐานที่พักอาศัยให้มีมาตรฐานยิ่งขึ้น และสร้างที่พักให้อยู่ใกล้แหล่งท่องเที่ยว โดยควรมีหน่วยงานตรวจสอบควบคุมคุณภาพอย่างจริงจัง

ด้านอื่น ๆ 1) ควรเพิ่มเส้นทางคมนาคมทางอากาศจากกรุงเทพฯ ถึงเสียมเรียบ หรือจากเขตอีสานใต้ถึงเสียมเรียบ 2) ควรยกเลิกการขอวีซ่าหรือลดระยะเวลาในการกระบวนการขอผ่านแดนจากไทยไปประเทศกัมพูชา 3) ไม่ควรสร้างสิ่งก่อสร้างสมัยใหม่ในบริเวณปราสาท เช่น ปราสาทพนมรุ้ง ปราสาทสระกำแพงใหญ่ เพราะจะบดบังภูมิทัศน์ 4) ไม่ควรจัดกิจกรรมต่าง ๆ บนบริเวณตัวปราสาทเพราะทำให้เกิดความเสียหายแก่ตัวปราสาทและวัตถุโบราณ เช่น การจัดแสง สี เสียง ถ้าจัดควรจัดเพียงครั้งเดียว เพื่อเป็นการประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวรู้จักแหล่งท่องเที่ยวนั้น 5) การคมนาคม ควรปรับปรุงสภาพถนนให้สามารถเดินทางได้โดยสะดวก โดยเฉพาะเส้นทางจากชายแดนไทยไปกัมพูชา และมีป้ายบอกทั้งภาษาไทยและอังกฤษตลอดเส้นทาง การท่องเที่ยวเป็นระยะ ๆ

Abstract

This research is “Development of Khmer Civilization Tours Management in the Areas from the Northeast of Thailand to the Angkor Wat Cambodia”, has the objectives to survey tourist management in order to develop permanent management of tourist. It studies the impact from tourist management the sources of Angkor civilization in Northeast of Thailand to the Angkor Wat, Cambodia, including to find a strategy for promotion strengthen a development and tourist management in the group of Northeast of Thailand to permanence. It is concerned with the group of neighborhood country by studying from entrepreneurs such as tourism, official, Guide, scholar, both tourist Thai and foreigner, including people who live in the tourist area and six neighbor cities Chaiyaphum, Nakorn Ratchasima, Buriram, Surin, Srisaket and Ubon Ratchathani and also Siem Reap, Cambodia. Questionnaire is used as a tool for a research both Thai and interview without a structure for tourists in six areas and also Siem Reap, Cambodia. Interview is for entrepreneurs such as tourism, official, scholar including people who live in the tourist area. Interview without structure is direct survey to ask expert in the content. The Qualitative Data is analyzed by content analysis order to be deep data and descriptive presentation but Quantitative Data is analyzed by frequency, percent and mean.

The condition of tourist management as followed;

1. Inside part. The present is most of tourist management especially, company, organization which held a special occasions and tourist industrial to Angkor civilization in Southeast, most of tourists come only one place.

2. Cambodia. There is a private and group tour from company to get information from internet and reading books. The tourists don't know Angkor civilization in Southeast. They know only tourist place in Phuket or Chiang Mai. The causes of tourists come to Angkor Wat because it is the one of seven amazing of the world, When tourists went to Siem Reap, they traveled to other countries in Indochina such as Vietnam, Laos or Thai especially. Chaing Mai or Phuket. The tourists traveled at Cambodia at least 3 days. The condition of way for a car to the area of Cambodia from Siem Reap in summer but the raining season is difficult because it is the flooding.

The condition way of permanent development of tourist management the Angkor civilization in Northeast of Thailand to Angkor Wat, Cambodia as followed.

1. To build transportation system to tourist place
2. To build the accommodation near the tourist place
3. To develop the service criterion in tourist industrial
4. To develop the tourist product in identity and conform to the tourist need
5. To develop the system of tourist management service
6. To develop and restore the old tourist place and develop the new place

7. To develop tourist network
 8. To develop the quality of staffs in tourist such Guide, Hotels staffs.
 9. To promote the tourist place both in and out country
 10. To integrate the work both government and private related to the tourist
 11. To aim in tourist not only quantity and also quality of the tourists and the ability to service and also the effect in environment and community
 12. To bring the tradition relate to tourist
 13. To promote the community or the owners participate in tourist management
- The tourist way depended on period and way include how to travel.

The effect from tourist management to Angkor civilization in Northeast of Thailand to Angkor Wat, Cambodia.

Economic effect

1. There is the tourist income for community
2. There is higher cost of living higher. It makes local people cannot survive depended on the old income

Social effect

1. To motivate people know the value of Angkor civilization's tourist and have a participation in community to protect and promote civilization and Angkor civilization
2. The most tourists visited. People earn their income easily and they don't do the other jobs.
3. There is immigration from one area to the other tourist area in order to have new occupation such as from Phnom Penh to Siem Reap

Civilization effect

1. To broadcast the area of Angkor civilization in Southeast and Cambodia
2. The tourists took their civilization to broadcast and make people imitate it from the foreigners

Environment affect When there are many tourists visit. It will make decadence of the environment and pollution in community such as Garbage problem, Noise Pollution, etc.

The way of dependent strategy is to strengthen development and to manage basic tourism in South Northeast region toward steady condition via neighbouring countries as follows:

Planning strategy

1. Tourism program should be managed for the study of a specific Angkor civilization.
2. International Memorandum of Understanding or Agreement should be made between Thai government and Kingdom of Cambodia to develop tourism industry in the convenient and steady way.

3. Tourism management should be integrated between Government sector and Private sector. There also should be the obvious tourism targets but not for the quantity of tourism. It should be under consideration of the quality of tourists and the ability limitation to serve tourism attraction, and of the environment impact which will occur in tourism attraction and in the public.

Marketing strategy

1. There should be the production of historic drama or movie, linking Angkor civilization in South Northeast region to Nakhon Wat Castle in Cambodia.

2. OTOP products should be developed and spread out from each of tourism points of Angkor civilization in south northeast region to Nakhon Wat Castle in Cambodia. This is to set each of tourism points to be suitable for Thai tourists' habit of buying products, taking photos, and going to the toilet.

3. The marketing products which were spread out from tourism points of Angkor civilization in south northeast region to Nakhon Wat Castle in Cambodia was not sufficient uniqueness and the shops were out of system, so there should be the management of souvenir products in each of tourism points in their own unique way.

Service strategy

1. There should be the standard of the security and security guards who take care of the tourists' safety.

2. The information concerning the tourism attraction should be more spread out, such as brochures, traveling maps, and service centers for tourists.

3. There should be a specific course for a guide under the correct and deep knowledge of the service standard in the history of Angkor civilization in south northeast region and Nakhon Wat Castle in Cambodia.

4. There should be the sufficient system of public consumption, such as a clean toilet.

5. The access to some Angkor civilization resources is not sufficiently developed, such as Pra Vihara Castle, which there should be a taxi stop.

6. The training should be taken place for the local people to make them love and conserve their own Angkor civilization in their village, and people in the local area should participate in this and gain the benefit together.

7. The accommodations should be more supplemented and the owners of accommodations should join this case, such as hotels, motels, and cooperate to develop the accommodation standard and build the living places near the tourism attraction, seriously controlled by the quality inspecting sector.

Other strategies

1. The airline transportation should be supplemented from Bangkok to Siamriab or from South northeast region to Siamriab.
2. The visa permission should be canceled or the period of immigration process should be reduced from Thai border to Kingdom of Cambodia.
3. The modern construction should be built around the castle, such as in Panom rung Castle, Kampaeng SaYai Castle because they will be covered the view of the castle.
4. The activities should not be taken place around the castles because they will be ruined, such as the settings of light, sound. If possible, they should be taken place once for promotion of tourism attractions.
5. Concerning the transportation, the roads should be smoothed and convenient from Thai border to Kingdom of Cambodia. The road signs also should be written into Thai and English throughout the way of tourism.

**มูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ของแหล่งท่องเที่ยวประเภทโบราณสถาน
กรณีศึกษาอุทยานประวัติศาสตร์ในพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานใต้
ธานินทร์ ไชยเชษฐ์ ศิระ เพ็ชรจำเริญสุข และสุวัฒน์ มณีวรรณ
พ.ศ. 2550**

บทคัดย่อ

การศึกษาค้างนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ เน้นประเมินค่าผลประโยชน์จากอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้งและอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย ด้วยวิธีสมมติสถานการณ์ให้ประเมินค่า (Contingent valuation method, CVM) โดยสอบถามความเต็มใจที่จะจ่ายที่มีต่ออุทยานประวัติศาสตร์ใน 2 ประเด็น คือ ความเต็มใจที่จะจ่ายค่าธรรมเนียมเข้าชมอุทยานประวัติศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากบริการที่ได้รับในปัจจุบัน โดยใช้คำถามปลายเปิด (Open-ended question) และความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์อุทยานประวัติศาสตร์ในรูปแบบบริจาคของนักท่องเที่ยวชาวไทย ภายใต้สถานการณ์สมมติว่า หากทางอุทยานประวัติศาสตร์แต่ละแห่ง เตรียมจัดตั้งกองทุนเพื่ออนุรักษ์ศิลปกรรมต่าง ๆ ภายในอุทยาน ๆ แล้วนักท่องเที่ยวมีความเต็มใจที่จะจ่ายเป็นเงินเท่าใด โดยใช้คำถามปลายปิดแบบถามสองครั้ง (Double-bounded dichotomous choice question) ที่มีการใช้มาตรวัดระดับความมั่นใจ (Certainty scale calibration) และถามซ้ำด้วยคำถามปลายเปิด กลุ่มตัวอย่างที่สำรวจมีจำนวนทั้งสิ้น 480 คน แบ่งเป็น นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปเยือนอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง 240 คน และนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปเยือนอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย 240 คน

ผลการศึกษาพบว่า ความเต็มใจที่จะจ่ายเฉลี่ยค่าธรรมเนียมเข้าชมอุทยานประวัติศาสตร์ของนักท่องเที่ยวชาวไทยจากบริการที่ได้รับในปัจจุบันเท่ากับ 20.06 และ 23.62 บาทต่อคนต่อครั้งสำหรับอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง และอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย ตามลำดับ ซึ่งสูงกว่าค่าธรรมเนียมเข้าชมในปัจจุบันเป็น 2 เท่า

ความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์อุทยานประวัติศาสตร์ ในรูปแบบบริจาคของนักท่องเที่ยวชาวไทยเท่ากับ 367.45 และ 263.52 บาทต่อคนเพียงครั้งเดียวสำหรับอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง และอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย ตามลำดับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์ปราสาทพนมรุ้ง คือ รายได้ต่อเดือน จำนวนครั้งที่เคยไปเยือนอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง และทัศนคติต่อกองทุนอนุรักษ์ปราสาทพนมรุ้ง ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์ปราสาทพนมรุ้ง คือ ค่าใช้จ่ายต่อเดือนของนักท่องเที่ยว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์ปราสาทพิมาย คือ รายได้ต่อเดือน อายุ และจำนวนปีที่ศึกษา ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงลบกับความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์ปราสาทพิมาย คือ ค่าใช้จ่ายต่อเดือน และระยะทางจากที่อยู่ปัจจุบันถึงอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ความเต็มใจที่จะจ่ายเงินสมทบกองทุนอนุรักษ์อุทยานประวัติศาสตร์สามารถคิดเป็นมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ในการอนุรักษ์โดยประมาณเท่ากับ 124.54 และ 48.04 ล้านบาทต่อปีสำหรับอุทยานประวัติศาสตร์พนมรุ้ง และอุทยานประวัติศาสตร์พิมาย ตามลำดับ

Abstract

This study aims to estimate the benefits of Phanom Rung Historical Park and Phimai Historical Park using contingent valuation method (CVM) to elicit Thai tourists' willingness to pay. To interview the willingness to pay for historical park two issues ; an open-ended willingness to pay entrance fee at current services of historical parks and the willingness to pay a one-time donation to conservation funds using the double-bounded dichotomous choice question with a certainty calibration scale and repeating by an open ended question that is lastly posed to obtain the maximum willingness to pay. The sample of 480 Thai tourists is divided to 240 Thai tourists who visit Phanom Rung Historical Park , and 240 Thai tourists who visit Phimai Historical Park.

The main findings of our study are: The mean willingness to pay of Thai tourists is 20.06 and 23.62 baht per head per trip for Phanom Rung Historical park and Phimai Historical Park, respectively. There are a two-fold higher entrance fee at the current services.

Thai tourists would be willing to pay a one-time donation 367.45 and 263.52 baht per person for Phanom Rung Historical park and Phimai Historical Park, respectively. The willingness to pay a one-time donation has significant positive relationship with monthly income, the amount of visiting to Phanom Rung Historical Park, and the attitude to Phanom Rung conservative fund. Expense per month has significant negative on one-time donation's willingness to pay. The willingness to pay a one-time donation has significant positive relationship with monthly income, age, and year of education to Phimai conservative fund. Expense per month and distance from the current address to Phimai Historical Park have significant negative on one-time donation's willingness to pay. All factors were significant at the 0.05 level. Moreover, the mean one-time donation's willingness to pay could be estimated as economic value of conservation about 124.54 and 48.04 millions baht per year for Phanom Rung Historical Park and Phimai Historical Park, respectively.

การศึกษาความเป็นไปได้ของการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก ในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้

The Possibility of Gifts and Souvenirs Shops

(Centers) Management in the Network of Lower Northeastern Region Provinces

นางลักษณ์ ทองศรี ปราณี่พันธ์ จารุวัฒน์พันธ์ และจตุพร จันทารัมย์

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ความพร้อมในการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึกในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้ 2) ความเป็นไปได้ของการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึกในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้ 3) แนวทางการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึกและการเชื่อมโยงพันธมิตรธุรกิจกับประเทศใกล้เคียงในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้ กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คนที่ใช้ในการวิจัยคือผู้ประกอบการที่ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มที่ผลิตและจำหน่ายของฝากของที่ระลึก เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ตารางหาโรยามาเน่ (Taro Yamane) ประกอบด้วย แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน

ผลการวิจัยพบว่า ศูนย์จำหน่ายของฝากของที่ระลึกในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้ มีความพร้อมในด้านการจัดการการผลิตและการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการจัดการการตลาด ด้านการจัดการการเงิน ด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ และด้านการเชื่อมโยงการบริหารจัดการกับธุรกิจมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง

ความเป็นไปได้ในการจัดการศูนย์จำหน่ายของฝากของที่ระลึกของผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก คือ ด้านการเพิ่มรายได้และการสร้างความสามัคคีของกลุ่ม ด้านการจัดการทรัพยากรมนุษย์ ด้านการเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการกับชุมชนท้องถิ่น ส่วนด้านการจัดการสารสนเทศ ด้านขวัญและกำลังใจของกลุ่ม ด้านพัฒนาระบบที่โปร่งใสตรวจสอบได้ อยู่ในระดับปานกลาง

แนวทางการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก และการเชื่อมโยงพันธมิตรธุรกิจกับประเทศใกล้เคียงในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้ จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ สามารถสรุปแนวทางในการจัดการศูนย์จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก และการเชื่อมโยงพันธมิตรธุรกิจกับประเทศใกล้เคียงในเครือข่ายจังหวัดอีสานใต้ คือ 1) สร้างผู้นำกลุ่มให้เข้มแข็งด้วยการพัฒนาโดยการอบรมสัมมนา ศึกษาดูงาน สร้างขวัญและกำลังใจในรูปของการมอบเกียรติบัตร และโล่รางวัล 2) หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนให้การส่งเสริมด้านการบริหารจัดการกลุ่มการพัฒนาผลิตภัณฑ์ การกำหนดราคา ช่องทางการจำหน่าย และการส่งเสริมการตลาด

Abstract

The main purposes of this study were: 1) to examine the readiness of the gifts and souvenirs shops management in the network of Lower Northeastern region provinces; 2) to investigate the possibility of the gifts and souvenirs shops management in the network of Lower Northeastern region provinces; and 3) to find out the proper guidelines for managing the gifts and souvenirs shops and the business coordinating with the neighboring countries. The subjects were 400 entrepreneurs selling the gift and souvenir products in the lower Northeastern region provinces selected through the table of Taro Yamane. The data were collected by the questionnaires and interviews. The collected data were analyzed by the basic statistics.

The results were as follows:

Regarding the readiness of entrepreneurs in managing the gifts and souvenirs shops in the network of Lower Northeastern region provinces in all five aspects, it found that “Management of production and operation” was at “high” level; whereas, “Marketing management”, “Financial management”, “Human management” and “Business coordinating” were at “moderate” levels.

In terms of the possibility for management of the gifts and souvenirs shops in the network of Lower Northeastern region provinces in all six aspects, it found that “Increasing the income, creating the unity of the group and the reputation of the community”, “Human management” and “Coordinating between the entrepreneurs and local community” were at “high” levels. On the other hand, “Information management”, “Creating of moral supports” and “developing the good governance system” were at “moderate” levels.

With regard to the guidelines for managing the gifts and souvenirs shops in the network of Lower Northeastern region provinces and business coordinating with the neighboring countries, the analysis of both quantitative and qualitative data showed that: 1) the leaders of the gifts and souvenirs shops should be consolidated by attending the workshops and seminars, fieldtrips, giving moral supports with the prestige certificates and rewards; and 2) both the public and private sectors should support the gifts and souvenirs shops by developing products, price, place and marketing strategies.

รูปแบบการให้บริการนักท่องเที่ยวของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึก ในอีสานใต้

พัชรินทร์ ศิริอำพันภักดิ์ บุษงา ชูสุวรรณ และกระพัน ศรีงาน
พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการให้บริการนักท่องเที่ยวของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึก ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึก เพื่อหาแนวทางการนำจิตวิทยบริการสำหรับผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึก ตลอดจนหาแนวทางเชื่อมโยงรูปแบบการให้บริการของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึกของอีสานใต้กับประเทศเพื่อนบ้าน

การศึกษาใช้วิธีการเก็บข้อมูลทั้งเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ โดยได้ข้อมูลจาก 3 ส่วน ส่วนที่หนึ่ง ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึกในอีสานใต้ จำนวน 36 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ 30 คน ส่วนที่ 2 ข้อมูลการสำรวจเชิงปริมาณจากการสอบถามนักท่องเที่ยว จำนวน 400 คน และส่วนที่สาม ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มย่อย (Focus Groups)

ผลการศึกษา 1) รูปแบบการให้บริการนักท่องเที่ยวของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึก มี 4 รูปแบบ ดังนี้ (1) รูปแบบตามทำเลที่ตั้ง แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ แบบกระจุกตัวตามแหล่งท่องเที่ยว และแบบกระจายตัวในเขตอำเภอเมืองและถนนสายหลัก (2) รูปแบบตามผลิตภัณฑ์ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ ประเภทผลิตภัณฑ์เดี่ยว และผลิตภัณฑ์ที่หลากหลาย (3) รูปแบบตามงานเทศกาล และ (4) รูปแบบกระบวนการให้บริการที่ร้าน 2) ความต้องการของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการให้บริการของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึก นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่พึงพอใจการให้บริการที่ร้าน รองลงมาคือ บริการจำหน่ายสินค้าตามงานเทศกาล บริการตามผลิตภัณฑ์และบริการตามสถานที่ตามลำดับ ด้านผลิตภัณฑ์นักท่องเที่ยวต้องการผลิตภัณฑ์ที่มีชื่อเสียงด้านราคานักท่องเที่ยวต้องการราคาผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับคุณภาพ ด้านสถานที่จำหน่ายนักท่องเที่ยวต้องการสถานที่จำหน่ายผลิตภัณฑ์ที่สะดวกซื้อ และตั้งอยู่บนเส้นทางหลัก ด้านส่งเสริมการตลาด นักท่องเที่ยวต้องการผู้ขาย/พนักงานขายที่มีความรู้ความสามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ได้ถูกต้อง ชัดเจน ผู้ขายพนักงานขายนักท่องเที่ยวมีความต้องการพนักงานขายที่มีความกระตือรือร้น 3) การนำหลักจิตวิทยบริการมาใช้เพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว โดยใช้เทคนิคการขายหลายรูปแบบ เช่น การประชาสัมพันธ์โดยมีคฤศก์ การจัดแสดงนิทรรศการ การสาธิตตกแต่งสถานที่ แสดงการใช้ประโยชน์ของสินค้าในลักษณะต่าง ๆ การขายโดยผ่านกระบวนการท่องเที่ยวแบบต่าง ๆ การสร้างความหมาย และความประทับใจในตัวผลิตภัณฑ์ 4) การเชื่อมโยงรูปแบบการให้บริการของผู้ประกอบการจำหน่ายของที่ระลึกของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ โดยเชื่อมโยงกลุ่มผู้ผลิตในท้องถิ่นในภาคอีสานเพื่อความเข้มแข็ง การเชื่อมโยงผ่านการท่องเที่ยวแบบต่าง ๆ เช่น ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม การพัฒนาแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ร่วมกัน การตั้งสมาคมผู้ประกอบการ การแลกเปลี่ยน การศึกษาดูงาน การจัดตั้งศูนย์ข้อมูลกลางสินค้าของที่ระลึกของไทยกับประเทศเพื่อนบ้าน จัดทำจดหมายข่าว การแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน

Abstract

The purposes of this research were to study styles of services provided to tourists and tourists' requirement from souvenir shops; to find ways to exploit psychology of service in souvenir business as well as to join styles of services of Lower Isan with those of neighboring countries.

The data were collected both quantitatively and qualitatively from three sources. The first source of information was from interviewing 36 souvenir shopkeepers in Lower Isan and 30 foreign tourists. The second one was from the quantitative survey by asking for information from about 400 tourists and the last source was the data from Focus Groups.

The results of the study revealed in 4 styles. They were: 1) the souvenir shops in every province were situated in Muang District, 2) most souvenir shops were located in the tourist sites, 3) most shops provided the same types of souvenirs made by the same producers, and 4) the souvenirs were displayed and sold when the festivals or the handicraft exhibitions were held. Tourists' needs towards the souvenirs served were well-known and local identity. To those who ran the souvenir businesses, the tourists would like them to be active and be able to give correct and sufficient information about the goods shown in the shops.

In order to satisfy tourists, many activities could be encountered, for instance, tour guides' information distribution, products exhibition, scenery decoration, selling products via several types of tour, such as cultural tourism, eco-tourism, building up meaning and impression in products, network expanding, paying attention to customers' requirements and having plenty of selling techniques.

Joining styles of services of the souvenir shopkeepers in Lower Isan with shopkeepers in neighboring countries could be done by linking the manufacturers in Lower Isan with those in other regions and also those in neighboring countries through different types of tour, academic activities, the exchange and improvement of products between Thailand and her neighbors. The link could also be done through Thai customers living abroad and the use of electronic commercial system as well.

พฤติกรรมกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้

The Consuming Behaviors in Tourism Products of Tourists in the Provinces in Lower Northeastern Region

พิสมัย ประชานันท์ สุนันทา วีรกุลเทวัญ นวมินทร์ ประชานันท์ และอรรถกร จัตกุล

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยพฤติกรรมกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อ 1) ศึกษาพฤติกรรมกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวในเขตพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานใต้ 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมกรรมการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทย และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เดินทางมาท่องเที่ยวในเขตพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานใต้ 3) ศึกษาแนวทางการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวระหว่างพื้นที่กลุ่มจังหวัดเขตอีสานใต้กับสถานที่ท่องเที่ยวของประเทศเพื่อนบ้าน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม กับนักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างชาติที่เดินทางมาเที่ยวในเขตพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานใต้ จำนวน 500 คน และใช้แบบสัมภาษณ์รายบุคคล กับนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ที่เดินทางมาเที่ยวในเขตพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานใต้ จำนวน 60 คน ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติพื้นฐาน (ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน) และเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้ t-test และ ANOVA ผลการวิจัยพบว่า

ด้านพฤติกรรมก่อนการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติใช้เวลาในการวางแผนการเดินทางท่องเที่ยวน้อยกว่า 1 เดือน โดยที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาตินิยมจัดโปรแกรมการท่องเที่ยวด้วยตนเอง สำหรับวัตถุประสงค์ในการเดินทางท่องเที่ยว พบว่านักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวเพื่อพักผ่อนและเปลี่ยนบรรยากาศ

ด้านพฤติกรรมระหว่างการเดินทางท่องเที่ยว พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ใช้ระยะเวลาในการท่องเที่ยวมากกว่านักท่องเที่ยวชาวไทยซึ่งส่วนใหญ่ใช้เวลาไม่เกิน 5 วัน พาหนะหลักที่ใช้ในการเดินทาง ของนักท่องเที่ยวชาวไทยคือรถยนต์ส่วนตัว ในขณะที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาตินิยมใช้รถโดยสารประจำทาง ด้านที่พักนักท่องเที่ยวต่างชาตินิยมพักตามโรงแรมหรือเกสต์เฮาส์ นักท่องเที่ยวชาวไทยนิยมพักโรงแรมหรือบ้านญาติและบ้านเพื่อน

ด้านแหล่งอาหาร นักท่องเที่ยวทั่วไปทั้งชาวต่างชาติและชาวไทยนิยมรับประทานอาหารจากร้านอาหารท้องถิ่น ด้านค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับอาหารส่วนใหญ่จะไม่แตกต่างกัน ทั้งนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติและชาวไทยคือมีค่าใช้จ่ายต่อวันน้อยกว่า 300 บาท

สำหรับด้านพฤติกรรมหลังการเดินทางท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวชาวไทยและนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว ด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านสถานที่พัก และด้านร้านอาหารและภัตตาคารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความพึงพอใจด้านผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านบริษัทท่องเที่ยวพบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจ ไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปที่มีอายุต่างกันมีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านร้านอาหารและภัตตาคารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สำหรับด้านสถานที่พัก ด้านผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านบริษัทท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาติที่มีอายุต่างกันมีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้านไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้านไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปที่มีอาชีพต่างกัน มีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในด้านร้านอาหารและภัตตาคาร ด้านผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความพึงพอใจด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านสถานที่พัก และด้านบริษัทท่องเที่ยวพบว่านักท่องเที่ยวยุโรปมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาติที่มีอาชีพต่างกัน มีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในทุก ๆ ด้านไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปที่มีรายได้ต่างกัน มีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในด้านร้านอาหารและภัตตาคารแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านสถานที่พัก ด้านผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านบริษัทท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน

นักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาติที่มีรายได้ต่างกัน มีความพึงพอใจภายหลังจากการบริโภคผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในด้านบริษัทท่องเที่ยวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านแหล่งท่องเที่ยว ด้านสถานที่พัก ด้านร้านอาหารและภัตตาคาร ด้านผลิตภัณฑ์ของฝากของที่ระลึก และด้านสิ่งอำนวยความสะดวกพบว่ามีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน

Abstract

The purposes of this research were: 1) to examine the consuming behaviors in tourism products of tourists in the provinces in lower northeastern region; 2) to compare the consuming behaviors in tourism products between Thai and foreign tourists who travel in the provinces in lower Northeastern region; and 3) to investigate the ways to enhance the relationships between tourism in the lower northeastern provinces of Thailand and the neighboring countries. The research instruments were questionnaire and interview. The former was administered with 500 subjects; whereas, the latter was requested by 60 subjects. The collected data were analyzed by using the percentage, mean, standard deviation, t-test and ANOVA.

The findings were as follows:

1. In terms of the consuming behaviors before traveling, both Thai and foreign tourists spent less than 1 month to plan their program about traveling. Also, both groups stated that the purposes of traveling are for relaxing and visiting new sites.

2. In terms of the consuming behaviors while traveling, foreign tourists spent more time than Thai tourists. The private cars were used by Thai tourists while the bused were used by foreign tourists when traveling in the lower northeastern provinces. Also, foreign tourists preferred to stay in the hotels or guesthouses; whereas, Thai tourists stayed overnight at the hotels or their cousin's and friends' houses. Both Thai and foreign tourists preferred to have their meals in the local food shops and the average expenses for food and beverages per day were less than 300 baht.

3. In terms of the consuming behaviors in tourism products after traveling, there was significant difference at .05 level in "Tourist attractions", "Accommodation", and "Food shops and restaurants" as compared between Thai and foreign tourists.

4. There was significant difference at .05 level in "Tourist attractions", and "Food shops and restaurants" in terms of Thai tourists' age.

5. There was no significant difference of the consuming behaviors in tourism products in terms of foreign tourists' age.

6. There was no significant difference of the consuming behaviors in tourism products in terms of the tourists' educational levels.

7. There was significant difference at .05 level of the consuming behaviors in tourism products in "Food shops and restaurants", "Products and souvenirs" and "Supporting services" in terms of Thai tourists' occupation.

8. There was significant difference at .05 level of the consuming behaviors in tourism products in terms of foreign tourists' occupation.

9. There was significant difference at .05 level of the consuming behaviors in tourism products in terms of "Food shops and restaurants" in terms of Thai tourists' income/ salary.

10. There was significant difference at .05 level of the consuming behaviors in tourism products in "Tour company" in terms of foreign tourists' income/ salary.

คุณภาพสื่อประชาสัมพันธ์ของแหล่งท่องเที่ยวในอีสานใต้ Tourism Information Quality in South E-sarn

จूरืพร จันท์พาดิษย์ อาลัย จันท์พาดิษย์ และวริษฐ์ กิตติธันารุจันิ คณะวิทยาการจัการ
พ.ศ. 2552

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบ เนื้อหาสาระ ของสื่อประชาสัมพันธ์ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ คุณภาพสื่อประชาสัมพันธ์ของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ และเพื่อศึกษาการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนักท่องเที่ยวในจังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดอุบลราชธานี ในแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์และประเภทธรรมชาติ ทุกแหล่ง

สถานการณ์สื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในปัจจุบันสื่อส่วนใหญ่เป็นสื่อที่ผลิตโดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสำนักงานการท่องเที่ยวภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เขต 1 และเขต 2 นอกจากนี้ยังมีสื่อที่ผลิตโดยสำนักงานจังหวัด สำนักงานการท่องเที่ยว การกีฬาและนันทนาการ สำนักงานอุทยานแห่งชาติบางแห่ง องค์การบริหารส่วนตำบล สื่อประเภทสิ่งพิมพ์เน้นการให้ข้อมูลด้านเนื้อหาค่อนข้างมาก มีภาพของแหล่งท่องเที่ยวประกอบ ประเภทโทรทัศน์เน้นการใช้ข้อมูลการท่องเที่ยวในช่วงเทศกาลสำคัญของแต่ละจังหวัด เวลาออกอากาศค่อนข้างน้อย สื่อประเภทวิทยุของจังหวัดจะนิยมนำเสนอเป็นตอนๆ เป็นในลักษณะการบรรยาย สื่อประเภทวีซีดีส่วนใหญ่จะนำเสนอในทุกแหล่งท่องเที่ยวในรูปแบบสารคดีจึงใช้เวลานานในการนำเสนอและจากการทดสอบสมมติฐานพบว่าสื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทุกประเภทมีคุณภาพอยู่ในระดับต่ำ สื่อที่นักท่องเที่ยวสนใจและดึงดูดใจนักท่องเที่ยวได้ดีที่สุด คือ โทรทัศน์ รองลงมาคือหนังสือพิมพ์และคู่มือท่องเที่ยว สำหรับแนวทางการพัฒนาสื่อประชาสัมพันธ์เพื่อเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้าน ในด้านข้อมูลการท่องเที่ยวหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของประเทศไทย สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และประเทศกัมพูชา ควรทำข้อตกลงร่วมมือกัน ในการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวทุกรูปแบบร่วมกัน เพื่อนำเสนอข้อมูลที่เป็นประโยชน์สำหรับการท่องเที่ยวในสามประเทศ และนำเสนอโดยใช้ภาษาที่หลากหลาย และควรได้มีการเชื่อมโยงข้อมูลในศูนย์บริการการท่องเที่ยวแต่ละประเทศให้ทันสมัย โดยระบบอินเทอร์เน็ต ในด้านการจัดการปัจจุบันได้มีการเชื่อมโยงการออกอากาศผ่านโครงการโทรทัศน์ลุ่มน้ำโขง (MCTV) ระหว่างประเทศ โดยสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประเทศกัมพูชา รวมทั้งประเทศจีน จึงเป็นโอกาสที่จะนำเสนอข้อมูลการท่องเที่ยวแต่ละประเทศได้และควรได้จัดตั้งศูนย์ประสานงานการท่องเที่ยวของแต่ละประเทศ เพื่อการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวและดำเนินการจัดการประชาสัมพันธ์แหล่งท่องเที่ยวร่วมกัน

Abstract

The purposes this study were to study the forms, contents, and quality of tourism information media for supporting tourism in the south of the northeastern part of Thailand, and to study the connection of tourism in the neighboring countries. The samples of the study were tourist visiting all historical and natural tourist attractions in Buriram, Surin, and Ubonratchanee.

The majority of current tourism information media were produced by Thailand Tourism Authority and The Northeastern Tourism office Area 1 and Area 2. The others were minority of media and were produced by the provincial offices, tourism offices, sports and recreational offices, national park offices, and sub-district administrative organizations. The printed media emphasized providing a lot of details and illustrating pictures of tourist attractions. For televisions, the details focused on providing festival seasons of each province but the time broadcasted was short. The information through radios of each province was presented in series and described by the local speakers. For most of the tourism VCDs, they were available at each tourist attractions. The details were descriptive document so they took time to watch. The results of the hypotheses testing revealed that all kinds of the tourism media were low standard. The media that was most interested in and attracted most of the tourists was television and the second attraction were newspaper and tourism handbook. For the means to develop tourism information media, traveling information, to connect tourism with the neighboring countries, the governmental working units relating to tourism of Thailand, Laos and Cambodia should make an agreement in making all forms of tourism information media together to offer useful information for tourism in the three countries and present in a variety of languages. Moreover, for the sake of information updating there should be linking of information from the tourism centers of each country through internet system. For tourism management, at the present time, there was the linkage of broadcasting through Mekhong Community Television Project among Laos, Cambodia, and China. Therefore, there was a good opportunity to present the tourism of each country and should construct the tourism cooperation center of each country to connect the tourism and execute the tourism attractions together.

การใช้และความต้องการสารสนเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ในกลุ่มอีสานใต้

Information uses and information needs of Tourists in the Provinces in Lower Northeastern Region

กิ่งแก้ว ปะติตังโซ สมหมาย ปะติตังโซ และจิตรี ภูตระกูล

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การศึกษาการใช้และความต้องการสารสนเทศของนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศในกลุ่มอีสานใต้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการใช้สารสนเทศของนักท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 2) เพื่อศึกษาความต้องการสารสนเทศของนักท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 3) ศึกษาปัญหาการใช้สารสนเทศของนักท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 4) ศึกษาแนวทางการแก้ปัญหาการใช้สารสนเทศของนักท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ 5) เพื่อหายุทธศาสตร์เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืนและเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างประเทศ ซึ่งเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวไทย จำนวน 398 คน โดยแจกแบบสอบถาม สำหรับชาวต่างประเทศเก็บข้อมูลด้วยการแจกแบบสอบถามจำนวน 100 ชุด และสัมภาษณ์เชิงลึก 42 คน

ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า รูปแบบของสารสนเทศประเภทสื่อตีพิมพ์ที่นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้และต้องการในระดับมาก คือ หนังสือ สื่อสารสนเทศไม่ตีพิมพ์ที่ใช้และต้องการ คือ ภาพถ่าย สื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้และต้องการระดับมาก คือ อินเทอร์เน็ต เนื้อหาของสารสนเทศที่นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้ในระดับมาก คือ เรื่องเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของสถานที่ท่องเที่ยว รองลงมาคือ สถานที่ตั้ง และต้องการสารสนเทศเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวและเส้นทาง รองลงมาคือ เนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมา นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ค้นหาและต้องการสารสนเทศจากแหล่งสารสนเทศที่เป็นสถาบัน คือ ศูนย์ข้อมูลประจำสถานที่ท่องเที่ยว โดยใช้และต้องการในระดับมาก รองลงมาคือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย แหล่งสารสนเทศบุคคลที่นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ใช้มากที่สุดซึ่งอยู่ในระดับมาก คือ การสนทนากับเพื่อนร่วมงาน นักท่องเที่ยวชาวไทยส่วนใหญ่ต้องการสารสนเทศในระดับมาก คือ ทรัพยากรสารสนเทศส่วนตัว เช่น หนังสือส่วนตัว สมุดบันทึก หนังสือพิมพ์ เป็นแหล่งสารสนเทศสื่อมวลชนที่นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้และต้องการในระดับมาก ภาษาของสารสนเทศที่นักท่องเที่ยวชาวไทยใช้และต้องการในระดับมากที่สุด คือ ภาษาไทย รองลงมาเป็นภาษาอังกฤษ

ปัญหาของการใช้สารสนเทศที่นักท่องเที่ยวชาวไทยพบคือ ปัญหาการใช้สารสนเทศ ด้านรูปแบบ ได้แก่ ไม่ทราบวิธีใช้สิ่งพิมพ์บางประเภท เป็นปัญหาระดับปานกลาง ด้านเนื้อหาของสารสนเทศพบปัญหา คือ สารสนเทศที่มีไม่ตรงกับความต้องการ ด้านแหล่งสารสนเทศ พบว่า แหล่งสารสนเทศที่ให้บริการเฉพาะสารสนเทศเกี่ยวกับการท่องเที่ยวมีน้อยซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ด้านภาษาที่นักท่องเที่ยวชาวไทยพบในระดับปานกลาง คือ ไม่เข้าใจข้อมูลหรือความรู้ที่เป็นภาษาต่างประเทศ

ผลการศึกษา พบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ใช้และต้องการสารสนเทศจากสื่อสิ่งพิมพ์ที่เป็นหนังสือในระดับมากที่สุด สื่อโมติพิมพ์มีระดับของการใช้มากที่สุด คือ รูปภาพ และมีความต้องการสารสนเทศจากแผนที่ อินเทอร์เน็ตเป็นสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศใช้และต้องการในระดับมากที่สุด แหล่งสารสนเทศที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ใช้ คือ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยและต้องการสารสนเทศจากห้องสมุดมหาวิทยาลัยในระดับมาก แหล่งสารสนเทศบุคคล ที่ใช้และต้องการคือ สมุดบันทึกหรือหนังสือส่วนตัว รองลงมา คือ การสนทนากับเพื่อน หนังสือพิมพ์เป็นแหล่งสารสนเทศสื่อมวลชนที่นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศใช้ในระดับมาก และต้องการรายการโทรทัศน์ ในระดับมากที่สุด นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศส่วนใหญ่ใช้และต้องการภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น

นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศพบปัญหาการใช้สารสนเทศ คือ ไม่ทราบว่าจะค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้จากสารสนเทศรูปแบบใด ซึ่งเป็นปัญหาระดับปานกลาง ด้านเนื้อหา พบว่า เนื้อหาสารสนเทศไม่ตรงกับความต้องการซึ่งเป็นในระดับปานกลาง ด้านแหล่งสารสนเทศที่พบ คือ สารสนเทศที่มีอยู่จำกัดไม่เพียงพอต่อการใช้ และสารสนเทศที่เป็นภาษาอังกฤษมีไม่เพียงพอ

ยุทธศาสตร์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนที่เกี่ยวข้องกับสารสนเทศ คือ 1) ข้อมูลใน web site ที่มีอยู่ต้องปรับปรุงเนื้อหาให้ครบถ้วนและเป็นปัจจุบันทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ 2) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชนควรประสานความสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันอย่างจริงจังและต่อเนื่องเป็นรูปธรรม 3) ในแต่ละจังหวัดควรมีรูปแบบและจัดระบบในการเผยแพร่สารสนเทศที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน 4) ควรเพิ่มการโฆษณาประชาสัมพันธ์สารสนเทศในรูปแบบต่าง ๆ

Abstract

The purposes of this study were to study the uses and the needs of the tourists regarding tourism information, to identify problems of the tourists in their using information, to study the solution to the problems and to find out the proper strategies to support and strengthen the development and management of tourism in the Provinces in Lower Northeastern Region for its sustainable development.

The informants of the research were 398 Thai tourists and 140 foreign tourists visiting the region. Questionnaire and interview were used to collect the data.

For Thai tourist case, it was found that the most needs and uses for information technology of Thai tourists in form of printed media are books while non-printed media are pictures. In addition, internet is the matter of needs and uses of Thai tourists for electronic media. In respect of matter of information, it was found that the most uses of Thai tourists for matter information are the history part of tourist attractions and the locations respectively. Besides, the most needs of Thai tourists for information are the location and the routes respectively. The region's information center is the primary source and Thailand Tourism Authority is the secondary source of Thai tourists for tourism information. The findings from this study can also be summarized that the information from personal sources that is the most frequent use for touring of Thai tourists is to get from their friends while the material needs of Thai tourists are their notebooks. Regarding the language of information, Thai and English languages are needed the most for Thai tourists respectively.

For a problem result, this study has been divided into four parts: problems in terms of form, matter, source and language of information. In terms of form, it was found that some of Thai tourists did not know how to use and get information from some kind of printed matter and media. However, it is a moderate problem in view of Thai tourists.

In the part of matter or details gives in the media, it was found that most of information did not meet needs of Thai tourists. As for the source of information, it was found that there were not many sources of information for tourism but this problem is moderate. As for language side, Thai tourists did not understand information in foreign languages.

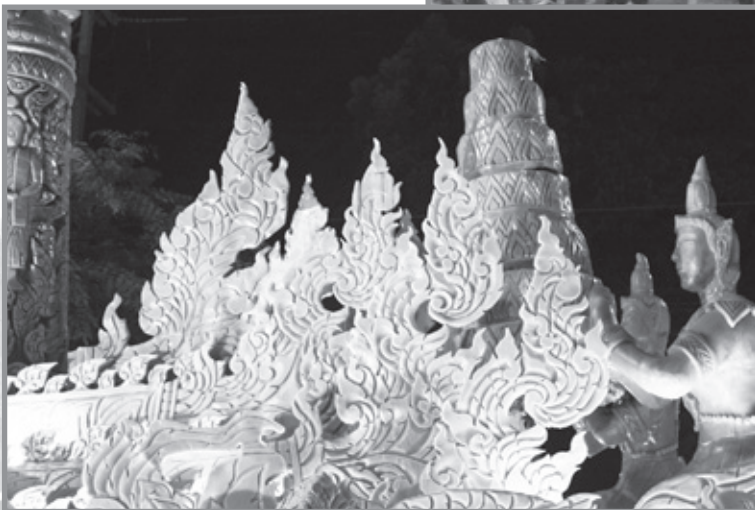
For foreign tourists, it was found that the most needs and uses of foreign tourists for information in form of printed matter are books and pictures for non-printed matter. These results are similar to these of Thai tourists. In addition, internet is the most needs and uses of foreign tourists for electronic media. The source of information preferred by foreign tourists are from Thailand Tourism Authority and the libraries of universities. In addition, information from personal sources are from their books and friends respectively. Information from television program is needed more while information from newspaper is used the most. For language,

English language is the most need and use of foreign tourists and the second language are Chinese and Japanese language respectively.

In terms of problem, it was found that the main problem of foreign tourists is different from that of Thai tourists. For example, how to get information as well as no information needed available are moderate problem in view of foreign tourists. In respect of matter or details shown on media, limitation of information is the main problem of foreign tourists. Moreover, English version is insufficient.

Considering the strategy in regard to information sector, the concerned authorities should take steps to improve their policy for sustainability of the tourism industry in this region as the following:

- 1) Data on website should always be updated both in Thai and English.
- 2) The concerned authorities of both public and private sections should concentrate and cooperation in their working as a team.
- 3) Each province should have and present the same form and standard of information.
- 4) Different forms of advertisement should widely be promoted.

รูปแบบพันธมิตรธุรกิจการท่องเที่ยวระหว่างไทย-กัมพูชา

Tourism Business Alliance Model Between Thailand and Cambodia

พิสมัย ประชานันท์ นิรันดร์ กุลพานันท์ นงลักษณ์ ทองศรี กิ่งแก้ว ปะติตังโซ สมหมาย ปะติตังโซ
 นวมินทร์ ประชานันท์ และรุ่งรัตน์ โสภา

พ.ศ. 2553

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทบทวนสถานการณ์การค้าบริการระหว่างรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ประเทศไทย และเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา 2) ศึกษาปัจจัยเสริมและปัจจัยดิ่งในการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวร่วมกัน และ 3) สร้างรูปแบบการมีส่วนร่วมในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวร่วมกัน กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย 1) ผู้บริหาร/ตัวแทนหน่วยงานภาครัฐด้านการท่องเที่ยวของไทย-กัมพูชา 2) ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวชาวไทยและกัมพูชาที่ประกอบธุรกิจในเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา 3) ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวชาวไทยในรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว และ 4) นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวในรัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว ประเทศไทย และเสียมเรียบ ประเทศกัมพูชา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบสัมภาษณ์ 2) การสนทนากลุ่ม และ 3) แบบสอบถาม สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อหา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ Factor Analysis สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า ในด้านสถานการณ์การค้าบริการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว มีดังนี้

1. ธุรกิจโรงแรม บริษัทนำเที่ยวของไทยส่วนใหญ่ประสานงานติดต่อกันที่พักในเสียมเรียบที่มีผู้ประกอบการเป็นชาวกัมพูชามากกว่าโรงแรมที่มีผู้ประกอบการเป็นชาวไทย

2. ธุรกิจร้านอาหารและภัตตาคาร บริษัทนำเที่ยวของไทยติดต่อกับร้านอาหารที่มีผู้ประกอบการเป็นคนไทยมากกว่า

3. ธุรกิจนำเที่ยว ใช้มัคคุเทศก์ท้องถิ่นซึ่งเป็นชาวกัมพูชาเท่านั้น ผู้ประกอบการไทยบางบริษัทจึงจัดตั้งบริษัทนำเที่ยวที่เป็นบริษัทคู่ค้าในกัมพูชา และยังคงใช้บริการรถนำเที่ยวของบริษัทนำเที่ยวของชาวกัมพูชา

สำหรับปัจจัยเสริม (Push Factors) ที่เป็นสาเหตุให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางมาเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวในเขตพื้นที่รัฐประเศ จังหวัดสระแก้ว และเสียมเรียบ กัมพูชา ได้แก่ ต้องการเรียนรู้และศึกษาศึกษาวัฒนธรรม ประเพณีและประวัติศาสตร์ ต้องการพักผ่อนคลายความตึงเครียด และต้องการหาความรู้และพัฒนาทักษะตามลำดับ ในส่วนของปัจจัยดิ่ง (Pull Factors) ได้แก่ วัฒนธรรมประเพณีที่สะท้อนอัตลักษณ์ของพื้นที่และวิถีชีวิตของคนในชุมชน/ท้องถิ่น แหล่งท่องเที่ยวมีชื่อเสียง เป็นที่รู้จักทั้งในและต่างประเทศ และแหล่งท่องเที่ยวมีอัตลักษณ์เฉพาะไม่เหมือนคนอื่นตามลำดับ

สำหรับรูปแบบพันธมิตรธุรกิจท่องเที่ยวระหว่างไทย-กัมพูชาที่พบ คือ 1) รูปแบบความร่วมมือระหว่างธุรกิจกับธุรกิจ (Business to Business) ประเภท Contractual Agreement แบบเทียม (Pseudo) มีลักษณะเป็นการประสานงานโดยตรงระหว่างผู้ประกอบการทางการท่องเที่ยวกันเองโดยไม่มีหน่วยงานของรัฐหรือภาคเอกชนอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง หรือเป็นการประสานความร่วมมือโดยใช้ความสัมพันธ์ส่วนตัว หรือลักษณะเครือข่ายระหว่างธุรกิจด้วยกัน 2) คณะกรรมการร่วมธุรกิจท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (Cross-Border Tourism Business Collaborative Committee) ในระดับท้องถิ่นประกอบไปด้วยภาครัฐ และภาคธุรกิจ (ธุรกิจท่องเที่ยว) โดยทั้งสองหน่วยงานจะทำหน้าที่ สร้างสิ่งอำนวยความสะดวก ได้แก่ การคมนาคม สาธารณูปโภคพื้นฐาน การสื่อสาร เป็นต้น และ 3) การปรับแก้ข้อตกลงไทย-กัมพูชาในเรื่องการทำวีซ่าเข้าประเทศ หรือเรื่องอื่นๆ โดยมีการเน้นมาตรฐานการปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อตกลง และความร่วมมือระหว่างประเทศ

Abstract

This research aimed to: 1) study the tourism business situations between Aranyaprathet, Sra Kaew province, Thailand and Siem Reap, Cambodia; 2) investigate the push and pull factors on participation processes in collaborative tourism between the two areas; and 3) establish the participation model of the collaborative tourism between the two areas. The samples were: 1) Thai and Cambodian executives/ representatives of public tourism sectors; 2) Thai and Cambodian tourism entrepreneurs in Siem Reap, Cambodia; 3) Thai tourism entrepreneurs in Aranyaprathet, Sra Kaew province, Thailand; and 4) tourists who visited both Aranyaprathet, Sra Kaew province, Thailand and Siem Reap, Cambodia. The research instruments included: 1) in-depth interview; 2) focus group discussion; and 3) questionnaire. The quantitative data were analyzed by percentage, mean, standard deviation and factor analysis; whereas, the qualitative data were analyzed by content analysis technique.

Findings were as follows:

1. Hotel business: Most Thai tour companies cooperated with the hotels in Siem Reap operated by Cambodian entrepreneurs more than Thai entrepreneurs.
2. Restaurant business: Most Thai tour companies cooperated with the restaurants operated by Thai entrepreneurs more than Cambodian entrepreneurs.
3. Leading tour business: Due to the Cambodian law, all tour companies had to use the Cambodian guides. Some Thai entrepreneurs established the tour subsidized companies in Cambodia. In addition, Thai leading tour business entrepreneurs employed the transportation services from the Cambodian leading tour companies.

For the push factors affecting in making decision to visit the tourist attractions in Aranyaprathet, Sra Kaew province, Thailand and Siem Reap, Cambodia were “Need to learn and study the culture, tradition and history,” followed by “Need to take a rest and relax” and “Need to seek for knowledge and skills development, respectively. In addition, the pull factors were “Having local identity of vulture, tradition and ways of life”, followed by “Well-known tourist attractions both in domestic and oversea” and “Unity of tourist attractions,” respectively.

The tourism business alliance model between Thailand and Cambodian found from this study was: 1) The business to business found was a pseudo contractual agreement. This means both Thai and Cambodian tourism entrepreneurs directly cooperated or they cooperated by close relationship or business relatives; 2) The cross-border tourism business collaborative committee should be set up. That is, this local committee should include both from public and tourism business sectors for the purpose of facilitating about transportation, basic consumption and communication, etc; and 3) The Thai and Cambodian VISA agreement or other issues should be adapted based on rules, conditions and agreement.

การจัดการความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในอีสานใต้

Safety Management for Tourism in The Lower Northeastern Part of Thailand

รุ่งรัตน์ หัตถกรรม อาริรัตน์ สมานดุชนี และราเมศร์ พรหมชาติ คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในอีสานใต้ เพื่อศึกษาระดับของปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในกลุ่มอีสานใต้ เพื่อเสนอแนะแนวทางป้องกันและแก้ไขปัญหาด้านความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในอีสานใต้ และเพื่อหาแนวทางและยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ในอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน การวิจัยเรื่องนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยประกอบด้วยแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างและการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยทางการท่องเที่ยวในอีสานใต้ที่พบ ได้แก่ ปัญหาด้านที่พัก ปัญหาการเดินทาง ปัญหาด้านแหล่งท่องเที่ยว ปัญหาด้านธรรมชาติ ปัญหายาเสพติด ปัญหาที่เกิดจากนักท่องเที่ยว และปัญหาที่เกิดจากบริษัทนำเที่ยว

Abstract

The objectives of this research were to study tourism safety problems in the lower northeastern part of Thailand; to study the level problem of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand; to recommend way of protection and problem solution for tourism safety; and to find direction and reliable strategy to strengthen the area based tourism development and management aiming for sustainability. The research was qualitative and quantitative. The instruments of this research were questionnaire, semi-structured interview and interview.

The result of this research shows that the problems of tourism safety in the lower northeastern part of Thailand are the problems from accommodation, traveling, tourism attraction, nature danger, drug, tourists and tourism companies.

การศึกษากลยุทธ์ด้านราคาของผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวในเขตอีสานตอนใต้

A study of pricing strategies in tourism products in the lower northeastern part of Thailand

ปรีชา ปาโนรัมย์ คณะวิทยาการจัดการ

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์คือ เพื่อทราบถึงสภาพทางด้านราคาของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวในปัจจุบัน เพื่อทราบถึงกลยุทธ์ในการตั้งราคาของผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว เพื่อศึกษาแนวทางและยุทธศาสตร์ที่พึงพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ผู้วิจัยได้คัดเลือกผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวเพื่อสำรวจข้อมูลในการทำวิจัย 6 ผลิตภัณฑ์ด้วยกัน ได้แก่ 1) โรงแรม 2) โฮมสเตย์ 3) รีสอร์ท 4) บริษัทนำเที่ยว 5) ร้านขายของที่ระลึก และ 6) ร้านอาหาร ใน 6 จังหวัด (นครราชสีมา, บุรีรัมย์, สุรินทร์, ศรีสะเกษ, อุบลราชธานี และชัยภูมิ) กลุ่มตัวอย่างที่ทำการสำรวจนั้นมีจำนวนทั้งหมด 500 คน

ผลการศึกษาพบว่า สภาพทางด้านราคาของผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว ผลิตภัณฑ์ประเภท โรงแรม โฮมสเตย์และรีสอร์ท มีลักษณะราคาที่แตกต่างกัน ส่วน ร้านขายของที่ระลึก ร้านอาหาร และบริษัทนำเที่ยวมีราคาที่ไม่แตกต่างกัน ด้านปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตั้งราคานั้น ปัจจัยภายในได้แก่ ต้นทุนการผลิตและภาพลักษณ์ของกิจการ ปัจจัยภายนอกได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจ และกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย วัตถุประสงค์ในการตั้งราคาของผลิตภัณฑ์คือ มุ่งรายได้ มุ่งกำไร มุ่งด้านสังคม และมุ่งสร้างภาพลักษณ์ ส่วนการคาดคะเนอุปสงค์ ส่วนใหญ่เจ้าของผลิตภัณฑ์ทุกประเภทจะไม่ทำการสำรวจอุปสงค์ก่อนที่จะตั้งราคา ด้านความไวของราคาที่มีต่อผู้บริโภค ส่วนมากจะมองตรงกันคือ เมื่อตั้งราคาขึ้นมาแล้วราคาจะมีอิทธิพลต่อค่าใช้จ่ายของผู้ซื้อมากที่สุด ด้านกลยุทธ์เชิงราคาของแต่ละผลิตภัณฑ์นั้น ในส่วนของนโยบายการตั้งราคาเจ้าของผลิตภัณฑ์เลือกใช้ การตั้งราคา ณ ระดับราคาตลาด ด้านการเลือกตั้งราคาแบบราคาเดียวหรือตั้งราคาแบบหลายระดับขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ดังนี้คือ ช่วงโปรโมชั่นสินค้าใหม่ ฤดูกาลและเศรษฐกิจ ด้านกลยุทธ์การตั้งราคาตามสายผลิตภัณฑ์นั้น เจ้าของผลิตภัณฑ์เลือกการตั้งราคาในรูปแบบที่แตกต่างกันด้านขนาด ด้านการตั้งราคาตามแนวภูมิศาสตร์ เจ้าของผลิตภัณฑ์เลือกใช้กลยุทธ์การตั้งราคาตามเขต หรือการตั้งราคาจากจุดฐานที่กำหนด ด้านการให้ส่วนลดนั้นมีการให้ส่วนลดตามฤดูกาล และส่วนลดทางด้านการค้า การตั้งราคาสำหรับสินค้าใหม่เลือกการตั้งราคาในระดับที่ต่ำกว่าตลาดเพื่อเจาะตลาด ด้านการตั้งราคาสำหรับสินค้าที่เสียมความนิยมเลือกใช้การตั้งราคาตามระยะเวลาการใช้งานของผลิตภัณฑ์ หรือสภาพของผลิตภัณฑ์ และการตัดสินใจเลือกราคาขั้นสุดท้าย มักจะเลือกใช้วิธีการตั้งราคาโดยดูทิศทางนโยบายของบริษัทเป็นหลัก

ส่วนแนวทางในการเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านนั้น พบว่า เจ้าของผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความต้องการ ดังนี้ 1) สร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านในลักษณะของทัวร์ 2) ให้หน่วยงานราชการโดยเฉพาะ ททท.ทำหน้าที่เป็นผู้เชื่อมประสานหลัก 3) ควรมีกองทุนสนับสนุนในการพัฒนาบุคลากรในผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวทุกระดับชั้น เช่น มีการจัดอบรม ประชุมหรือจัดตั้งชมรมส่งเสริมการท่องเที่ยวเพื่อประจุมวางแผนหรือกำหนดนโยบายต่าง ๆ 4) ในจังหวัดบุรีรัมย์นั้น ควรมีการเปิดทำการค้ากับประเทศกัมพูชาที่บ้านสายตะกุง อำเภอบ้านกรวด จึงจะสามารถเชื่อมโยงการท่องเที่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านได้

Abstract

The objectives of this research were to know the nature of tourism product's price at the present, the pricing strategies of tourism products, the tendency and policy strengthening stably the strong of local tourism management with the neighbor country. The researcher selected 6 tourism products in 6 provinces (Nakonrajsima, Buriram, Surin, Srisaket, Ubonrajtani and Chaiyaphoom) as 1) Hotel 2) Home Stay 3) Resort 4) Tourism Company 5) Souvenir shop 6) Food shop. The sample groups used in this research had 500 persons.

The results of this research were found that in the nature of tourism product's price the products such as Hotel, Home Stay, and Resort had different price nature, but the Souvenir shop, Food shop and Tourism Company had non-different price nature. In the part of the factors influencing to determine the price of tourism products, the internal-factors were cost of production, image of business, the external-factors were the economic situation and the targeted consumers. The objectives of pricing were the income, profit, society, and making of image. For the expectation of demand, the entrepreneurs not mostly explored the demand before pricing. For the affect of price toward to the customer's feeling, the entrepreneurs had mostly same opinion as when the price was determined; the price would be affected more to the customer's expenditure. In the pricing strategy, about the policy of company it was found that the entrepreneurs used the pricing along with the market price. They maybe chose single price or multiple prices depending on the situations as promotion of new goods, season and economic situation. In the strategy of pricing along with the product, they used the pricing of different size. In the strategy of pricing along with the product nature, they used the pricing depending different size of products. For the pricing along with the geography, they used the pricing depending the area or position of product. For the discount, they used the discount along with the season and trade discount. For the new goods, they used lower price than the market. For the depreciation goods, they used the price along with the period of available goods. For the selection of final pricing, they used the pricing intending the policy of company.

For the tendency supporting the tourism with the neighbor country, the entrepreneurs had opinions as 1) it should make the network of tourism with the neighbor country in the model of tour, 2) Thailand Tourism Office should be a main office coordinating with different office both private and public, 3) it should have the fund for developing the personnel in tourism products such as training, meeting etc, 4) In Buriram the government should open free trade with Cambodia at Saitakoo Village, Amphur Bankruad, because it should cooperate with the neighbor country.

การศึกษาภาพลักษณ์การท่องเที่ยวอีสานใต้

A Study of the Tourism Images in the Lower Northeastern Part of Thailand

สายใจ ทันการ สุรัชย์ ปิยานุกูล และจงกล ศิริประภา

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความคิดเห็นหรือภาพที่เกิดขึ้นในใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการท่องเที่ยวตามคำขวัญของแต่ละจังหวัดที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน 2) ศึกษาแนวทางการเชื่อมโยงภาพลักษณ์การท่องเที่ยวอีสานใต้กับประเทศเพื่อนบ้าน มีพื้นที่การวิจัยครอบคลุม 6 จังหวัด คือ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี และชัยภูมิ มีขอบเขตการศึกษาภาพลักษณ์ด้านการท่องเที่ยวตามคำขวัญของจังหวัด เพื่อเป็นข้อมูลให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องนำไปเป็นฐานในการอนุรักษ์ สนับสนุนส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ให้ยั่งยืนเป็นที่รู้จักของประชาชนทั่วไปในประเทศและเป็นที่ต้องการของนักท่องเที่ยวจากต่างประเทศ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคัดเลือกโดยการสุ่มตัวอย่างเฉพาะเจาะจงกลุ่มเป้าหมายจังหวัดละหนึ่งอำเภอ โดยเลือกอำเภอที่มีแหล่งท่องเที่ยวและมีจำนวนนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวมากที่สุด เช่น จังหวัดนครราชสีมา คืออำเภอปากช่อง มีสถานที่ท่องเที่ยว คืออุทยานแห่งชาติเขาใหญ่ จังหวัดบุรีรัมย์ คืออำเภอเฉลิมพระเกียรติ มีสถานที่ท่องเที่ยวคือปราสาทเขาพนมรุ้ง ปราสาทเมืองต่ำ จังหวัดสุรินทร์คืออำเภอเมือง มีสถานที่ท่องเที่ยวคือหมู่บ้านช้าง หมู่บ้านทอผ้าไหมบ้านท่าสว่าง จังหวัดศรีสะเกษ คืออำเภอกันทรลักษ์ มีสถานที่ท่องเที่ยวคือเขาพระวิหาร ผามออีแดง จังหวัดอุบลราชธานี คืออำเภอโขงเจียม มีสถานที่ท่องเที่ยวคืออุทยานแห่งชาติผาแต้ม จังหวัดชัยภูมิคืออำเภอเทพสถิตย์ มีสถานที่ท่องเที่ยว คืออุทยานแห่งชาติป่าหินงาม ทุ่งดอกกระเจียว ขนาดประชากรและกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ ประชากรในพื้นที่ นักท่องเที่ยวชาวไทยนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ และหน่วยงานรัฐบาลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและกำหนดเป็นโควตา จำนวน 10 หน่วยงาน โดยสัมภาษณ์หัวหน้าหน่วยงานทางโทรศัพท์ หน่วยงานละ 1 คน ดังนี้ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา สถาบันการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ระดับอุดมศึกษาองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ตำรวจภูธร อุทยานแห่งชาติ องค์กรสื่อสารมวลชนในท้องถิ่น สำนักงานสาธารณสุข บริษัทขนส่ง จำกัด และสำนักงานพัฒนาชุมชน โดยทำการศึกษาทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือแบบสอบถาม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพคือแบบสัมภาษณ์เชิงลึก การกำหนดขนาดตัวอย่างโดยตารางสำเร็จรูปของ Taro Yamane ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 (ประมาณ 95 %) จำนวน 400 คน ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบสะดวก การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS. ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา หลังจากได้ผลการวิจัยแล้วนำข้อมูลมาสอบถามภาคคุเทศก์ท้องถิ่น

ผลการศึกษาภาพลักษณ์การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ปัจจุบันในมุมมองของกลุ่มเป้าหมายจากคำถามข้อที่ 1 พบว่า นักท่องเที่ยวมาเที่ยวจังหวัดอีสานใต้แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ มาจังหวัดบุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ เพราะสนใจศึกษาศิลปวัฒนธรรม ส่วนนักท่องเที่ยวที่มาจากจังหวัดนครราชสีมา อุบลราชธานี และชัยภูมิ เพราะสนใจศึกษาธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม คำถามข้อที่ 2 นักท่องเที่ยวมีความเห็นต่อภาพลักษณ์การท่องเที่ยวอีสานอย่างไร พบว่า นักท่องเที่ยวมองจุดเด่นจังหวัดอีสานใต้ด้านโบราณสถานโบราณวัตถุ หรือศิลปวัฒนธรรมขอมโบราณ คำถามจากการสัมภาษณ์เชิงลึกนักท่องเที่ยวมีความประทับใจความมีน้ำใจและความมีอัธยาศัยดีของคนภาคอีสาน ให้ความช่วยเหลือให้คำแนะนำเป็นอย่างดี นักท่องเที่ยวต้องการได้รับความสะดวกสบายในการเดินทางจากรถโดยสารประจำทางหรือบริการสาธารณะจากภาครัฐ ตารางการเดินทางที่กำหนดไว้

ไม่ค่อยตรงเวลา การเดินทางมาภาคอีสานเป็นไปตามความคาดหวัง เพราะมีความสะดวกสบายหลายประการ ค่าใช้จ่ายไม่สูง สถานที่ท่องเที่ยวในภาคอีสานควรมีห้องสุขาที่สะอาด มีร้านอาหารที่ถูกสุขลักษณะ สินค้าราคาไม่สูงมากนัก มีที่นั่งพักในแหล่งท่องเที่ยวเพราะสภาพอากาศร้อนมาก ควรเพิ่มเจ้าหน้าที่ประจำแหล่งท่องเที่ยวทุกแห่งเพื่อตอบข้อซักถามนักท่องเที่ยว และการท่องเที่ยวครั้งต่อไปนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ยังไม่ได้คิดว่าจะไปเที่ยวที่ใด หากมีโอกาสและเวลาที่เหมาะสมจะมาจังหวัดอีสานได้อีก การเชื่อมโยงภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้กับประเทศเพื่อนบ้าน ควรพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยววัฒนธรรมขอมให้เป็นรูปธรรม กำหนดให้เป็นยุทธศาสตร์ด้านการท่องเที่ยวที่ชัดเจนถือปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่องไม่ว่าจะเป็นผู้บริหารจังหวัดหรือผู้บริหารท้องถิ่นสมัยใดก็ตาม มีการจัดกิจกรรมการท่องเที่ยววัฒนธรรมขอมอย่างต่อเนื่องและนำหลักการสื่อสารทางการตลาดเชิงบูรณาการมารณรงค์ให้ประชาชนมาเที่ยวด้วยความสมัครใจ

Abstract

The purposes of this study were to study the opinions or images developing in the tourist's minds about current tourism in the lower northeastern part of Thailand accordingly to the motto of each province; and to explore means of linking the images to the neighboring countries. The research area included 6 provinces: Nakornratchasima, Buriram, Surin, Sisaket, Ubonratchatane, and Chaiyapoom. The study focused on the tourism images stated as the province's motto and the collected data would be the information for relating working units to use as a basis for conserving, supporting, promoting and developing the tourism in the lower northeastern part to be steady, well-known among the people inside the country and be the target attractions for the foreign tourists. The participants and samples were recruited by purposive sampling, one district was selected from one province. The districts were chosen because of their tourist attractions and the greatest number of tourists: Pagchong District of Nakornratchasima has Khaoyai National Park, Chalermpragiat District of Buriram has Panomrung Castle and Muangtam Castle, Muang District of Surin has Elephant Village and silk weaving at Tasawang Village, Gantaralag District of Sisaket has Khao Prawiharn Castle and Mo-Edang Cliff, Khongjiam District of Ubonratchatane has Pataem Cliff National Park, and Tepsatit District of Chaiyapoom has Beautiful Stones National Park and Tung Grajiew Moor. The participants of this study were categorized into 3 groups: local people, Thai tourists, foreign tourists. and the purposive sampling with working units relating to tourism and got 10 working places: The Ministry of Tourism and Sports, a secondary school, a tertiary institute, a local administrative organization, a district police station, a national park, a local mass media organization, a public health office, a transportation company limited, and a community development office. Each head of those working places was interviewed. The researchers collected the data as quantitative by questionnaire Taro Yamane Table was employed to specify the sample size at 2SD level of confidence (about 95%). With this Table, the study had 400 participants and applied the convenient random sampling for asking them to answer the questionnaire. The collected quantitative data was analyzed by the SPSS package and qualitative by in-depth interview form. while the qualitative data was analyzed by content analysis. For qualitative study After that local guides of each province were asked. The researchers found the following answers. From the 1st question, the researchers found that the tourists came to visit Buriram, Surin, and Sisaket because they were interested in ancient objects and the best point of these areas was art and culture. The outstanding point of Nakornratchasima, Ubonratchatane, and Chaiyapoom was natural attractions and environment. The tourists gave points of view about the second question that the ancient places and objects or the art and culture of ancient Khom were distinguished. They were impressed by the exceptional hospitality of the people here. The people gave good suggestions and helps and they were kind. The tourists would like conveniences in traveling by bus or public services from

the government sections and they found that the specified time tables were often ignored. Traveling to the lower northeastern part was not different from expectation because there were many conveniences, the expenditure was not high, and the tourist attractions have clean restrooms, hygienic restaurants, the local products were not so expensive, and there should have benches at the tourist attractions because the weather was very hot. The number of officers should be increased for providing information for tourists. The tourists did not have plans for the next trip but if they had chances they would come back at any time. For linking the tourism images with the neighboring countries, the government should develop the Khom cultural streets to be practical true, specify the clear tourism strategies and all the governors or local administrators should be able to pursue continuously. Each province should manage tourism continuously and give information (Integrated marketing communication) to encourage the people to visit by themselves

การศึกษาแนวทางการจัดการทางการตลาดของวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ A Study Guideline for Marketing Management of Small and Micro Community Enterprise in Order to Promote Tourism in Lower North East Thailand

อัจฉรา หลาวทอง อรรณพ แสงภู และสนิทธ พาราษฎร์

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ศักยภาพและปัจจัยที่ส่งเสริมศักยภาพของวิสาหกิจชุมชนในเขตอีสานใต้ที่สามารถดำเนินการในรูปแบบธุรกิจการท่องเที่ยว 2) แนวทางการจัดการทางการตลาดของวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ 3) แนวทางและยุทธศาสตร์ที่พึงพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน กลุ่มประชากรที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ 1) กลุ่มวิสาหกิจชุมชนในเขตอีสานใต้ จำนวน 6 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดชัยภูมิ นครราชสีมา บุรีรัมย์ สุรินทร์ ศรีสะเกษ และอุบลราชธานี ด้วยวิธีการสุ่มโดยไม่ใช้หลักการความน่าจะเป็น แบบวิธีเจาะจงและแบบโควตา ซึ่งมีคุณสมบัติตรงตามเกณฑ์ที่กำหนดเมื่อเปรียบเทียบกับระดับความสำเร็จในการดำเนินงานในระดับที่ยอมรับได้จากสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมพัฒนาชุมชน จำนวน 23 กลุ่ม โดยแบ่งประเภทที่ให้บริการทางการท่องเที่ยว 5 ประเภท ได้แก่ วิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม นิเวศ หัตถกรรม เกษตรกรรมและสุขภาพ 2) นักท่องเที่ยวที่รับบริการทางการท่องเที่ยวของกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ด้วยวิธีการสุ่มโดยใช้หลักการความน่าจะเป็น แบบวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย และใช้การกำหนดกลุ่มตัวอย่างจากตาราง Taro Yamane, (1973) ซึ่งสามารถได้กลุ่มตัวอย่างตามจำนวนกลุ่มวิสาหกิจชุมชนละประมาณ 15 - 20 ราย โดยรวมทั้งสิ้น 400 ราย 3) ตัวแทนหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องในเขตอีสานใต้ ประมาณ 20-25 คน โดยใช้เครื่องมือ ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้างในลักษณะการสัมภาษณ์รายบุคคล และการสนทนากลุ่ม 2) จัดเวทีประชุมย่อย 3) แบบสอบถาม ข้อมูลที่ได้มาทั้งหมดนำมาวิเคราะห์เชิงคุณภาพแบบพรรณนา สรุปคำสัมภาษณ์ และสนทนากลุ่ม และสรุปรายงานการประชุมกลุ่มย่อย และวิเคราะห์เชิงปริมาณแบบสถิติเชิงพรรณนา เพื่อหาการแจกแจงความถี่และร้อยละ ค่ากลางของข้อมูล (ค่าเฉลี่ย) การกระจายตัว (ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน)

จากผลการศึกษาพบว่า การศึกษาศักยภาพของวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ด้านสิ่งดึงดูดใจและจุดขายด้านการท่องเที่ยวของวิสาหกิจชุมชน ได้แก่ 1) การขายแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ 2) เที่ยวชมศึกษาโบราณสถาน โบราณวัตถุ ประเพณีวัฒนธรรมวิถีชีวิต 3) ภูมิปัญญาและผลิตภัณฑ์ด้านหัตถกรรมพื้นบ้าน และเลือกซื้อหา จำหน่ายผลิตภัณฑ์ของฝากและของที่ระลึกพื้นบ้าน เป็นต้น ส่วนศักยภาพด้านสิ่งอำนวยความสะดวกทางการท่องเที่ยวของวิสาหกิจชุมชน ได้แก่ 1) การให้บริการอาหาร 2) สถานที่พักผ่อนพักผ่อน ห้องน้ำห้องสุขา 3) การต้อนรับและนำเที่ยว และศักยภาพด้านการเข้าถึงทางการท่องเที่ยวของวิสาหกิจชุมชน ได้แก่ 1) การประชาสัมพันธ์ จากสื่อและเครือข่ายภาคีต่างๆ 2) ป้ายบอกทาง 3) ช่องทางการซื้อบริการ 4) เส้นทางคมนาคมขนส่งโดยสาร 5) ระบบโทรคมนาคมและข้อมูลสารสนเทศทางการท่องเที่ยว เป็นต้น

ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมศักยภาพทางการท่องเที่ยววิสาหกิจชุมชน ได้แก่ 1) ความสมบูรณ์และความสามารถของทรัพยากรและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว 2) ศักยภาพของพื้นที่และทำเลที่ตั้งของแหล่งท่องเที่ยวและวิสาหกิจชุมชน 3) ความเข้มแข็ง ความสามารถพึ่งตนเองและความร่วมมือของชุมชน 4) การสร้างรายได้และผลประโยชน์ตอบแทน 5) งบประมาณการลงทุนและการสนับสนุนของภาครัฐ เป็นต้น

ผลการศึกษาแนวทางการจัดการทางการตลาดของวิสาหกิจชุมชนการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ พบว่า วิสาหกิจชุมชนต้องมีการวิเคราะห์สถานการณ์ทางการตลาด โดยวิเคราะห์โอกาสทางการตลาด จากจุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรคเพื่อหาศักยภาพทางการท่องเที่ยว ซึ่งควรต้องทำการวิจัยและการเลือกตลาดที่มีความเป็นเอกลักษณ์ทางการท่องเที่ยวของชุมชน ส่วนการวางแผนการตลาด โดยการพัฒนากลยุทธ์ทางการตลาด และการวางแผนโปรแกรมการตลาดด้วยส่วนประสมทางการตลาด โดยใช้หลักการทางการตลาด 9 P's ซึ่งแบ่งออกเป็น 8 ด้าน ได้แก่ ด้านที่ 1 การจัดการผลิตภัณฑ์และองค์ประกอบผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (The Management in Product and Packaging of Tourism) ด้านที่ 2 การจัดการราคาทางการท่องเที่ยว (The Management in Price of Tourism) ด้านที่ 3 การจัดการช่องทางการจัดจำหน่ายทางการท่องเที่ยว (The Management in Place of Tourism) ด้านที่ 4 การจัดการส่งเสริมการตลาดทางการท่องเที่ยว (The Management in Promotion of Tourism) ด้านที่ 5 การจัดการการส่งเสริมกระบวนการซื้อทางการท่องเที่ยว (The Management in Purchasing Process of Tourism) ด้านที่ 6 การจัดการสภาพกายภาพทางการท่องเที่ยว (The Management in Physical evidence of Tourism) ด้านที่ 7 การจัดการบุคลากรทางการท่องเที่ยว (The Management in People of Tourism) และด้านที่ 8 การสร้างหุ้นส่วน เครือข่ายความร่วมมือทางการท่องเที่ยว (The Management in Partnership of Tourism) ส่วนการปฏิบัติการและการควบคุมทางการตลาด โดยมีการจัดองค์การทางการตลาด และการปฏิบัติการทางการตลาด ตลอดจนการควบคุมทางการตลาด ซึ่งมีการกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติและการควบคุมอย่างชัดเจน

ผลการศึกษาแนวทางและยุทธศาสตร์พึ่งพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน พบว่า ควรมีการกำหนดแนวทางการพัฒนาความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน และสร้างแผนการจัดการทางการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่

ข้อเสนอแนะสำหรับกลุ่มวิสาหกิจชุมชน ได้แก่ 1) ควรพัฒนาเป็นอาชีพหลัก 2) ค้นหาศักยภาพของชุมชน 3) การสร้างคู่มือทางการขาย 4) การทำแผนการตลาด 5) ประชาสัมพันธ์และส่งเสริมภาพลักษณ์ 6) การเสริมหลักสูตรการเรียนการสอน และการสร้างความร่วมมือกับสถาบันวิชาการ ส่วนข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ 1) การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยว 2) หน่วยงานภาครัฐร่วมเป็นหุ้นส่วนกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชน 3) บูรณาการหน่วยงานภาครัฐ เอกชน ทั้งประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน ให้เป็นเครือข่าย และข้อเสนอแนะสำหรับหน่วยงานเอกชน ได้แก่ 1) สร้างความร่วมมือกับบริษัทนำเที่ยว สำหรับการท่ววิจัยในครั้งต่อไป ได้แก่ 1) ควรมีการวิจัยแนวทางการสร้างเครือข่ายความร่วมมือและการบูรณาการหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว 2) ควรมีการวิจัยผลกระทบจากการท่องเที่ยวเชิงชุมชนต่อด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม

Abstract

The objectives of this research were to study; 1) the efficiency of factor supplementing to the community enterprises in the lower northeastern part of Thailand, which could be practiced in the pattern of tourism, 2) the tendency of marketing management in the community enterprises of the lower northeastern part of Thailand, 3) the tendency and strategies strengthening stably the strange of local tourism management with the neighbor country. The studied populations were categorized as 1) the first groups was community enterprises in 6 provinces of the lower northeastern part of Thailand as Chaiyaphoom, Nakornrajsima, Buriram, Surin, Srisaket and Ubonrajtani, and made a random only 23 populations from the committee and member of community enterprises, 2) second groups were colleted from 400 tourists getting the service from the community enterprises, 3) third groups were collected from 20-30 representatives of government and private relating with the tourist in the lower northeastern part of Thailand. The used equipments were as 1) structural in-depth interview, 2) Focus groups, 3) the meeting of small group and 4) questionnaire. These collected data were analyzed and synthesized as a qualitative research as well as discussing as content.

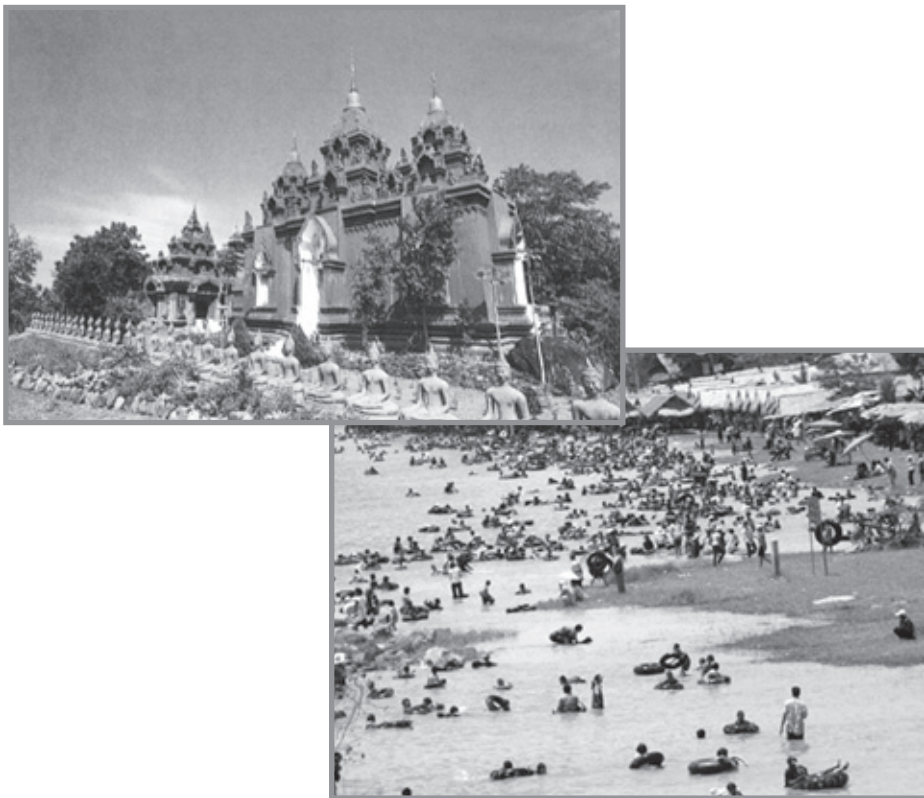
The results were found that in the selling attention capacity of community enterprise it was as 1) Tourism attraction 2) An ancient place, culture and custom of community 3) the wisdom of villagers and products of community. In the capacity of facility in the community it was as 1) servicing of food 2) recreation and rest room 3) welcoming and guiding. In the capacity of entrancing easy to the tourism attraction of community was as 1) advertising by the public relation and various networks 2) the label showing the details of way 3) chance of servicing 4) transportation and 5) the system of tourism information.

The factors influencing to the tourism supplement of community enterprise were as 1) the completion and capacity of resource and the activity of tourism 2) the capacity of area and tourism attraction 3) the strange, cooperation of community 4) the earning of income and rewards and 5) the investment budget and supplement of government.

The results of tourism management tendency in the community enterprise were found that it should be analyzed the situation of market from the weakness, strange, opportunity and treats for meting the capacity of tourism, which it should make the research and determine the image market of tourism in the community. For the market planning, it should develop the market strategies and the marketing composition used the 9 P's principles classified into 8 parts as 1) the management in products and packaging of tourism 2) the management in price of tourism 3) the management in place of tourism 4) the management in Promotion of tourism 5) the management in purchasing process of tourism 6) the management in physical evidence of tourism 7) the management in people of tourism 8) the management in partnership of tourism cooperation network and finally it should manage and control the stage of various plans.

The results of tendency and strategies strengthening stably the local tourism management with the neighbor country were found that it should determine the tendency of cooperation with the neighbor country for determining the local tourism management strategies.

The recommendations for community enterprise were as 1) the development of main career 2) the researching of their capacity 3) the making of selling handbook 4) the making of market plan 5) the public relations and image supplement 6) the support of education curriculum and the making of cooperation with the academic institute. For the government office, it should have as 1) the planning of tourism strategies 2) the partner combination between the government and private 3) the making of network between the government offices, private both Thailand and neighbor country. For the private office, It should have as 1) it should make the research of cooperation and procreative network making in the government office relating with the tourism 2) it should make the research of off action from community tourism toward economic, society and environment.

โครงการวิจัยแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ แบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้

Proposed Guidelines of Development of Local Wisdom Health Tourism in The Lower Northeastern Part of Thailand

ปิยาภรณ์ ศิริภานุมาศ สาธิต ผลเจริญ และกมลรัตน์ สมใจ คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ข้อ 1) เพื่อศึกษาประเภทของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้ ข้อ 2) เพื่อศึกษารูปแบบการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้ ข้อ 3) เพื่อหาแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้ และข้อ 4) เพื่อหายุทธศาสตร์พึงพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือ ประชาชนในพื้นที่ตัวแทนของจังหวัดในอีสานใต้ คือ ชัยภูมิ บุรีรัมย์ และอุบลราชธานี จำนวน 414 คน ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เจาะลึกและการประชุมระดมสมอง ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ประเภทของผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้มี 4 ประเภทคือ

1) ยาสมุนไพร ทั้งในรูปแบบการรับประทาน การทา และการเป่า 2) การนวด จับเส้น การประคบและอบสมุนไพร 3) การผลิตอาหารธรรมชาติเพื่อสุขภาพ 4) การใช้มนต์คาถา การเสกเป่า

2. รูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้มี 2 รูปแบบ คือ

1) การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้ ยังมีสิ่งต้องปรับปรุงคือ ควรมีป้ายบอกทางที่ชัดเจน การจัดวางสิ่งของให้เป็นระเบียบ เรื่องความสะอาด และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ 2) การจัดการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้ให้เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวประเภทอื่นๆ คือ 2.1) เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ ชมโบราณสถานและปราสาทหินต่าง ๆ 2.2) เชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวศึกษาวิถีชีวิต ประเพณี และวัฒนธรรมของชุมชน

3. แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านในอีสานใต้ทำได้โดยให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้มีบทบาทของตนเองอย่างเหมาะสม ดังนี้ คือ 1) เชื่อมโยงการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านอีสานใต้กับแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆที่ใกล้เคียง 2) การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านอีสานใต้ด้วยการให้ผู้ที่มีส่วนได้เสีย (Stakeholder) ได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยว ดังนี้ 2.1) ท้องถิ่นและประชาชนเตรียมความพร้อมทั้งในด้านโครงสร้างพื้นฐาน เครือข่ายชุมชน คุณภาพในการจัดการด้านต่าง ๆ 2.2) หน่วยงานภาครัฐด้านการท่องเที่ยว ควรประสานงานกับท้องถิ่น เพื่อการประชาสัมพันธ์ที่เหมาะสม 2.3) บริษัทนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ ควรมีการประสานงานกับหมอพื้นบ้านและชุมชนเพื่อนัดหมายล่วงหน้า 2.4) นักท่องเที่ยวควรได้ศึกษาข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวโบราณสถาน และศึกษาวิถีชีวิตชุมชน การปฏิบัติที่เหมาะสม ไม่ทิ้งขยะ ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม

4. ยุทธศาสตร์พึงพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ มี 4 ประการ คือ 1) การพัฒนาองค์ความรู้การแพทย์พื้นบ้านร่วมกับประเทศเพื่อนบ้านใกล้เคียง 2) การพัฒนาความเป็นผู้นำด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพแบบภูมิปัญญาพื้นบ้านอีสานใต้ ให้เชื่อมโยงกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์แหล่งอารยธรรมขอมโบราณ ของประเทศกัมพูชา 3) การพึงพาประเทศเพื่อนบ้านเขมรและลาวในฐานะที่เป็นแหล่งสมุนไพร และผลิตภัณฑ์ธรรมชาติต่าง ๆ เพื่อนำมาเสริมสร้างสุขภาพ และ 4) การพัฒนาผลิตภัณฑ์เสริมสร้างสุขภาพพร้อมกันระหว่างประเทศเพื่อนบ้าน เพื่อเป็นสินค้าส่งออกและใช้ร่วมกัน

Abstract

The purposes of this research were 1) to Study the product of local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand 2) to study local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand management form 3) to find out guidelines for development of local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand and 4) to find out the strategies for adhere to enhance the development and management of tourism in group of lower Northeastern province. The study focus on 414 persons who live in the representative area of lower Northeastern Part that are Chaiyapum, Buriram and Ubonrachatanee. The indept-interview and brainstorming were used for the qualitative research. The results were as follows :

1. The product of local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand were 1) Medical herb for healthy by eating, apply at the local area and blow off the herb to the target area. 2)Massage , massage with a bag of heated medical herbs and fumigate with herbs 3) Produce natural food for health 4)Used magic power, holy water and holy oil.

2. The model of local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand management Were 1) Develop the area of health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand by making communication board by side of the road told the way to go to traditional doctor, making their house in order clean and neat and also have some facilities that make life comfortable. 2) Join local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand with other kind of tourism as: 2.1)Link up local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand with historical tourism. 2.2) Integrate local wisdom health tourism in the lower Northeastern Part of Thailand with way of life traditional and culture of the community.

3. The guidelines for development of local wisdom health tourism in lower Northeastern Part of Thailand were 1) To join local wisdom health tourism with other tourism resources. 2) Develop local wisdom health tourism by promote activities participation of the stakeholder as follows. 2.1) Local organization and the people prepare the readiness for satisfaction in infrastructure of the community , community network and quality of health tourism management. 2) Government tourism organization should be contact with the community for public relation in local wisdom health tourism. 3)Tourism company and guides should make early contact with traditional doctor and community for preparing local wisdom health tourism.4) Tourist should study about sanctuary history and culture of the community, appropriate manner while living in the community and do not litter or disturb environment.

4. The Strategies for adhere to enhance the development and management of tourism in group of lower Northeastern province were 1) Develop the local wisdom in health promotion knowledge between the neighbor countries. 2) Develop the leadership in local wisdom health tourism management relate with historical tourism in civilizations of ancient Kamae. 3) The adhere to neighbor countries Lao and Cambodia in the state of the countries that rich in herbage and others natural product for promotion health. 4) Develop product for health promotion together with neighbor countries for export and used together

การจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้

The management of Tourism Authenticity in the Lower Northeastern Part of Thailand

จารุณี ชัยโชตอนันต์ รพีพรรณ พงษ์อินทร์วงศ์ และปิยะนันท์ สายยนต์ปทุม

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

โครงการวิจัยเรื่อง การจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ เป็นโครงการวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความเป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ เพื่อศึกษาระดับความมีสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ เพื่อหาแนวทางการจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ และเพื่อศึกษายุทธศาสตร์พึ่งพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านโดยการวัดระดับความมีสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวจากประสบการณ์การรับรู้เรื่องคุณค่าและความงามจากอัตลักษณ์ของกลุ่มจังหวัด ความเป็นอัตลักษณ์ของกลุ่มจังหวัด นักวิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นเครื่องมือ กลุ่มประชากรคือนักวิชาการและผู้รู้ระดับความมีสุนทรียศาสตร์ของนักท่องเที่ยว นักวิจัยใช้การสำรวจเป็นเครื่องมือ กลุ่มประชากรคือนักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 433 คน และนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติจำนวน 102 คน การหาแนวทางการจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวและการหาแนวทางกำหนดยุทธศาสตร์พึ่งพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน นักวิจัยใช้การจัดเวทีประชุมเป็นเครื่องมือ กลุ่มประชากรคือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวจังหวัด

ผลการวิจัยพบว่า อัตลักษณ์ของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้มีลักษณะที่เป็นเฉพาะของตนเองในเรื่องกิจกรรมที่เกิดจากวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น สำเนียงและภาษาพูดของผู้คน การแต่งกายที่เป็นลักษณะเฉพาะของกลุ่มชาติพันธุ์ บุคลิกลักษณะของผู้คน ความสมบูรณ์ของแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ องค์ความรู้ที่ได้จากแหล่งท่องเที่ยว พิษพรรณไม้พื้นเมือง ผลิตภัณฑ์ผ้าพื้นบ้าน อาหารท้องถิ่น และสถาปัตยกรรมท้องถิ่น

ระดับความมีสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยมีระดับความมีสุนทรียศาสตร์โดยรวมอยู่ที่ระดับ 4 นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีระดับความมีสุนทรียศาสตร์โดยรวมอยู่ที่ระดับ 4 เช่นกัน แต่เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับความมีสุนทรียศาสตร์ระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทยและชาวต่างชาติด้วยค่าสถิติทดสอบ t-test พบว่านักท่องเที่ยวชาวต่างชาติมีระดับความมีสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวแตกต่างจากนักท่องเที่ยวชาวไทยอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในเรื่องความงดงาม คุณค่า และความน่าสนใจในกิจกรรมที่เกิดจากวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น ความงดงามและความน่าสนใจในสำเนียงการพูดภาษาถิ่นของผู้คน ความงดงามและความน่าสนใจในบุคลิกลักษณะเฉพาะของกลุ่มคน ความน่าสนใจขององค์ความรู้ที่ได้จากแหล่งท่องเที่ยว ความงาม คุณค่าและความน่าสนใจของพิษพรรณไม้พื้นเมือง และรสชาติ คุณค่าและความน่าสนใจของอาหารท้องถิ่น โดยที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ จะมีระดับความมีสุนทรียศาสตร์สูงกว่านักท่องเที่ยวชาวไทย

ส่วนแนวทางการจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยวของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้และแนวทางกำหนดยุทธศาสตร์พึ่งพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ผลการวิจัยพบว่า จังหวัดควรหาความเป็นอัตลักษณ์ของตนเองให้พบอย่างจริงจังและแท้จริง สำหรับแนวทางการจัดการสุนทรียศาสตร์การท่องเที่ยว พบว่า จังหวัดควรกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ตั้งแต่ระดับภาคไปจนถึงระดับพื้นที่ และควรจัดกิจกรรมการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับประเทศเพื่อนบ้านในเทศกาลประจำท้องถิ่นที่มีอยู่ โดยเฉพาะกลุ่มจังหวัดที่มีเส้นทางเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้านควรให้ความสำคัญกับเรื่องนี้เป็นอย่างมาก

Abstract

The objectives of this research were to study and image of the Lower Northeastern Part of Thailand, the level of tourism authenticity in the Lower Northeastern Part of Thailand, the tendency of tourism authenticity management in the Lower Northeastern Part of Thailand, and the strategies strengthening stably the strange of tourism development and management liking with the neighbor country. The two instruments were used as the in-depth interview for exploring the image of province and questionnaire for exploring the group of population's opinion toward that image. The explored population was as 433 persons of Thai's tourisms and 102 persons of foreigner's tourisms. There was the making of conference in order to meet third objective using the population relative with the province tourism management.

The results were found that different provinces in the Lower Northeastern Part of Thailand had their image of local culture, custom, pronunciation, language, dressing, personality, nature tourism attraction, knowledge of tourism attraction, local plants, products of cloth, food and architecture.

In the level of tourism authenticity of the Lower Northeastern Part of Thailand, it was found that the tourism authenticity of Thai's tourist was in forth level, but for foreigner in forth level for the same. When it compared between both, statistical value of T-Test was at .05 in the matters as beauty, value. An interesting things of activities occurring form the culture and custom, beauty of language, dressing, personality, and knowledge of tourism attraction, the taste of foods, which the foreigner would have more than Thai Tourists.

In third research question, it was found that the province should look for their real image. For the tendency of authenticity management, it was found that the province should determine their strategies starting from the center to locality and make the activities of culture change between the foreigner in annually festival especially provinces settling near the neighbor country.

โครงการพัฒนานอุทยาน อุทยานแห่งชาติและเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าในเขตอีสานใต้ Development of park, national park and wild animal reserve areas in the lower northeastern part of Thailand

นิรันดร์ กุลทานันท์ ถวิล แสตนตรง และสุนทร ทศสวัสดิ์วงศ์

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์ การศึกษาเรื่องการพัฒนาอุทยาน อุทยานแห่งชาติและเขตพันธุ์สัตว์ป่าในเขตอีสานใต้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแหล่งท่องเที่ยว วนอุทยานอุทยานแห่งชาติ และเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าในเขตอีสานใต้ ศึกษาศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว และรูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งศึกษาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเสริมสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน โดยรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากเอกสารของหน่วยงานและแหล่งความรู้จากอินเทอร์เน็ต สอบถามความคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวจำนวน 400 คน เกี่ยวกับศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยวแล้ววิเคราะห์ข้อมูลโดยโปรแกรม SPSS For Windows และนำกานเสนอผลวิเคราะห์ด้วยตารางแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่ามัธยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้การประชมกลุ่มและสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาพบว่า อุทยานแห่งในเขตอีสานใต้ 9 แห่ง วนอุทยานแห่งชาติ 2 แห่ง และเขตพันธุ์สัตว์ป่า 4 แห่ง กระจายอยู่ในพื้นที่ 6 จังหวัด ในด้านศักยภาพของแหล่งท่องเที่ยว พบว่าในภาพรวมจัดอยู่ในระดับมีศักยภาพมากทั้งด้านกิจการท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยว การคมนาคมเข้าแหล่งท่องเที่ยว ด้านความปลอดภัยส่วนที่อยู่ในระดับปานกลางเป็นด้านที่พ้กแรงด้านอำนวยความสะดวก ด้านข้อมูลข่าวสาร

สำหรับรูปแบบการจัดการแหล่งท่องเที่ยว อุทยานแห่งชาติ วนอุทยานแห่งชาติ มีแนวปฏิบัติที่ใกล้เคียงกัน เพราะเป็นแนวนโยบายที่มอบมาในระดับกระทรวง กรม ซึ่งมีการแบ่งงานในด้านกฎระเบียบของนักท่องเที่ยว งานด้านบริการด้านความปลอดภัย ด้านกิจกรรมและนันทนาการ ด้านการสื่อความหมาย ป้าย การประชาสัมพันธ์ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ด้านการจัดการภูมิทัศน์ และทัศนียภาพ ด้านบริการบ้านพัก ด้านอาหาร ด้านคมนาคมขนส่งยกเว้นในส่วนองเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าที่ค่อนข้างเข้มงวดกับนักท่องเที่ยวในด้านการท่องเที่ยว โดยจะเน้นไปนกิจกรรมศึกษาธรรมชาติเป็นหลัก

ในด้านแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเสริมสร้างความเข้มแข็งของการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านนั้น พบว่ามีการเชื่อมโยงการดำเนินงานในระดับพื้นที่ชายแดนอยู่แล้ว ในด้านการอนุรักษ์ป่าไม้และสัตว์ป่าและน่าจะขยายมาเป็นความร่วมมือด้านการส่งเสริมการท่องเที่ยวได้ในอนาคต

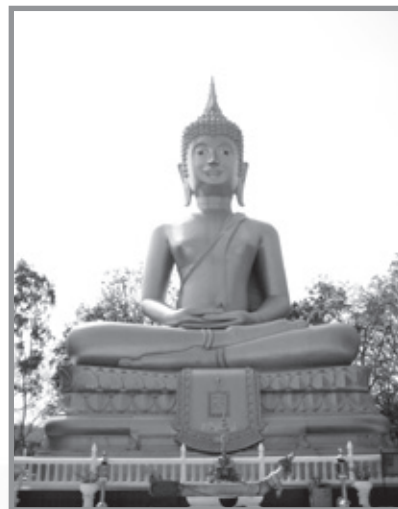
Abstract

The objectives of this research were to develop the park, national park and wild animal reserve area, to study the tourism attraction place, park, national park and wild animal reserve area in lower northeastern part of Thailand, to study the efficiency of tourism attraction place and the management pattern of tourism attraction ; as well as to study the tendency and strategy strengthening stable the strong of local tourism management with the nearby country. This was collected form the document of offices and Internet as well as asked the opinion of 400 tourists ; analyzed by SPSS for Windows , proposed by Table , frequency , percentage , means , standard deviation and made the meeting of relative groups with interviewing.

The results were found that in the efficiency of tourism attraction place it was arranged in more level ; as the activities of tourism , tourism attraction place , transportation , safety and in middle level ; as the place of foyer , facility and news .

The patterns of tourism management were used in the same practice, because it were the policy of Government Ministry divided as the law and practice of tourist , the service of safety , the activity of entertainment , the communication an advertisement label, facility, landscape and outlook management , the service of dwelling , food, transportation ; except the area of wild animal reserve was controlled specially and emphasized the activity of nature study.

In the tendency and strategy strengthening stably the strong of local tourism management with the nearby country , there was already the connection of tourism management in the borderland. In the forest and animal reserve , it could be replaced the policy of tourism supplement cooperation.

การศึกษาศักยภาพการท่องเที่ยวในหมู่บ้านช้างในพื้นที่กลุ่มจังหวัดอีสานตอนใต้ เพื่อการเชื่อมโยงสู่การท่องเที่ยวแบบอื่น ๆ

A study of tourism capacity in Elephant villages in the Lower Northeastern Part of Thailand

สันติ ปานน้อย เชาวลิต ลิมสวย และเสนอ ตริวิเศษ

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อทราบถึงพื้นที่ตั้งของชุมชนเลี้ยงช้างในเขตอีสานใต้ 2) เพื่อทราบถึงศักยภาพของชุมชนเลี้ยงช้างในเขตอีสานใต้ 3) เพื่อศึกษาแนวทางและยุทธศาสตร์พึ่งพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนา และจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน ซึ่งมีการเก็บรวบรวมข้อมูลด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านการเมือง การปกครองในท้องถิ่น แล้วนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาสังเคราะห์โดยการใช้เวทีกระบวนการมีส่วนร่วมจาก 3 ฝ่ายด้วยกัน ได้แก่ 1) ฝ่ายชุมชนประกอบด้วย ผู้เลี้ยงช้าง หรือ ความช้าง ตัวแทนชาวบ้าน ผู้ประกอบการในท้องถิ่น ประชาชนท้องถิ่น 2) ฝ่ายวิชาการประกอบด้วย พระที่ศึกษาเรื่องช้าง อาจารย์มหาวิทยาลัย และ 3) ฝ่ายผู้นำท้องถิ่น ประกอบด้วย นักการเมืองท้องถิ่น ผู้ใหญ่บ้าน เป็นต้น หลังจากมีการทำเวทีดังกล่าวแล้ว จึงนำข้อมูลที่ได้มาผ่านกระบวนการวิเคราะห์ SWOT Analysis และการวิเคราะห์ทางด้าน Site Analysis ซึ่งจะส่งผลให้ได้ข้อเท็จจริงที่แม่นยำยิ่งขึ้น ซึ่งมีข้อสรุปผลดังต่อไปนี้

1. พื้นที่จังหวัดสุรินทร์
 - 1.1 คือ ชุมชนบ้านตากกลาง ต.กระโพ อ.ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์
 - 1.2 คือ ชุมชนบ้านกระโพ ต.กระโพ อ.ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์
 - 1.3 คือ ชุมชนบ้านศาลา ต.กระโพ อ.ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์
 - 1.4 คือ ชุมชนบ้านท่าลาด ต.ศรีณรงค์ อ.ชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์
2. พื้นที่จังหวัดบุรีรัมย์
 - 2.1 คือ ชุมชนบ้านโพนเงิน ต.ท่าม่วง อ.สตึก จังหวัดบุรีรัมย์
 - 2.2 คือ ชุมชนบ้านโนนยาง ต.ท่าม่วง อ.สตึก จังหวัดบุรีรัมย์
 - 2.3 คือ ชุมชนบ้านท่าม่วง ต.ท่าม่วง อ.สตึก จังหวัดบุรีรัมย์
 - 2.4 คือ ชุมชนบ้านทุ่งโพธิ์ ต.ชุมแสง อ.ปะคำ จังหวัดบุรีรัมย์
3. พื้นที่จังหวัดชัยภูมิ

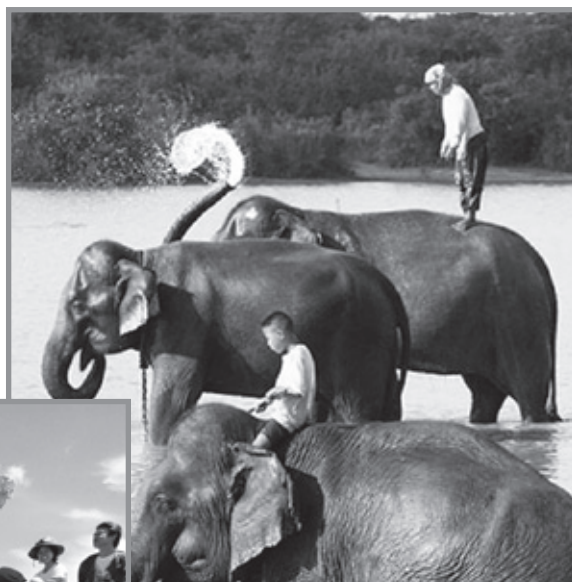
บ้านค้ายหมื่นแก้ว ตำบลบ้านค้าย อำเภอเมือง ชัยภูมิ
4. พื้นที่จังหวัดนครราชสีมา

(ไม่มีชุมชนเลี้ยงช้าง)
5. พื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ

(ไม่มีชุมชนเลี้ยงช้าง)
6. พื้นที่จังหวัดอุบลราชธานี

(ไม่มีชุมชนเลี้ยงช้าง)

พบว่าชุมชนที่มีศักยภาพที่เหมาะสมในการรองรับการท่องเที่ยวแบบ Long Stay ในเขตอีสานตอนใต้ ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ชุมชนบ้านตากกลาง ต.กระโพ อ.ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ มีศักยภาพสูงสุด รองลงมาได้แก่ ชุมชนบ้านกระโพ ต.กระโพ อ.ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ และชุมชนบ้านศาลา ต.กระโพ อ.ท่าตูม จังหวัดสุรินทร์ ตามลำดับจากมากไปน้อย เนื่องจากเป็นชุมชนที่มีช้างอยู่ในพื้นที่มากที่สุด มีศูนย์ คชศึกษาที่ทางองค์การบริหารส่วนจังหวัดสุรินทร์ ตั้งขึ้นเพื่อเป็นที่รวบรวมช้างในจังหวัดสุรินทร์ และเป็นศูนย์ ควบคุม กำกับดูแลช้างในทุกด้าน ขณะเดียวกันในชุมชนมีการสืบทอดด้านประเพณีวัฒนธรรมในชุมชนหลายด้าน ได้แก่ การทอผ้าพื้นบ้าน พิธีกรรมการเซ่นไหว้ผีปู่ตา พิธีกรรมปะกำช้าง เทคนิควิธีการฝึกช้างแบบโบราณ (ส่วย) สมุนไพรที่รักษาโรคของช้าง ลักษณะของช้าง ตลอดจนจรรยาบรรณของชุมชนชาวส่วย ที่เลี้ยงช้างก็มีลักษณะที่โดดเด่นกว่าชุมชนอื่น ๆ ได้แก่ บ้านพักอาศัยจะมี Function ภายในบ้านที่เล่นระดับ ไม่มีการกั้นห้องและบริเวณเชิงชายมีการต่อออกมาคลุมพื้นที่ เพื่อเป็นพื้นที่ให้ช้างอยู่อาศัยในบริเวณข้างบ้าน นอกจากนี้ในบริเวณบ้านพักอาศัย ปรกติจะประกอบไปด้วยบ้านพักอาศัย และยุ้งข้าวเท่านั้น แต่ชุมชนดังกล่าว จะต้องมีการมีเรือนปะกำ (ศาลปะกำ) อยู่ในบริเวณบ้าน และมีพื้นที่ลานเปิดโล่งเพื่อเป็นที่ฝึกช้างหรือฝึกช้าง นอกจากนั้นยังต้องมีพื้นที่ปลูกพืชที่เป็นอาหารทั้งคนและสัตว์ ได้แก่ พืชพวกอ้อย หม่อน สับประรด กระจัง มะม่วง อื่น ๆ เป็นต้น ส่วนในด้านทัศนคติที่มีต่อนักท่องเที่ยว ชนชาวบ้านในชุมชนรู้สึกคุ้นเคยกับการเข้ามา ของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาในชุมชนเกิดความภูมิใจ แต่สิ่งที่ยังต้องปรับปรุงและควรต้องเร่งดำเนินการเป็น ประเด็นแรก คือ การสร้างความสามัคคีในหมู่ของผู้นำท้องถิ่นซึ่งเป็นหัวใจหลักของการพัฒนาท้องถิ่นให้เป็น รูปธรรม ซึ่งถ้าหากผู้นำท้องถิ่นอ่อนแอและขัดแย้งกัน ก็จะส่งผลให้ชุมชนดังกล่าวมีแต่ความถดถอยและจะนำไปสู่การล่มสลายลงในที่สุด

โครงการวิจัยการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับเทศกาล การท่องเที่ยวประจำปีของกลุ่มจังหวัดอีสานใต้

A Development of Cultural Tourism Way Linking with the Annual Tourism Festival in the Lower Northeastern Part of Thailand

ภคณิษา อภิศุภกรกุล และกุลกัญญา ศรีสุข

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อพัฒนาเชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับเทศกาลการท่องเที่ยวประจำปีในกลุ่มอีสานใต้ 2) เพื่อศึกษาความสนใจและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวบนเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับเทศกาลการท่องเที่ยวประจำปีในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ 3) เพื่อประชาสัมพันธ์เชื่อมโยงเส้นทางท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเชื่อมโยงกับเทศกาลการท่องเที่ยวประจำปีในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ 4) เพื่อศึกษาแนวทางและยุทธศาสตร์พึงพาเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน รวมทั้งทดสอบกรอบการวิจัยที่ตั้งไว้ คือ นักท่องเที่ยวจะเดินทางไปท่องเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยวในช่วงที่มีงานประเพณีประจำปีได้อย่างไร และทางใดบ้าง

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษา คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยจำนวน 400 คน โดยการแจกแบบสอบถามและนักท่องเที่ยวยุโรปต่างชาตินับจำนวน 60 คน โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก ถึงการมาท่องเที่ยวในสถานที่และประเพณีประจำปีอย่างไร โดยมีเครื่องมือในการศึกษาคือ แบบสอบถาม ข้อมูลที่รวบรวมได้ นำมาวิเคราะห์โดยโปรแกรมสำเร็จรูป อภิปรายผล และการนำเสนอผล โดยใช้ทั้งสถิติเชิงพรรณนา และสรุปผลการสัมภาษณ์เจาะลึกโดยวิธีการพรรณนาเช่นเดียวกัน

จากการศึกษาพบว่า นักท่องเที่ยวนิยมเดินทางมาท่องเที่ยวสถานที่ต่าง ๆ พร้อมกับเดินทางไปเที่ยวชมงานประเพณีประจำปีของจังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้ง 6 จังหวัด โดยการเดินทางแต่ละครั้งนักท่องเที่ยวนิยมเดินทางด้วยรถส่วนตัวมากที่สุด เป็นอันดับแรก และนิยมเดินทางไปท่องเที่ยวยังสถานที่ต่าง ๆ ภายในจังหวัดนั้น ๆ ให้มากที่สุดภายในวันเดียว นอกจากนี้นักท่องเที่ยวจำเป็นต้องแสวงหาสถานที่พักผ่อนและต้องการรับทราบข้อมูลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานประเพณีประจำปีที่เกิดขึ้น อาทิ ประวัติความเป็นมาของงานประเพณี หรือความหมายในการจัดพิธีที่เกิดขึ้นเพื่อนำไปบอกต่อหรือเล่าให้กับครอบครัว หรือเพื่อนฟังต่อไป เมื่อนักท่องเที่ยวเดินทางกลับไปยังบ้านของตนเองแล้วอีกด้วย

นอกจากนี้แนวทางการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวแบบยั่งยืนก็ยังคงเป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ อยากให้เกิดขึ้น เพื่อเป็นการทำให้แหล่งท่องเที่ยวสามารถคงอยู่ได้ อีกในอนาคตต่อไปอีกนานแสนนาน

Abstract

The purposes of this research were 1) to develop connect to the way of cultural tourism with annual festival in south eastern. 2) to study the interesting and behavior of the tourist on the way of cultural tourism connect to the annual festival in south eastern group 3) to publicize connect to the way of cultural tourism with the annual festival in south eastern, and 4) to study the way and dependent strategies support the powerful development and the management of the tourism of south eastern group area to the permanent connect to the neighbor country group also test the research frame was : How the tourist will travel to the tourism place on annual traditional and what way they will go ?

The sample of this research were 400 Thai tourists by answer the questionnaire and 60 Foreigner tourists by depth interview about the way they travel in this place and the annual traditional. The tool for this research was the questionnaire. The data were collected and analysis by readymade program. Debate and present the result by narrative statistic and assumed result of depth interview by narrative,too.

From this research was found that the tourists prefer to travel to various places with see the annual traditional of all six province in the south eastern. Each traveling ,the tourist prefer to travel by their own car most and prefer to travel to various places in each province most in one day. Besides, the tourists necessary to seek for the accommodation and know the various data about the tourism place and data about the annual festival such as the traditional history or the meaning of the ceremony to tell their family or their friends when they come back home.

Besides, the way to develop the permanent tourism is the things which Thai and foreigner tourists would like to be occur for the way to make the tourism place still remain in the future for long time.

การศึกษาการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์

A Distributional Study of Tourism Source in the Group of The Lower Northeastern Part of Thailand by Geographic Information System

วิไลรัตน์ ยาทองไชย ชูศักดิ์ ยาทองไชย และพวงเพชร ราชประโคน

คณะวิทยาศาสตร์

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การศึกษาการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์มีวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเพื่อศึกษาการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้โดยใช้ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ และเพื่อหายุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ มีการดำเนินการวิจัยคือ 1) การศึกษาและรวบรวมข้อมูลเพื่อการนิยามจัดประเภทแหล่งท่องเที่ยว เก็บข้อมูลเชิงพื้นที่และข้อมูลเชิงคุณลักษณะ 2) จัดทำฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้โครงสร้างฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ (Relational Database Model) 3) จัดทำซอฟต์แวร์ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ 4) การนำเสนอวิเคราะห์ข้อมูล และสรุปผล โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ 1) แบบสำรวจเพื่อเก็บข้อมูลคุณลักษณะ 2) จัดทำฐานข้อมูลแหล่งท่องเที่ยวโดยใช้โครงสร้างฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ (Relational Database Model) 3) จัดทำซอฟต์แวร์ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ 4) การนำเสนอวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล โดยใช้เครื่องมือในการวิจัย คือ 1) แบบสำรวจเพื่อเก็บข้อมูลคุณลักษณะ 2) เทคโนโลยีการหาตำแหน่งบนพื้นโลกจากดาวเทียม (GPS) เพื่อเก็บตำแหน่งข้อมูลเชิงพื้นที่ 3) ซอฟต์แวร์ ArcView 3.2 a Microsoft Access Microsoft Visual Basic 6.0 สำหรับพัฒนาระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ 4) ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้เพื่อแสดงและวิเคราะห์แนวโน้มการกระจายตัว และ 5) การจัดประชุมตัวแทนการท่องเที่ยวทั้ง 6 จังหวัด เพื่อหาแนวทางในการบริหารจัดการและวางยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ ทำให้ได้ผลของการวิจัย ดังนี้

1) การนิยามและจัดประเภทแหล่งท่องเที่ยวโดยยึดหลักแหล่งท่องเที่ยวที่มีค่าพิกัดบนพื้นโลกซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ ประเภทธรรมชาติ จำนวน 100 แห่ง ประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณคดี จำนวน 120 แห่ง ประเภทศิลปวัฒนธรรมและประเพณี จำนวน 24 แห่ง และประเภทสิ่งก่อสร้างที่มนุษย์สร้างขึ้น จำนวน 24 แห่ง

2) ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ สามารถนำเสนอข้อมูลเชิงพื้นที่โดยการแบ่งเป็นข้อมูลของแผนที่ (Layer) เป็น 8 ชั้นข้อมูลดังนี้ ดังนี้ (1) เขตการปกครองในระดับอำเภอและจังหวัด (2) แหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ (3) แหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ โบราณสถาน โบราณวัตถุ (4) แหล่งท่องเที่ยวประเภทศิลปวัฒนธรรมและประเพณี (5) แหล่งท่องเที่ยวประเภทสิ่งก่อสร้างที่มนุษย์สร้างขึ้น (6) เส้นทางรถไฟ (7) ถนน (8) ที่ว่าการอำเภอ และมีฟังก์ชันในการแสดงการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวใน 4 ลักษณะ คือ การกระจายตัวตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยว การกระจายตัวตามช่วงเวลาที่ค้นพบแหล่งท่องเที่ยว การกระจายตัวตามประเภทและช่วงเวลาที่ค้นพบแหล่งท่องเที่ยว และการกระจายตัวตามระยะทางจากตัวจังหวัดถึงแหล่งท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีฟังก์ชันช่วยในการทำงานคือ ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวทั้งหมด ค้นหาแหล่งท่องเที่ยวแยกตามจังหวัด แสดงชื่อแหล่งท่องเที่ยว และการซ่อนชื่อแหล่งท่องเที่ยว

3) ระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์แหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ สามารถนำเสนอข้อมูลเชิงคุณลักษณะของแหล่งท่องเที่ยว ดังนี้ ชื่อแหล่งท่องเที่ยว ประเภทแหล่งท่องเที่ยว ที่ตั้งระยะทางจากจังหวัดถึงแหล่งท่องเที่ยว เวลาในการเดินทางโดยประมาณ ข้อมูลทั่วไปของแหล่งท่องเที่ยว จุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยว กิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว วิธีการเดินทางจากจังหวัดถึงแหล่งท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวกในแหล่งท่องเที่ยว และรูปภาพแหล่งท่องเที่ยว โดยนำเสนอเป็นหน้าต่างแสดงข้อมูลเมื่อคลิกเลือกจากตำแหน่งของแหล่งท่องเที่ยว

4) ลักษณะการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในจังหวัดอีสานใต้ มี 4 ลักษณะ คือ

- การกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์จำนวนมากที่สุด จังหวัดที่พบแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุดคือ นครราชสีมา ลักษณะการกระจายตัวไม่มีทิศทางที่แน่นอน

- การกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามปีที่พบและพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวซึ่งแบ่งเป็น 3 ช่วงเวลา ช่วงที่มีจำนวนแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด คือ ช่วง พ.ศ. 2526 - พ.ศ. 2550 รองลงมาคือ ช่วงอดีต - พ.ศ. 2500 และช่วง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2525 โดยในทุกช่วงลักษณะการกระจายจะไม่มีทิศทางที่แน่นอนกระจายตัวอยู่ทั่วไปในพื้นที่

- การกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยวกับปีที่พบและพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ช่วงอดีต - พ.ศ. 2500 มีการพบแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ มากที่สุด จังหวัดที่พบแหล่งท่องเที่ยวหนาแน่นที่สุดคือ นครราชสีมา ช่วง พ.ศ. 2501 - พ.ศ. 2525 พบแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติมากที่สุด จังหวัดที่พบแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด คือ นครราชสีมา ช่วง พ.ศ. 2526 - พ.ศ. 2550 เป็นช่วงที่มีจำนวนแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุด เป็นแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติมากที่สุด จังหวัดที่พบแหล่งท่องเที่ยวหนาแน่นที่สุดคือ อุบลราชธานี

- การกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามระยะทางจากตัวจังหวัดถึงแหล่งท่องเที่ยว โดยแบ่งช่วงของระยะทางออกเป็น 6 ช่วง พบว่า ระยะทางที่พบแหล่งท่องเที่ยวมากที่สุดคือ ระยะทางมากกว่า 90 กม. จังหวัดที่พบมากที่สุดคือ อุบลราชธานี ระยะทางที่พบรองลงมาคือ 0-10 กม. จังหวัดที่พบมากที่สุดคือ อุบลราชธานี ระยะทาง 51-70 กม. จังหวัดที่พบมากที่สุดคือ นครราชสีมา ระยะทาง 31-50 กม. จังหวัดที่พบมากที่สุดคือ นครราชสีมา ระยะทาง 11-30 กม. จังหวัดที่พบมากที่สุดคือ นครราชสีมา และระยะทางที่พบแหล่งเที่ยวน้อยที่สุดคือ 71-90 กม. จังหวัดที่พบมากที่สุดคือ ชัยภูมิ

5) แนวโน้มการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ มี 4 ลักษณะตามลักษณะการกระจายตัวคือ

- แนวโน้มการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยวพบว่า ปัจจุบันกลุ่มจังหวัดอีสานใต้มีแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์กระจายตัวอยู่หนาแน่นมากที่สุด ส่วนแหล่งท่องเที่ยวที่มีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นคือ ประเภทธรรมชาติ ประเภทศิลปวัฒนธรรม และประเภทสิ่งก่อสร้างฯ

- แนวโน้มการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามปีที่พบและพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวพบว่า ในช่วงเวลาต่อไปความหนาแน่นของแหล่งท่องเที่ยวจะมีจำนวนมากขึ้น

- แนวโน้มการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามประเภทของแหล่งท่องเที่ยวกับปีที่พบและพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ต่อไปในอนาคตแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ประเภทสิ่งก่อสร้างฯ ประเภทศิลปวัฒนธรรม จะมีความหนาแน่นมากขึ้น

- แนวโน้มการกระจายตัวของแหล่งท่องเที่ยวตามระยะทางจากตัวจังหวัดถึงแหล่งท่องเที่ยว พบว่า ระยะทาง 0-50 กม. จะมีความหนาแน่นของแหล่งท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้นโดยเน้นที่แหล่งท่องเที่ยวประเภท สิ่งก่อสร้างฯ และประเพณีศิลปวัฒนธรรมฯ

6) แนวทางการวางแผนยุทธศาสตร์เพื่อสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวของกลุ่ม จังหวัดอีสานใต้ พบว่า กลุ่มจังหวัดอีสานใต้พบแหล่งท่องเที่ยวประเภทประวัติศาสตร์ฯ จำนวนมากที่สุด ควรได้รับการส่งเสริม พัฒนา และปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นและควรมีการสร้างเส้นทางท่องเที่ยวเพื่อเชื่อมโยง การท่องเที่ยวด้านประวัติศาสตร์ไปยังประเทศเพื่อนบ้าน นอกจากนี้ยังพบแหล่งท่องเที่ยวประเภทธรรมชาติ ประเภทธรรมชาติ ประเภทศิลปวัฒนธรรม และประเพณีสิ่งก่อสร้างฯ ซึ่งอยู่ในลักษณะกระจายตัวที่ไม่มีทิศทาง และมีระยะทางที่ใกล้กันในแต่ละแหล่งท่องเที่ยว หากมีการวางแผนเพื่อจัดเส้นทางท่องเที่ยวที่เหมาะสมและ สร้างสถานที่แวะพักระหว่างแหล่งจะเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวในกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ให้ดียิ่งขึ้น

Abstract

The purposes of this study were to investigate the scattering of tourist attractions in the provinces of the Lower Northeastern region through the geographical information system (GIS). Also to analyze the tendency of the scattering of tourist attractions in the provinces of the Lower Northeastern region, and to find out the dependent strategies which enhance the strengths, development and management of tourism in the provinces of the Lower Northeastern region. The research methodologies employed were: 1) studying and collecting data about types of tourism based on area and characteristic data ; 2) constructing the database of tourist attractions using the relational database model ; 3) designing the GIS software ; 4) presenting the results of data analyzing and conclusions using the following instruments : 1) questionnaire for the characteristic data collecting ; 2) global positioning system for the area data collecting ; 3) employing ArcView 3.2 a Microsoft Access Microsoft Visual Basic 6.0 for developing the GIS ; 4) using GIS of tourist attractions in the provinces of the Lower Northeastern region to illustrate and analyze the tendency of the scattering ; and 5) arranging focused groups of tourist representatives from 6 provinces to find out the tendency of management administration and strategies of tourism in the provinces in Lower Northeastern region. The findings were as follows:

1) Based on the global positions, there were 4 types of tourist attractions found, i.e. 100 natural sites , 120 historical sites, 24 cultural and festival sites, and 24 human-made sites.

2) Based on the GIS of tourist attractions in the provinces of the Lower Northeastern region, there were eight layers of area data, namely, administrative routes, natural sites, historical sites, cultural and festival sites, human-made sites, rail's lines, road, and district offices. The four functions of the scattering of tourist attractions were found. There were the scattering based on types of tourism, duration of tourist attractions' discovery, types and duration of tourist attractions' discovery, and the distance from city to tourist attractions. In addition, the functions in working assistance, including, discovering the tourist attractions as a whole, in each province, by name, and hidden name of tourist attractions as a whole, in each province, by name, and hidden name of tourist attractions were found.

3) The GIS of tourist attractions in the provinces of the Lower Northeastern region can be presented as the characteristic data of tourist attractions in the following : names, types, locations, distance form city, approximate time for travel, general information, outstanding points, activities, how to get to that site from city, supporting services, and pictures. These present by choosing and clicking at each tourist attraction.

4) There were four types of scattering of tourist attractions in the provinces in Lower Northeastern region as follows:

- Types of tourism : the historical sites were found most, followed by natural sites, cultural sites, and human-made sites, respectively. The tourist attractions which no directions found most are in Nakhon Ratchasima, followed by Ubon Ratchathani, Chaiyaphum, Sri Sa Ket, Surin and Buriram, respectively.

- Duration of tourist attractions' discovery and developing to be the tourist attractions : this can be classified into three periods, including , from the ancient times

- 2500 B.E., from 2501-2525 B.E., and 2526-2550 B.E., respectively. The most period found with 119 tourist attractions was from 2501-2525 B.E., followed by 88 tourist attractions from the ancient times-2500 B.E., and 60 tourist attractions from 2501-2525 B.E., respectively. All periods have no directions of the scattering of tourist attractions.

- Types and duration of tourist attractions' discovery and developing to be the tourist attractions : the duration from the ancient times-2500 B.E., found the historical sites most at 88 tourist attractions, followed by natural and cultural sites, respectively. There were no human-made sites in this period. The tourist attractions found most were in Nakhon Ratchasima. From 2501-2525 B.E., there were found the most, 60 natural sites, followed by historical, human-made and cultural sites, respectively. The tourist attractions found most were in Nakhon Ratchasima. From 2526-2550 B.E., there the most were, found 119 natural sites, followed by cultural, human-made and historical sites, respectively. The tourist attractions found most were in Ubon Ratchathani.

- The distance from the city to the tourist attractions : there were six types of distance, namely, from 0-10 km. from 11-30 km., from 31-50 km., from 51-70 km., from 71-90 km., and more than 90 km. The findings prove that 77 tourist attractions were found 90 km. away. From the city the highest proportion (28.84%) : these were found most in Ubon Ratchathani. There were 47 tourist attractions (17.60 %) at 0-10 km. from the city : these were found most in Ubon Ratchathani. There were 45 tourist attractions (16.85 %) at 51-70 km. from the city : these were found most in Nakhon Ratchasima. There were 32 tourist attractions (11.99 %) at 11-30 km. from the city : these were found most in Nakhon Ratchasima. There were 31 tourist attractions (11.61 %) which were found the least at 71-90 km. from the city : these were found most in Chaiyaphum.

5. There were four aspects of the tendency of the scattering of tourist attractions in the provinces of the Lower Northeastern region as follows:

- Types of tourism : this found that the historical sites were scattered in terms of the density most at present. In addition, the density of the natural, cultural and human-made sites tend to be increased.

- Duration of tourist attractions' discovery and development to be the tourist attractions : this found that the tendency of the density of tourist attractions will be increased in the future.

- Types and duration of tourist attractions' discovery and development to be the tourist attractions : this found that the density of the natural, human-made and cultural sites will be increased in the future.

- The distance form city to tourist attractions : this found that the density of the tourist attractions located which are far from 0-50 km. The city will be increased, especially, the human-made and cultural sites.

6. In terms of the strategy planning for enhancing the strengths in development and management of tourism in the provinces of the Lower Northeastern region, it found that the historical sites which were found most should be supported, developed, improved, and constructed the historical routes between the Lower Northeastern provinces of Thailand and her neighboring countries. In addition, the natural, cultural and human-made sites which have no directions and are far from each other should be developed in terms of building up the resting areas in order to support the tourism in the provinces of the Northeastern region.

แนวทางการจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ Guideling for Landscape Tourism Management in The Lower Northeastern Part of Thailand

สมบัติ ประจัญสานต์ ดนัย นิลสกุล และจักรกริช พรหมราษฎร์
พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การศึกษาแนวทางการจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวในเขตอีสานใต้ มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ประการ ได้แก่ เพื่อศึกษาบริบทของชุมชน สภาพทางกายภาพและสภาพการจัดการ ภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยว ศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อสภาพและการจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวของเจ้าบ้านและผู้มาเยือน แล้วนำเสนอแนวทางการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ แหล่งท่องเที่ยวเชิงชมวิถีชีวิตในชนบท และแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ-เชิงเกษตร รวมถึงเพื่อทราบยุทธศาสตร์พึ่งพาเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน โดยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อการออกแบบสร้างสรรค์ทางภูมิสถาปัตยกรรม ซึ่งอาศัยการสำรวจ การสัมภาษณ์เชิงลึกการเสนอแนวทางการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยว รวมทั้งการสังเกต การร่วมประชุม โดยศึกษาจากกรณีศึกษา 3 กรณี ได้แก่ ปราสาทเมืองต่ำ บ้านโคกเมือง ตำบลจระเข้มาก อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ชุมชนบ้านสวาย ตำบลสวาย อำเภอเมืองจังหวัดสุรินทร์ และป่าชุมชนบ้านละลอก - กระสัง บ้านละลอกกระสัง ตำบลเขาคอก อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ จากการศึกษาพบว่า แต่ละกรณีศึกษามีบริบทของชุมชนที่มีผลต่อการท่องเที่ยวตามองค์ประกอบของแหล่งท่องเที่ยว 5 องค์ประกอบได้แก่ ในพื้นที่มีสิ่งดึงดูดใจที่หลากหลาย มีปัญหาเรื่องการเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยวสำคัญและการเข้าถึงที่ไม่สะดวก แต่มีสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานที่สามารถพัฒนาได้ และควรส่งเสริมกิจกรรมบริการเกื้อหนุน เพื่อให้เกิดอาชีพที่หลากหลายในชุมชนและเจ้าบ้านมีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยว แต่มีความลักษณะร่วมกันของความไม่พร้อมด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยว โดยชุมชนกรณีศึกษาแต่ละแหล่งท่องเที่ยวมีองค์ประกอบของจินตภาพของเมืองในระดับความชัดเจนที่แตกต่างกัน พบการตั้งถิ่นฐานเป็นกลุ่มเครือญาติ โครงสร้างหมู่บ้านมีระบบถนนเป็นตาราง จัดสรรการใช้ประโยชน์ที่ดินในหมู่บ้านเป็นเขตพักอาศัย รอบนอกเป็นเขตเกษตรกรรม สำหรับความละเอียดและความหมายของชุมชนเมืองเป็นชนิดละเอียดและมีโครงสร้างรายละเอียดโดยส่วนรวมของพื้นผิวและการตกแต่งลดทอน หน้าตาที่ปรากฏในก่อนสม่าเสมอและในชุมชนจะมีที่ว่างโล่งในชุมชนเมือง ได้แก่ บริเวณลานกลางบ้าน และมีที่ว่างระหว่างทางสัญจรที่มีกลุ่มอาคารบ้านเรือนตั้งอยู่สองฝั่งของถนนที่มีความรู้สึกว่ามีกรล้อมน้อย การสร้างบ้านเรือนไม่ประณีตบรรจงมากนักและไม่พบเรือนที่แสดงเอกลักษณ์อีสานพื้นถิ่น สภาพการจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวของชุมชนยังไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นรูปธรรมหรือมีความเหมาะสมเท่าที่ควร โดยส่วนใหญ่ยังขาดการออกแบบและการกำหนดมาตรการควบคุมและส่งเสริม เพื่อรักษาคุณค่าและความหมายของทรัพยากรท่องเที่ยวและพบสภาพการจัดการด้านภูมิสถาปัตยกรรมที่ไม่เป็นรูปธรรม แยกส่วนขาดการมีส่วนร่วมระหว่างชุมชนเจ้าบ้าน หน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลแหล่งท่องเที่ยวและหน่วยงานองค์การบริหารส่วนตำบลในพื้นที่

ความคิดเห็นของเจ้าบ้านที่มีต่อสภาพและการจัดการภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยวกรณีศึกษานั้น ย่อมมีความแตกต่างในรายละเอียดแต่ละสรุปผลในภาพรวมพบว่า เจ้าบ้านยังคงแสดงความคิดเห็นอย่าง กว้าง ๆ ในระดับนามธรรมเชิงนโยบาย ยังไม่สามารถลงสู่แนวปฏิบัติ เป็นมาตรการควบคุมมาตรการ ส่งเสริมได้เช่นเดียวกับความคิดเห็นของผู้มาเยือน

แนวทางการออกแบบภูมิสถาปัตยกรรมทางการท่องเที่ยว สามารถแยกเป็นมาตรการควบคุม และ มาตรการส่งเสริม เช่น การกำหนดขอบเขต กิจกรรม ความสูง ระยะห่าง มุมมอง รูปแบบเอกลักษณ์ พื้นถิ่น การใช้วัสดุก่อสร้าง สี สัน พืชพันธุ์ที่ส่งเสริมบรรยากาศ สำหรับข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปควรเน้นการวิจัยแบบปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมตามแนวคิดของการพัฒนาการท่องเที่ยวยั่งยืน

Abstract

The Study of Guideling for Landscape Tourism Management in The Lower Northeastern Part of Thailand. The objectives of the study are : (I) to study community context, physics condition and Landscape Tourism Management condition, (II) to study condition and Landscape Tourism Management condition comment by hosts and guests, (III) to submit Guideling for Landscape Tourism Management of history tour source, Rural tourism source, Ecotourism or Agro-tourism source. *IV) to know energetic strategy to develop and tourism management in The Lower Northeastern Part of Thailand in contact with neighbor country group to Sustainable Tourism. The Research method are quality research by survey, observe, In-depth interview for Landscape design to 3 case studies : Prasat Mueng-tum Kok-mueng village prakoonchai District in Buriram Provice, Saway village community Mueng District in Surin Provice and Lahook-krasang village wilds prakoonchai District in Buriram Provice. This discover are 3 case studies have 5 tourism source elements, i.e. Have varies attraction but have contract tourism source and accessibility problems, have amenities able to develop, support to ancillary service as varied occupation in community and Hosts have good attitude for tourism but not completely about Tourism Management and Landscape Tourism Management. 3 case studies have image of city, i.e. path. Edge, district. Node and landmark in differ level. To set dwelling as relative, village structure roads are grid system, divide land use as dwelling zone inside village and agriculture zone outside village, to have overhaul path and contract inside and outside village, to have important edge in a line of water sources and a line of wilds or law edge such as ; ancient source bounds and national park bounds, to hame fine grain pattern and uniform texture, in village have urban space, i.e. plaza and corridor space. To built a house are not labored and not Isan natives styles. To not design & develop Landscape Tourism Management as edge, district, node, open space, path & park, view & landmark, a building & environs structure and plant by control intentions and support intentions about valuation & meaning tourism source and not participation between host, tourism department and the administration of a country.

The host comments about Landscape Tourism Management conditions are differ in detail but are not special comment, do not lead to control intentions and support intentions, as the same as guest comment. The Guideling for Landscape Tourism Management are divide control intentions and support intentions, i.e. to assign edge, activity, high, between distance, view, Isan natives styles, natives materiel, color and plants to natives atmosphere. The next research submit are participation research follow Sustainable Tourism concept.

แนวทางกรพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้

Development of Elephant Villages as a Tourist Attraction in South Isan

สมภาพร คล้ายวิเชียร เกษสุดา บุรณพันธ์ศักดิ์ และกัญธิมา นาคนินชาติ

พ.ศ. 2550

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์อยู่ 4 ประการ คือ ศึกษาแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้ ศึกษาจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรคในการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้ ศึกษาแนวทางการพัฒนาพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้ และศึกษายุทธศาสตร์พึงพาเพิ่มเสริมสร้างความเข้มแข็งการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืนโดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน

วิธีการศึกษาครั้งนี้ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเชิงลึกในการสำรวจที่อยู่ ที่มา และจำนวนเชือกของช้างในอีสานใต้ 6 จังหวัดและส่วนที่ 2 ใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานของอำเภอที่ท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้จากกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นนักท่องเที่ยว จำนวน 400 ชุด และบริษัทนำเที่ยว จำนวน 20 ชุด นอกจากนี้ใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติที่มีต่อผลกระทบของการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้ จากกลุ่มตัวอย่างประชากรที่เป็นประชาชนในพื้นที่ ครัวชาย จำนวน 100 ชุด และเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในแหล่งท่องเที่ยว จำนวน 3 ชุด โดยมีจุดประสงค์เพื่อทราบข้อมูลในด้านความพร้อมของพื้นที่ที่จะเป็นแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างได้ และทราบข้อมูลเกี่ยวกับจุดอ่อน จุดแข็ง โอกาส และอุปสรรคในการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้าง

เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้าง ผลจากการศึกษาพบว่า

1. จากการสำรวจเชิงลึกเกี่ยวกับที่อยู่ ที่มา และจำนวนเชือกของช้างพบว่า มีช้างอยู่ที่ อ.เขวาสี และ อ.เมือง จ.ชัยภูมิ จำนวน 6 เชือก อ.จอมพระ อ.เขวาสินรินทร์ อ.เมือง อ.ชุมพลบุรี และ อ.ท่าตูม จ.สุรินทร์ จำนวน 84 เชือก อ.สตึก และ อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ จำนวน 84 เชือก รวมทั้งสิ้นจำนวน 175 เชือก

2. ส่วนใหญ่จะประสบปัญหาเรื่องการไม่มีพื้นที่เลี้ยงช้าง เนื่องจากป่าไม้ถูกทำลาย ป่าไม้ที่มีบางส่วนก็เป็นพื้นที่สวนบุคคล จึงเป็นสาเหตุให้มีอาหารช้างไม่เพียงพอ ทำให้ออกเร่ร่อนตามเมืองบ้านก็ออกรับงานแสดงตามปางช้างต่าง ๆ แต่อย่างไรก็ตามโอกาสในการพัฒนาพื้นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวก็มีจุดแข็งในด้านของความโดดเด่นของวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่น และจากการสอบถามประชาชนในพื้นที่ เจ้าหน้าที่แหล่งท่องเที่ยว ครัวชายมีทัศนคติเชิงบวกต่อการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้ ซึ่งกล่าวว่าทำให้เกิดการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคโครงสร้างพื้นฐาน ฐานะทางเศรษฐกิจและการเกิดอาชีพที่หลากหลายจากการมีแหล่งท่องเที่ยวในชุมชนตนเองโดยตรงเพิ่มมากขึ้น

3. แนวทางการพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวหมู่บ้านช้างในอีสานใต้ เสนอออกเป็น 3 แนวทาง ดังนี้คือ

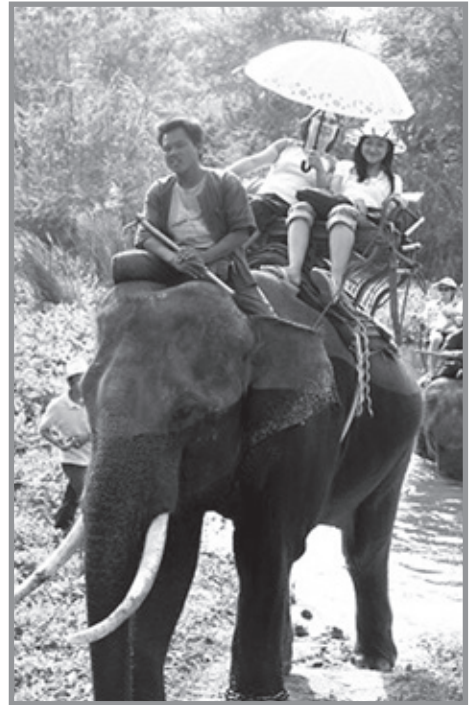
- 3.1 แนวทางการพัฒนาทรัพยากรท่องเที่ยว
- 3.2 แนวทางการพัฒนาตลาดท่องเที่ยว
- 3.3 แนวทางการพัฒนาด้านความพร้อมทางการท่องเที่ยว

4. สำหรับการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่กลุ่มอีสานใต้สู่ความยั่งยืน โดยเชื่อมโยงกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้านมียุทธศาสตร์ที่พึ่งพาเสริมสร้างความเข้มแข็งในภาคอีสานใต้ได้ 3 แนวทางดังนี้

4.1 การเดินทางท่องเที่ยวตามเส้นทางสัญจรโบราณของชาวเขมร ซึ่งในสมัยโบราณพาหนะที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นสัตว์ ได้แก่ วัว ม้า และช้าง

4.2 การเดินทางท่องเที่ยวตามรอยการโจรกรรมโบราณวัตถุเขมร ซึ่งเป็นการจำลองเส้นทางทางการขนส่งโบราณวัตถุเขมรออกนอกประเทศ ดังที่ทราบภาคอีสานใต้ของประเทศไทยถือว่าเป็นเส้นทางหนึ่งที่น่าโจรกรรมนิยมนักขโมยโบราณวัตถุผ่านทางมา

4.3 การเดินทางท่องเที่ยวตามเส้นทางจาริกแสวงบุญ ซึ่งปรากฏศาสนสถานที่มีรูปแบบทางศิลปกรรมลักษณะเหมือนกันหรือใกล้เคียงกันระหว่างศาสนสถานในภาคอีสานใต้ของประเทศไทยกับศาสนสถานในสาธารณรัฐกัมพูชาประชาธิปไตย

Abstract

The Objectives of this research were to study elephant villages as a tourist attraction in South Isan (Southern Northeast), to study weaknesses , strengths , opportunities and abstracts to development of elephant villages as a tourist attraction in South Isan , and to study strategies in order to support area-based tourism development and management to sustainable tourism in South Isan by coordinating with neighboring countries.

The research instruments were 3 questionnaires. First questionnaire focused on living area , origin , and quantity of elephants in 6 provinces in South Isan. The second questionnaire was about general information of 9 elephant districts from 3 provinces and about attitude toward elephant villages in South Isan. This questionnaire was completed by two groups of samples : 400 tourists and 20 tour companies. The third questionnaire focused on attitude toward impact of tourism development in elephant villages in South Isan. This questionnaire was completed by two groups of samples : 400 tourists and 20 tour companies. The third questionnaire focused on attitude toward impact of tourism development in elephant villages in South Isan. This questionnaire was completed by samples of people from this area and elephant keepers, 100 copies, and by samples of tourism officers ,3 copies.

These questionnaires were created to examine readiness of this area for tourism development and to examine weaknesses, strengths , opportunities and obstacles to development of elephant villages as a tourist attraction in order to guide the tourism development in the elephant villages.

Results found were as follows ;

1. There were six elephants in Khewa district and Muang district in Chaiyaphum and 84 elephants in Jompra district, Khewasinarin district, Muang district, Chumphonburi district and Thatoom district in Surin , and 84 elephants in Satuk district and Muang district in burirum. So there were 175 elephants totally.

2. Major problem was that there wasn't enough area for feeding the elephants because forests had been destroyed and some were private forests. Domesticated elephants the become roaming elephants. Some went to work in an elephant camp. Anyway, there was a chance to develop this area to a tourist attraction on account of outstanding life style, arts and culture of people in the rea. According to the questionnaires, people living in this area, tourism officers and elephant keepers had positive attitudes toward the tourism development in elephant villages in South Isan. They said that the tourism development in their area would bring public utilities, various career fields and would, finally , lead to better economic condition.

3. Three sorts of development of Elephant villages as a Tourist Attraction in South Isan were as follows:

3.1 Tourism Resource Development

3.2 Tourism Marketing Development

3.3 Tourism Readiness Development

4. For Area-based tourism development and management to sustainable tourism in South Isan by coordinating with neighboring countries, there were supporting strategies to improve the strength of this area. Then Cambodia was one of the neighboring countries which we had good relationship which shown from ways between each other as follows:

4.1 Tourism along ancient roads of Khmer (Cambodian) In The past , vehicles, mostly , were cows, horses and elephants.

4.2 Tourism along Khmer ancient thing robbery ways. This was an imitation of Khmer ancient thing transportation ways off the country. South Isan, it was well-known, was one of the ways that robbers usually used for transportation of the ancient things robbed.

4.3 Tourism along pilgrimage ways. There Were religion places in Cambodia which had similar art to religion places in South Isan.

สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

ส่งเสริม พัฒนาคุณภาพงานวิจัยด้วยระบบบริหารจัดการแบบมีส่วนร่วม
เพื่อให้เกิดพลังแห่งปัญญา สู่การพัฒนาท้องถิ่น

